

ปัจจัยทางจิตสังคมและความสามารถในการบริหารเวลาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบ
ของนักศึกษาปริญญาตรี ภาควิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์

ตุลาคม 2554

ปัจจัยทางจิตสังคมและความสามารถในการบริหารเวลาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบ
ของนักศึกษาปริญญาตรี ภาควิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์

ตุลาคม 2554

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปัจจัยทางจิตสังคมและความสามารถในการบริหารเวลาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบ
ของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์

ตุลาคม 2554

สุขจิตร ตั้งเจริญ. (2554). *ปัจจัยทางจิตสังคมและความสามารถในการบริหารเวลาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม*

รับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.

ปริญญาณิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: อ.ดร.ฐาศุภร์ จันประเสริฐ,

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อ้อมเดือน สดมณี.

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยทางจิตสังคมและความสามารถในการบริหารเวลาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม รับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีความมุ่งหมายของการวิจัย 2 ประการ คือ 1) เพื่อศึกษาอำนาจในการทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ด้วยปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย และ 2) เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาเป็นนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ จำนวน 260 คน ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย แบ่งเป็นตัวแปรอิสระ 6 ตัวแปร ได้แก่ ตัวแปรปัจจัยภายใน 4 ตัวแปร ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน เจตคติต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ และความสามารถในการบริหารเวลา ตัวแปรปัจจัยภายนอก ได้แก่ การสนับสนุนทางสังคม และการเห็นแบบอย่างที่ดี ส่วนตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติพื้นฐาน การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรทีละขั้น และการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง การวิเคราะห์ทั้งหมดกระทำในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางจิตสังคม

ผลการวิจัยมี 2 ประการ ดังนี้

ประการแรก พบว่าในกลุ่มรวม มี 4 ตัวแปร ที่สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบได้ร้อยละ 61 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายเป็นลำดับแรก ได้แก่ เจตคติต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ รองลงมา แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน และการสนับสนุนทางสังคม เมื่อพิจารณากลุ่มย่อย 8 กลุ่ม ดังนี้ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มอายุมาก กลุ่มโสด และกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ พบว่า เจตคติต่อพฤติกรรมรับผิดชอบเป็นตัวแปรทำนายอันดับแรก ส่วนกลุ่มอายุมาก กลุ่มสมรส และกลุ่มเรียนเฉพาะเสาร์-อาทิตย์ พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นตัวแปรทำนายอันดับแรก

ประการที่สอง ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางพบว่า นักศึกษาที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูงและได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบในภาพรวมสูง โดยพบในกลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุมาก และกลุ่มเรียนเฉพาะเสาร์-อาทิตย์

PSYCHOSOCIAL FACTORS AND TIME MANAGEMENT ABILITY RELATED TO
RESPONSIBILITY BEHAVIOR OF STUDENTS IN PART TIME BACHELORS OF
RAJAMANGALA UNIVERSITY OF TECHNOLOGY PHRA NAKHON

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Science Degree in Applied Behavioral Science Research
at Srinakharinwirot University

October 2011

Sukjit Tangcharoen. (2011). *Psychosocial Factors and Time Management Ability related to Responsibility Behavior of Students in Part time Bachelors of Rajamangala University of Technology Phra Nakhon*. Master Thesis, M.S. (Applied Behavioral Science Research). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Dr. Thasuk Janprasert, Assoc. Prof Dr.Omdean Sodmanee.

The study objectives of psychosocial factors and time management ability related to responsibility behavior of students in part time bachelors of Rajamangala University of Technology Phra Nakhon were 1) to study the power of internal and external factors, within group and subgroup, in order to predict the responsibility behavior of students in part time bachelors and 2) to study the interaction between internal and external factors related to responsibility behavior of students in part time bachelors, within group and subgroup.

The sample size was 260 students in part time bachelors. There were 6 independent factors which categorized into internal and external factors. Internal factors were achievement motive, future orientation and self-control, attitude toward responsibility behavior, and time management ability. External factors were social support and perception to good model. The dependent factor was responsibility behavior of students in part time bachelors

Frequency, percentage, arithmetic mean and standard deviation were used for descriptive statistics, while stepwise multiple regressions and two-way ANOVA were used for inferential statistics in overall group and subgroup according to socio-demographic characteristics.

The research findings were as follows:

1) There were 4 factors in overall group altogether that could explain 61% of the variance of responsibility behavior, with attitude toward responsibility behavior, achievement motive, future orientation and self-control, and social support, respectively. Within 8 subgroups of male students, female students, young group, old group, single students, after working hours on weekday students, and weekend students, attitude toward responsibility behavior was found to be the first predicting factor. Within old group, married students, and weekend students, achievement motive was found to be the first predicting factor.

2) Two-way ANOVA analysis found that, in overall, students with time management ability and high level of social support were more likely to have responsibility ability in overall group, male students, old group, and weekend students.

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

ปัจจัยทางจิตสังคมและความสามารถในการบริหารเวลาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษา

ปริญญานิพนธ์ ภาควิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ของ

สุขจิตร ตั้งเจริญ

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

วันที่.....เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2554

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ประธาน

.....ประธาน

(อาจารย์ ดร.ฐาศุภร์ จันประเสริฐ)

(อาจารย์ ดร.อรรถศาสตร์ นิมิตรพันธ์)

.....กรรมการ

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อ้อมเดือน สดมณี)

(อาจารย์ ดร.ฐาศุภร์ จันประเสริฐ)

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อ้อมเดือน สดมณี)

.....กรรมการ

(ร้อยตำรวจเอกหญิง อาจารย์ ดร.ปานจักษ์ เหล่ารัตนวรพงษ์)

ปริญญานิพนธ์นี้ได้รับทุนอุดหนุน

จาก

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์นี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาอย่างสูงจาก อาจารย์ ดร.ฐาตุกร จันประเสริฐ ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อ้อมเดือน สดมณี กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ที่สละเวลาอันมีค่าเพื่อให้คำปรึกษาและแนะนำต่าง ๆ ในการทำปริญญานิพนธ์ ทำให้ผู้วิจัยได้รับประสบการณ์และรู้ถึงคุณค่าของงานวิจัย นอกจากนี้ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.นริศรา พึ่งโพธิ์สภ และอาจารย์ ดร.มนตรี สังข์ทอง ที่กรุณาตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.อรรถศาสตร์ นิมิตรพันธ์ ประธานสอบปริญญานิพนธ์ และร้อยตำรวจเอกหญิง อาจารย์ ดร.ปานจักษ์ เหล่ารัตนวรพงษ์ กรรมการสอบปริญญานิพนธ์ รวมทั้งคณาจารย์สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ทุกท่านที่ได้ให้การอบรมสั่งสอนให้ความรู้แก่ผู้วิจัยด้วยความรัก ความเมตตาโดยตลอด

ขอขอบคุณนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูล และขอขอบคุณกัลยาณมิตรทุกท่านทั้งเพื่อนร่วมรุ่นปริญญาโท ภาคพิเศษ รุ่น 6 รวมทั้งกำลังใจทุกกำลังใจจากบุคคลรอบข้างที่ให้คำปรึกษาและให้กำลังใจด้วยดีเสมอมา โดยเฉพาะคุณภัทรานิชฐ์ รัชัมพีระวัฒน์ และที่สำคัญที่สุดคือบุคคลในครอบครัวของผู้วิจัยที่ให้ความห่วงใย และกำลังใจมาโดยตลอด ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

สุขจิตร ตั้งเจริญ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	3
ความสำคัญของการวิจัย	4
ขอบเขตของการวิจัย	4
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	4
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	4
ตัวแปรที่ศึกษา	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
พฤติกรรมรับผิดชอบ	6
ความหมายของพฤติกรรมรับผิดชอบ	6
ความสำคัญของความรับผิดชอบ	7
ประเภทของความรับผิดชอบ	8
การวัดพฤติกรรมรับผิดชอบ	11
แนวการวิเคราะห์สาเหตุของพฤติกรรม	12
ปัจจัยเชิงเหตุที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบ	14
ปัจจัยภายในกับพฤติกรรมรับผิดชอบ	14
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับพฤติกรรมรับผิดชอบ	14
ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	14
การวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	15
งานวิจัยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับพฤติกรรมรับผิดชอบ	16
ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนกับพฤติกรรมรับผิดชอบ	17
ความหมายของลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	17
การวัดลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	18
งานวิจัยลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนกับพฤติกรรมรับผิดชอบ	19
เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบกับพฤติกรรมรับผิดชอบ	20
ความหมายของเจตคติต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ	20

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
การวัดเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ.....	21
งานวิจัยเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ.....	21
ความสามารถในการบริหารเวลากับพฤติกรรมรับผิดชอบ.....	22
ความหมายความสามารถในการบริหารเวลา.....	22
เป้าหมายในการบริหารเวลา.....	25
การวัดความสามารถในการบริหารเวลา.....	25
งานวิจัยความสามารถในการบริหารเวลากับพฤติกรรมรับผิดชอบ.....	25
ปัจจัยภายนอกกับพฤติกรรมรับผิดชอบ.....	26
การสนับสนุนทางสังคมกับพฤติกรรมรับผิดชอบ.....	26
ความหมายการสนับสนุนทางสังคม.....	26
การวัดการสนับสนุนทางสังคม.....	29
งานวิจัยการสนับสนุนทางสังคมกับพฤติกรรมรับผิดชอบ.....	29
การเห็นแบบอย่างที่ดีกับพฤติกรรมรับผิดชอบ.....	30
ความหมายของการเห็นแบบอย่าง.....	30
การวัดการเห็นแบบอย่างที่ดี.....	32
งานวิจัยการเห็นแบบอย่างที่ดีกับพฤติกรรมรับผิดชอบ.....	32
ลักษณะทางชีวสังคมกับพฤติกรรมรับผิดชอบ.....	33
เพศกับพฤติกรรมรับผิดชอบ.....	33
อายุกับพฤติกรรมรับผิดชอบ.....	34
สถานภาพสมรสกับพฤติกรรมรับผิดชอบ.....	35
ช่วงเวลาเรียนกับพฤติกรรมรับผิดชอบ.....	35
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	36
นิยามปฏิบัติการ.....	37
สมมติฐานการวิจัย.....	39
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	41
การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง.....	41
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	41
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	41

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 (ต่อ)	
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	42
การหาคุณภาพเครื่องมือ.....	49
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	49
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	50
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	51
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	51
ลักษณะทางชีวสังคมของกลุ่มตัวอย่าง.....	52
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐาน.....	56
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	146
การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 1.....	146
การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 2.....	149
การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 3.....	151
การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 4.....	154
การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 5.....	157
การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 6.....	161
ข้อเสนอแนะในการปฏิบัติ.....	164
ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	164
บรรณานุกรม.....	165
ภาคผนวก.....	173
ภาคผนวก ก.....	174
ภาคผนวก ข.....	188
ภาคผนวก ค.....	205
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	207

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงประชากรและตัวอย่างของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ จำแนกตามคณะและเพศ.....	42
2 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะทางชีวสังคม.....	52
3 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนตัวแปร.....	53
4 จำนวนและร้อยละการแบ่งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำของตัวแปรอิสระ (n = 260).....	55
5 ค่าร้อยละการทำนายและลำดับความสำคัญของตัวทำนายต่าง ๆ ของตัวแปรอิสระ 6 ตัวแปรที่มีต่อ พฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย.....	57
6 ค่าเอฟในการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการสนับสนุนทางสังคมในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม.....	60
7 ค่าเอฟในการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษา ปริญญาตรีภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการสนับสนุนทางสังคมใน กลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม.....	63
8 ค่าเอฟในการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษา ปริญญาตรีภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการสนับสนุนทางสังคมใน กลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม.....	66
9 ค่าเอฟในการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษา ปริญญาตรีภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการสนับสนุนทางสังคมใน กลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม.....	69
10 ค่าเอฟในการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและการสนับสนุนทางสังคมใน กลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม.....	72
11 ค่าเอฟในการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษา ปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและการสนับสนุน ทางสังคมในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม.....	76
12 ค่าเอฟในการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษา ปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและการสนับสนุน ทางสังคมในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม.....	79

บัญชีตาราง (ต่อ)[illegible]

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
22 ค่าเอฟในการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรความสามารถในการบริหารเวลาและการเห็นแบบอย่างที่ดี ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม.....	128
23 ค่าเอฟในการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษา ปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรความสามารถในการบริหารเวลาและการเห็นแบบ อย่างที่ดี ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม.....	131
24 ค่าเอฟในการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษา ปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรความสามารถในการบริหารเวลาและการเห็นแบบ อย่างที่ดี ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม.....	134
25 ค่าเอฟในการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษา ปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรความสามารถในการบริหารเวลาและการเห็นแบบ อย่างที่ดี ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม.....	137
26 ภาพรวมผลการวิเคราะห์ข้อมูลในสมมติฐานข้อที่ 1, 2, 3, 4, 5 และ 6.....	142
27 ภาพรวมผลการวิเคราะห์ข้อมูลในสมมติฐานข้อที่ 2, 3, 4, 5 และ 6 ด้านพฤติกรรมรับผิดชอบต่อ งานอาชีพ.....	143
28 ภาพรวมผลการวิเคราะห์ข้อมูลในสมมติฐานข้อที่ 2, 3, 4, 5 และ 6 ด้านพฤติกรรมรับผิดชอบต่อ การเรียน.....	144
29 ภาพรวมผลการวิเคราะห์ข้อมูลในสมมติฐานข้อที่ 2, 3, 4, 5 และ 6 ด้านพฤติกรรมรับผิดชอบต่อ ส่วนรวม.....	145
30 ค่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรปัจจัยภายใน ตัวแปรปัจจัยภายนอกกับพฤติกรรมรับผิดชอบของ นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ.....	175
31 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณา ตามตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มรวม จำนวน 260 คน.....	175
32 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มเพศ หญิง จำนวน 57คน.....	176

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
33	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มอายุน้อย จำนวน 165 คน.....	176
34	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มโสด จำนวน 189 คน.....	177
35	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มสมรส จำนวน 71 คน.....	177
36	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ จำนวน 181 คน.....	178
37	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบและการเห็นแบบอย่างที่ดี ในกลุ่มอายุมาก จำนวน 95 คน.....	178
38	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบและการเห็นแบบอย่างที่ดี ในกลุ่มเพชฌัญญ์ จำนวน 57 คน.....	179
39	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบและการเห็นแบบอย่างที่ดี ในกลุ่มอายุน้อย จำนวน 165 คน.....	179
40	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบและการเห็นแบบอย่างที่ดี ในกลุ่มโสด จำนวน 189 คน.....	180
41	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มรวม จำนวน 260 คน.....	180

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
42	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มเพศชาย จำนวน 203 คน.....	181
43	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มอายุมาก จำนวน 95 คน.....	181
44	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ จำนวน 79 คน.....	182
45	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับการรับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มรวม จำนวน 260 คน.....	182
46	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มเพศชาย จำนวน 203 คน.....	183
47	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มอายุมาก จำนวน 95 คน.....	183
48	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มรวม จำนวน 260 คน.....	184
49	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มเพศชาย จำนวน 203 คน.....	184
50	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มอายุมาก จำนวน 95 คน.....	185

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
51 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มโสด จำนวน 189 คน.....	185
52 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มเรียน เฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ จำนวน 79 คน.....	186
53 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรความสามารถในการบริหารเวลาและการเห็นแบบอย่างที่ดี ในกลุ่มอายุ มาก จำนวน 95 คน.....	186
54 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรความสามารถในการบริหารเวลาและการเห็นแบบอย่างที่ดี ในกลุ่มเรียน เฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ จำนวน 79 คน.....	187

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	36
2 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและการสนับสนุนทาง สังคมที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบ ของนักศึกษาศรี ภาควิชา สังคม ในกลุ่มรวม.....	75
3 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและการสนับสนุนทาง สังคมที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาศรี ภาควิชา สังคม ในกลุ่มเพศหญิง.....	86
4 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและการสนับสนุนทาง สังคมที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาศรี ภาควิชา สังคม ในกลุ่มอายุน้อย.....	86
5 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและการสนับสนุนทาง สังคมที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาศรี ภาควิชา สังคม ในกลุ่มโสด.....	87
6 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและการสนับสนุนทาง สังคมที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาศรี ภาควิชา สังคม ในกลุ่มสมรส.....	87
7 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและการสนับสนุนทาง สังคมที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาศรี ภาควิชา สังคม ในกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์.....	88
8 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบและการเห็นแบบอย่าง ที่ดีที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษาศรี ภาควิชา สังคม ในกลุ่มอายุมาก.....	95
9 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบและการเห็นแบบอย่าง ที่ดีที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาศรี ภาควิชา สังคม ในกลุ่มเพศหญิง.....	102
10 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบและการเห็นแบบอย่าง ที่ดีที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาศรี ภาควิชา สังคม ในกลุ่มอายุน้อย.....	103

บัญชีภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพประกอบ	หน้า
11 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบและการเห็นแบบอย่างที่ดีที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ในกลุ่มโสด.....	103
12 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ในกลุ่มรวม.....	109
13 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ในกลุ่มเพศชาย.....	109
14 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ในกลุ่มอายุมาก.....	110
15 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ในกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์.....	110
16 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ในกลุ่มรวม.....	115
17 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ในกลุ่มเพศชาย.....	115
18 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ในกลุ่มอายุมาก.....	116
19 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ในกลุ่มรวม.....	121

บัญชีภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพประกอบ	หน้า
20 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ในกลุ่มเพศชาย.....	121
21 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ในกลุ่มอายุมาก.....	122
22 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ในกลุ่มโสด.....	122
23 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ในกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์.....	123
24 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการเห็นแบบอย่างที่ดีที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรีภาคสมทบ ในกลุ่มอายุมาก.....	140
25 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการเห็นแบบอย่างที่ดีที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรีภาคสมทบ ในกลุ่มเรียนเฉพาะเสาร์-อาทิตย์.....	140
26 ผลการทำนายและตัวทำนายที่สำคัญของพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบในกลุ่มรวม.....	147
27 ผลการทำนายและตัวทำนายที่สำคัญของพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบในกลุ่มเพศชาย และกลุ่มโสด.....	147
28 ผลการทำนายและตัวทำนายที่สำคัญของพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบในกลุ่มเพศหญิง และกลุ่มอายุน้อย.....	148
29 ผลการทำนายและตัวทำนายที่สำคัญของพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบในกลุ่มสมรส.....	148
30 ผลการทำนายและตัวทำนายที่สำคัญของพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบในกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรืออาทิตย์.....	148

บัญชีภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพประกอบ	หน้า
31 ผลแสดงปฏิสัมพันธ์แบบสองทางที่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 3.....	152
32 ผลแสดงปฏิสัมพันธ์แบบสองทางที่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 4.....	155
33 ผลแสดงปฏิสัมพันธ์แบบสองทางที่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 5.....	159
34 ผลแสดงปฏิสัมพันธ์แบบสองทางที่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 6.....	162

ปัจจัยทางจิตสังคมและความสามารถในการบริหารเวลาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบ
ของนักศึกษาปริญญาตรี ภาควิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์

ตุลาคม 2554

สุขจิตร ตั้งเจริญ. (2554). *ปัจจัยทางจิตสังคมและความสามารถในการบริหารเวลาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม*

รับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.

ปริญญาณิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: อ.ดร.ฐาศุภร์ จันประเสริฐ,

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อ้อมเดือน สดมณี.

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยทางจิตสังคมและความสามารถในการบริหารเวลาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม รับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีความมุ่งหมายของการวิจัย 2 ประการ คือ 1) เพื่อศึกษาอำนาจในการทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ด้วยปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย และ 2) เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาเป็นนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ จำนวน 260 คน ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย แบ่งเป็นตัวแปรอิสระ 6 ตัวแปร ได้แก่ ตัวแปรปัจจัยภายใน 4 ตัวแปร ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน เจตคติต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ และความสามารถในการบริหารเวลา ตัวแปรปัจจัยภายนอก ได้แก่ การสนับสนุนทางสังคม และการเห็นแบบอย่างที่ดี ส่วนตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติพื้นฐาน การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรทีละขั้น และการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง การวิเคราะห์ทั้งหมดกระทำในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม

ผลการวิจัยมี 2 ประการ ดังนี้

ประการแรก พบว่าในกลุ่มรวม มี 4 ตัวแปร ที่สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบได้ร้อยละ 61 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายเป็นลำดับแรก ได้แก่ เจตคติต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ รองลงมา แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน และการสนับสนุนทางสังคม เมื่อพิจารณากลุ่มย่อย 8 กลุ่ม ดังนี้ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มอายุมาก กลุ่มโสด และกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ พบว่า เจตคติต่อพฤติกรรมรับผิดชอบเป็นตัวแปรทำนายอันดับแรก ส่วนกลุ่มอายุมาก กลุ่มสมรส และกลุ่มเรียนเฉพาะเสาร์-อาทิตย์ พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นตัวแปรทำนายอันดับแรก

ประการที่สอง ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางพบว่า นักศึกษาที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูงและได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบในภาพรวมสูง โดยพบในกลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุมาก และกลุ่มเรียนเฉพาะเสาร์-อาทิตย์

PSYCHOSOCIAL FACTORS AND TIME MANAGEMENT ABILITY RELATED TO
RESPONSIBILITY BEHAVIOR OF STUDENTS IN PART TIME BACHELORS OF
RAJAMANGALA UNIVERSITY OF TECHNOLOGY PHRA NAKHON

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Science Degree in Applied Behavioral Science Research
at Srinakharinwirot University

October 2011

Sukjit Tangcharoen. (2011). *Psychosocial Factors and Time Management Ability related to Responsibility Behavior of Students in Part time Bachelors of Rajamangala University of Technology Phra Nakhon*. Master Thesis, M.S. (Applied Behavioral Science Research). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Dr. Thasuk Janprasert, Assoc. Prof Dr.Omdean Sodmanee.

The study objectives of psychosocial factors and time management ability related to responsibility behavior of students in part time bachelors of Rajamangala University of Technology Phra Nakhon were 1) to study the power of internal and external factors, within group and subgroup, in order to predict the responsibility behavior of students in part time bachelors and 2) to study the interaction between internal and external factors related to responsibility behavior of students in part time bachelors, within group and subgroup.

The sample size was 260 students in part time bachelors. There were 6 independent factors which categorized into internal and external factors. Internal factors were achievement motive, future orientation and self-control, attitude toward responsibility behavior, and time management ability. External factors were social support and perception to good model. The dependent factor was responsibility behavior of students in part time bachelors

Frequency, percentage, arithmetic mean and standard deviation were used for descriptive statistics, while stepwise multiple regressions and two-way ANOVA were used for inferential statistics in overall group and subgroup according to socio-demographic characteristics.

The research findings were as follows:

1) There were 4 factors in overall group altogether that could explain 61% of the variance of responsibility behavior, with attitude toward responsibility behavior, achievement motive, future orientation and self-control, and social support, respectively. Within 8 subgroups of male students, female students, young group, old group, single students, after working hours on weekday students, and weekend students, attitude toward responsibility behavior was found to be the first predicting factor. Within old group, married students, and weekend students, achievement motive was found to be the first predicting factor.

2) Two-way ANOVA analysis found that, in overall, students with time management ability and high level of social support were more likely to have responsibility ability in overall group, male students, old group, and weekend students.

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในช่วงห้าทศวรรษที่ผ่านมาสังคมไทยมีการพัฒนาไปอย่างรวดเร็วในทุก ๆ ด้าน แต่เมื่อพิจารณาในเชิงของความยั่งยืน พบว่ายังขาดภาวะสมดุลและยังมีปัญหาสำคัญต้องดูแลแก้ไขอีกมาก เหตุที่เกิดจากสภาพภายในสังคมและการคล้อยตามกระแสโลกาภิวัตน์ของโลกได้สร้างความรุนแรงในการแข่งขันขึ้น จึงมีความจำเป็นต้องเสริมสร้างฐานความรู้ที่เข้มแข็งให้กับประเทศเพื่อสามารถปรับตัว รู้เท่าทัน ไม่ตกอยู่ในฐานะผู้เสียเปรียบนานาชาติ (แผนการศึกษาแห่งชาติ. (พ.ศ.2545-2559) ฉบับสรุป : 1) นอกจากนี้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ.2550-2554) กำหนดขึ้นบนพื้นฐานการเสริมสร้างทุนของประเทศทั้งทุนทางสังคม ทุนเศรษฐกิจ และทุนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้เข้มแข็งอย่างต่อเนื่อง โดยยึดคนเป็นศูนย์กลางการพัฒนาเพื่อมุ่งสู่สังคมอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกัน ดังนั้น ยุทธศาสตร์การพัฒนาคคนและสังคมไทยจึงให้ความสำคัญต่อการพัฒนาคุณภาพคนอย่างมาก เนื่องจากคนเป็นทั้งเป้าหมายสุดท้ายที่จะได้รับผลประโยชน์และผลกระทบจากการพัฒนา อีกทั้งยังเป็นผู้ที่ขับเคลื่อนการพัฒนาไปสู่เป้าประสงค์ที่ต้องการ จึงจำเป็นต้องพัฒนาคุณภาพคนในทุกมิติอย่างสมดุล ทั้งนี้หน่วยงานที่มีหน้าที่ในการพัฒนาคคนเพื่อไปพัฒนาประเทศ คือ สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ สถาบัน และหน่วยงานทางการศึกษาที่เกี่ยวข้อง

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครเป็นสถาบันการศึกษาที่ได้รับการสถาปนาขึ้นในพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล เมื่อวันที่ 18 มกราคม 2548 จากเดิมที่รวมตัวอยู่กับสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลซึ่งเป็นสถานศึกษาที่จัดการเรียนการสอนสายวิชาชีพ ประกอบด้วยวิทยาเขตต่าง ๆ 35 วิทยาเขตทั่วประเทศ และเมื่อมีการปรับเปลี่ยนสถานภาพจากสถาบันเป็นมหาวิทยาลัย พ.ศ. 2548 ได้มีการรวมกลุ่มวิทยาเขตในสังกัดออกเป็น 9 มหาวิทยาลัย วิทยาเขตที่รวมอยู่สังกัดของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มี 5 วิทยาเขต ประกอบด้วยวิทยาเขตเทเวศร์ วิทยาเขตโศภิษฐ์ วิทยาเขตพณิชยการพระนคร วิทยาเขตพระนครเหนือ และวิทยาเขตสุขุมพรเขตอรุณศักดิ์ แบ่งการจัดการเรียนการสอนออกเป็น 9 คณะ ได้แก่ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ และการออกแบบ คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น คณะศิลปศาสตร์ และคณะบริหารธุรกิจ ได้กำหนดยุทธศาสตร์ที่สำคัญ คือ การสร้างโอกาสทางการศึกษาให้ประชาชนได้รับการพัฒนาความรู้ไปสู่การศึกษาในระดับสูงขึ้น โดยมีกลวิธีสร้างโอกาสทางทางการศึกษาให้กับประชาชนทุกระดับและส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต มีการพัฒนาระบบการเทียบโอนประสบการณ์ของผู้เรียนจากการทำงาน การศึกษานอกระบบ/การศึกษาตามอัธยาศัย เข้าสู่การศึกษาในระบบมหาวิทยาลัย (ยุทธศาสตร์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. 2553) นอกจากนี้มหาวิทยาลัยได้ตระหนักถึงความสำคัญของความสัมพันธ์ระหว่างระบบการศึกษากับระบบแรงงาน จึงเปิดหลักสูตรการศึกษาภาคสมทบให้กับผู้ที่ไม่มี

โอกาสเรียนในระบบปกติเข้าศึกษาต่อโดยจัดการเรียนการสอนนอกเวลาวิชาการ ซึ่งการจัดการศึกษาในหลักสูตรดังกล่าวเป็นการจัดการศึกษาเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียนที่มีข้อจำกัดทางด้านเวลาเรียนคือไม่สามารถเรียนเต็มเวลาในระบบปกติได้เนื่องจากภารกิจต่าง ๆ จึงจำเป็นต้องเรียนในช่วงนอกเวลาปกติ ซึ่งสอดคล้องกับวิสัยทัศน์สำหรับการพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษาในช่วงแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ 10 (พ.ศ.2551-2554) ภายใต้กรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว ฉบับที่ 2 (พ.ศ.2551-2565) ว่าสถาบันอุดมศึกษาผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพ มุ่งตอบสนองผู้เรียนในวัยเรียน วัยทำงาน และวัยสูงอายุเพื่อรองรับเปลี่ยนแปลงรูปแบบต่าง ๆ รวมทั้งการเรียนรู้ตลอดชีวิตและสามารถปรับตัวสำหรับงานที่เกิดขึ้นตลอดชีวิต มีคุณธรรม มีความรับผิดชอบ นำไปสู่การพัฒนาประเทศในกระแสโลกาภิวัตน์ได้

จากวิสัยทัศน์ของแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ 10 ดังกล่าวจะเห็นว่านอกจากให้ความสำคัญกับการให้การศึกษากับผู้เรียนทุกวัยแล้วยังให้ความสำคัญกับความรับผิดชอบต่อสังคมซึ่งได้ระบุในวิสัยทัศน์ นอกจากนี้ยังมีนักวิจัยหลายท่านที่ให้ความสำคัญกับความรับผิดชอบต่อสังคม อาทิ ดวงเดือน พันธุมนาวิน และ เพ็ญแข ประจักษ์ปัจฉิม (2520) กล่าวถึงความรับผิดชอบต่อสังคมว่า มีความสำคัญในการแสดงถึงความเป็นพลเมืองอย่างหนึ่ง นอกจากความมีวินัยทางสังคม ความเอื้อเฟื้อ และความเกรงใจ เนื่องจากความรับผิดชอบต่อสังคมนั้นเป็นลักษณะนิสัยและทัศนคติของบุคคล ซึ่งมีผลผลักดันให้บุคคลปฏิบัติตามกฎระเบียบ เคารพสิทธิของผู้อื่น ทำตามหน้าที่ของตน และมีความซื่อสัตย์สุจริต การเป็นคนดีมีความรับผิดชอบต่อสังคมจะช่วยให้การอยู่ร่วมกันในสังคมเป็นไปด้วยความราบรื่นสงบสุข ความรับผิดชอบต่อสังคมจึงเป็นคุณธรรมที่สำคัญในการพัฒนาประเทศ ถ้าบุคคลในสังคมมีความรับผิดชอบต่อสังคมจะส่งผล 1) การทำงานทุกอย่างสำเร็จตามจุดมุ่งหมายทันเวลา 2) คนที่มีความรับผิดชอบต่อสังคมเป็นที่นับถือไว้วางใจจากผู้อื่น ได้รับการยกย่องสรรเสริญและเป็นคุณสมบัติของตนเองและสังคม 3) ความรับผิดชอบต่อสังคมเป็นสิ่งเกื้อหนุนให้บุคคลปฏิบัติงานให้สอดคล้องกับกฎจริยธรรมและหลักเกณฑ์ของสังคมโดยไม่ต้องมีการบังคับจากผู้อื่น 4) ทำให้สังคมเกิดความสงบสุข 5) ไม่เป็นต้นเหตุแห่งความเสื่อมและความเสียหายของส่วนรวม นอกจากนี้ วารี ศิริเจริญ (2536) ได้กล่าวถึงความรับผิดชอบต่อสังคมว่าเป็นคุณลักษณะพื้นฐานของบุคคลที่มีความสำคัญและจำเป็นต่อการดำรงชีวิตในสังคม หากทุกคนในสังคมรู้จักรับผิดชอบต่อหน้าที่แล้วย่อมจะทำให้เกิดสันติตลอดจนความเจริญก้าวหน้าขึ้นในสังคม ส่วนสมชาย ทวีทรัพย์ (2551) ได้กล่าวถึงผลของการมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อสังคมไว้ดังนี้ 1) คนที่มีความรับผิดชอบต่อสังคมทำงานทุกอย่างสำเร็จตามเป้าหมายได้ทันเวลา 2) คนที่มีความรับผิดชอบต่อสังคมเป็นที่นับถือได้รับการยกย่อง สรรเสริญและเป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคม 3) ความรับผิดชอบต่อสังคมเป็นสิ่งเกื้อหนุนให้บุคคลปฏิบัติงานสอดคล้องกับกฎหมาย คุณธรรม จริยธรรม และหลักเกณฑ์ของสังคมโดยไม่มีการบังคับจากผู้อื่น 4) คนที่มีความรับผิดชอบต่อสังคม จะไม่นำความเสื่อมและความเสียหายแก่ตนเองและสังคม 5) คนที่มีความรับผิดชอบต่อสังคมจะทำให้เกิดความก้าวหน้า สงบสุขต่อตนเองและสังคม 6) คนที่ขาดความรับผิดชอบต่อสังคมจะไม่ได้รับความไว้วางใจในการทำงานสำคัญใด ๆ และมักจะได้รับคำตำหนิในการทำงาน 7) คนที่ขาดความรับผิดชอบต่อสังคมจะเป็นคนเฉื่อยชา ไม่สามารถแก้ไขอุปสรรคใด ๆ ได้ ต้องพึ่งผู้อื่นอยู่เสมอ กลายเป็นคนไม่มีความสามารถ และไม่มีเชื่อมั่นในตนเอง 8) คนที่ขาดความรับผิดชอบต่อสังคมมักจะทำงานใด ๆ ไม่บรรลุจุดหมาย ไม่ทันเวลา และ 9) คนที่ขาดความรับผิดชอบต่อสังคมก่อให้เกิดความก้าวหน้าในสังคม ทำให้สังคมวุ่นวายไม่เรียบร้อย ไม่ระเบียบ

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครในวันที่ 22 เมษายน 2553 เรื่องความรับผิดชอบ ผลการสัมภาษณ์ปรากฏว่านักศึกษาให้ความสำคัญกับความรับผิดชอบมาก เนื่องจากความรับผิดชอบเป็นส่วนที่ทำให้สิ่งที่ทำบรรลุความสำเร็จ และนักศึกษาส่วนใหญ่ต้องรับผิดชอบหลายเรื่อง ได้แก่ 1) งานอาชีพ ซึ่งจะต้องปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของที่ทำงาน ให้เสร็จตามเวลาและบรรลุตามเป้าหมาย 2) การศึกษาเล่าเรียน คือจะต้องตั้งใจเรียน ทำงานตามที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จตรงต่อเวลา 3) ครอบครัว เป็นลูกที่ดีเชื่อฟังพ่อแม่ ช่วยเหลืองานภายในบ้าน ไม่ทำให้ครอบครัวเสียชื่อเสียง เป็นกำลังใจให้คำปรึกษา 4) มหาวิทยาลัย โดยที่จะต้องรักษาชื่อเสียง ไม่ทำความเดือดร้อนให้กับมหาวิทยาลัย ผู้วิจัยจึงได้รวมเป็นความรับผิดชอบต่อส่วนรวม ประกอบด้วย ครอบครัว มหาวิทยาลัย เพื่อน และชุมชน และผู้วิจัยได้สัมภาษณ์นักศึกษาทำอย่างไรเมื่อต้องรับผิดชอบหลายสิ่งในเวลาเดียวกัน จากความเห็นของนักศึกษาสามารถสรุปได้ว่า จะต้องสามารถบริหารเวลาให้ดี รู้จักจัดเวลาให้เหมาะสม รู้จักการวางแผน ปฏิบัติตามแผนที่วางไว้ และรู้จักประเมิน จากการสัมภาษณ์นักศึกษาให้ความสำคัญกับความสามารถในการบริหารเวลาอย่างมาก นักศึกษาให้เหตุผลว่าถ้าบริหารเวลาดีจะทำให้สามารถประสบความสำเร็จในชีวิตและบรรลุเป้าหมายตามที่ตั้งใจไว้

จากสภาพปัญหาดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาว่ามีปัจจัยใดบ้างที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยผู้วิจัยใช้รูปแบบการศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับสปัจจัย มีแนวคิดว่าการเกิดพฤติกรรมของบุคคลมีสาเหตุจากทั้งปัจจัยภายในบุคคลและปัจจัยภายนอกบุคคลที่คาดว่าจะเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบประกอบด้วย ปัจจัยภายใน ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมความรับผิดชอบ และความสามารถในการบริหารเวลา ปัจจัยภายนอก ได้แก่ การสนับสนุนทางสังคม และการเห็นแบบอย่างที่ดี นอกจากนี้ผู้วิจัยได้นำลักษณะทางชีวสังคม ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส และช่วงเวลาเรียน มาเป็นตัวแปรแบ่งประเภทในการศึกษาครั้งนี้ด้วย เพื่อนำผลการวิจัยที่ได้เป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้อง ได้พิจารณานำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาพฤติกรรมรับผิดชอบนักศึกษา และจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมหรือปลูกจิตสำนึกในด้านความรับผิดชอบเพื่อให้มีคุณธรรมจริยธรรมสามารถดำเนินชีวิตอย่างมีคุณค่า มีความรับผิดชอบได้อย่างเหมาะสม

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาอำนาจในการทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ด้วยปัจจัยภายใน (แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ และความสามารถในการบริหารเวลา) และปัจจัยภายนอก (การสนับสนุนทางสังคม และการเห็นแบบอย่างที่ดี) ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

2. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะปัจจัยภายใน (แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ และความสามารถในการบริหารเวลา) และปัจจัยภายนอก (การสนับสนุนทางสังคม และการเห็นแบบอย่างที่ดี) ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

ความสำคัญของการวิจัย

การศึกษาปัจจัยทางจิตสังคมและความสามารถในการบริหารเวลาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาตัวแปรที่คาดว่าจะมีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมความรับผิดชอบ ประกอบด้วย ปัจจัยภายใน ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ และความสามารถในการบริหารเวลา และปัจจัยภายนอก ได้แก่ การสนับสนุนทางสังคม และการเห็นแบบอย่างที่ดี ทำให้ทราบว่าปัจจัยใดที่เกี่ยวข้องพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ซึ่งข้อมูลที่ได้มหาวิทยาลัยสามารถนำไปเป็นแนวทางที่จะเสริมสร้างและพัฒนาเพื่อให้นักศึกษาเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมรับผิดชอบให้มากขึ้นต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร และมิงานประจำทำ คณะวิชาที่เปิดสอนจำนวน 4 คณะ มีจำนวนนักศึกษาทั้งหมด 744 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร คณะวิชาที่เปิดสอนจำนวน 4 คณะ ซึ่งผู้วิจัยกำหนดขนาดตัวอย่างจากสูตรของยามาเน่ (Yamane, 1967: 593) โดยการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิที่เป็นไปตามสัดส่วนของประชากร (Proportionate Stratified Random Sampling) มีจำนวนนักศึกษา 260 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ได้แก่

1.1 ปัจจัยภายใน ได้แก่

- 1.1.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
- 1.1.2 ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน
- 1.1.3 เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ
- 1.1.4 ความสามารถในการบริหารเวลา

1.2 ปัจจัยภายนอก ได้แก่

- 1.2.1 การสนับสนุนทางสังคม
- 1.2.2 การเห็นแบบอย่างที่ดี

1.3 ลักษณะทางชีวสังคม ได้แก่

- 1.3.1 เพศ
- 1.3.2 อายุ
- 1.3.3 สถานภาพสมรส

1.3.4 ช่วงเวลาเรียน

2. ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมรับผิดชอบ ประกอบด้วย พฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพ พฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียน และพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวม

นิยามศัพท์เฉพาะ

นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ หมายถึง นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในหลักสูตรภาคสมทบ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร อย่างน้อย 1 ภาคการศึกษา เรียนนอกเวลาราชการ

ช่วงเวลาเรียน หมายถึง ช่วงเวลาที่นักศึกษาเรียน แบ่งเป็น 2 ช่วงเวลา ได้แก่ 1) เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และ 2) เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์

ปัจจัยทางจิตสังคม หมายถึง ตัวแปรกลุ่มลักษณะทางจิต (ปัจจัยภายใน) และตัวแปรกลุ่มลักษณะทางสังคม (ปัจจัยภายนอก)

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยทางจิตสังคมและความสามารถในการบริหารเวลาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ผู้วิจัยนำเสนอการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการวิจัยครั้งนี้ ดังรายละเอียดตามลำดับต่อไปนี้

1. พฤติกรรมรับผิดชอบ
2. แนวการวิเคราะห์สาเหตุของพฤติกรรม
3. ปัจจัยเชิงเหตุที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบ
4. ปัจจัยภายในกับพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ
 - 4.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับพฤติกรรมรับผิดชอบ
 - 4.2 ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนกับพฤติกรรมรับผิดชอบ
 - 4.3 เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบกับพฤติกรรมรับผิดชอบ
 - 4.4 ความสามารถในการบริหารเวลากับพฤติกรรมรับผิดชอบ
5. ปัจจัยภายนอกกับพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ
 - 5.1 การสนับสนุนทางสังคมกับพฤติกรรมรับผิดชอบ
 - 5.2 การเห็นแบบอย่างที่ดีกับพฤติกรรมรับผิดชอบ
6. ลักษณะทางชีวสังคมกับพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ
 - 6.1 เพศกับพฤติกรรมรับผิดชอบ
 - 6.2 อายุกับพฤติกรรมรับผิดชอบ
 - 6.3 สถานภาพสมรสกับพฤติกรรมรับผิดชอบ
 - 6.4 ช่วงเวลาเรียนกับพฤติกรรมรับผิดชอบ

พฤติกรรมรับผิดชอบ

ความหมายของพฤติกรรมรับผิดชอบ

พฤติกรรมรับผิดชอบเป็นพฤติกรรมหนึ่งที่มีส่วนช่วยให้บุคคลดำเนินชีวิตได้ตามเป้าหมาย ไม่ว่าจะเป็นในด้านการเรียนหรือการประกอบอาชีพ ผู้ที่มีความรับผิดชอบคือผู้ที่รู้จักภาระหน้าที่ในการทำงานหรือดำเนินการตามภาระหน้าที่ให้บังเกิดผลลัพธ์มากที่สุด อีกทั้งผู้ที่มีความรับผิดชอบจะช่วยลดปัญหาของสังคมและทำให้คนในสังคมมีความสุข ประเทศเจริญก้าวหน้าและสังคมโลกเกิดความสันติสุขอย่างถาวร (สมชาย ทวีทรัพย์. 2551: 48) ความรับผิดชอบเป็นปัจจัยสนับสนุนที่เกิดจากตัวของเราเอง เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญและสามารถสร้างให้เกิดขึ้นได้ อีกทั้งยังเป็นคุณธรรมที่จำเป็นต่อการทำงานต่าง ๆ ในทุกระดับและการดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกับคนอื่นใน

สังคมซึ่งความรับผิดชอบมิใช่เกิดจากการปฏิบัติภารกิจหรือการทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายตามคำสั่งแต่เพียงอย่างเดียว แต่เกิดจากการที่บุคคลตัดสินใจด้วยตนเองว่าจะเลือกกระทำหรือไม่กระทำเป็นสำคัญโดยพิจารณาจากความถูกต้อง เหมาะสมและเป็นที่ยอมรับของสังคมก่อนที่จะตัดสินใจ ดังนั้นผู้ที่มีความรับผิดชอบย่อมต้องคำนึงถึงความต้องการของตนเองตลอดจนความต้องการและข้อจำกัดของผู้อื่น รวมทั้งยอมรับต่อผลที่ตามมาในภายหลังด้วยเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นการยอมรับต่อการกระทำที่เกิดผลดีตามมาหรือการกระทำที่ผิดพลาดของตนเองก็ตาม (ประเทิน มหาพันธ์. 2536: 5) มีผู้ทำการศึกษาและให้ความหมายของพฤติกรรมความรับผิดชอบไว้ว่า หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่แสดงออกในการปฏิบัติหน้าที่ด้วยความสนใจ มีความมุ่งมั่นตั้งใจ มีการวางแผน มีความขยันหมั่นเพียร มีความละเอียดรอบคอบ รับผิดชอบ อดทนต่ออุปสรรค ตรงต่อเวลา ติดตามผลงานที่ทำไปแล้ว ยอมรับการกระทำของตนด้วยความเต็มใจทั้งในด้านที่เป็นผลดีและผลเสีย พยายามปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้นเพื่อให้บรรลุสำเร็จตามเป้าหมาย (จूरितน์ นันทยทวิกุล. 2538: 4; จินตนา ธนวิบูลย์ชัย. 2540: 12; ขวัญฤดี ข้าสอน สัตย์. 2542: 11; วันเพ็ญ อุบลแย้ม. 2547: 7; สมวาสนา ธนเมธีกุล. 2546: 38; มาริษา สก๊อต. 2548: 11)

สรุปได้ว่าพฤติกรรมรับผิดชอบ หมายถึง การกระทำของบุคคลที่แสดงออกถึงการทำหน้าที่ของตนและงานที่ได้รับมอบหมายด้วยเอาใจใส่ มุ่งมั่นตั้งใจ อดทนไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค ยอมรับผลการกระทำไม่ว่าจะเป็นผลดีหรือผลเสีย พยายามปรับปรุงแก้ไขงานให้ดีขึ้นเพื่อให้งานนั้นบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้

ความสำคัญของความรับผิดชอบ

จากการศึกษาลักษณะพฤติกรรมด้านความรับผิดชอบ วาริ ศิริเจริญ (2536: 3) กล่าวว่า ความรับผิดชอบเป็นคุณลักษณะพื้นฐานของบุคคลที่มีความสำคัญยิ่งต่อการดำเนินชีวิตในสังคม กระทรวงศึกษาธิการ (2520: 12) หากบุคคลมีความรับผิดชอบจะมีผลดีคือ 1) การทำงานทุกอย่างสำเร็จตามเป้าหมายและทันเวลา 2) คนที่มีความรับผิดชอบได้รับการสรรเสริญและเป็นคุณประโยชน์ทั้งต่อตนเองและสังคม 3) ความรับผิดชอบเป็นสิ่งที่เกื้อหนุนให้บุคคลปฏิบัติงานสอดคล้องกับกฎ จริยธรรม และหลักเกณฑ์ของสังคม โดยไม่ต้องมีผู้อื่นมาบังคับ 4) ไม่เป็นต้นเหตุของความเลื่อมและความเสียหายแก่ส่วนรวม 5) ทำให้เกิดความก้าวหน้าสงบสุข เรียบร้อยแก่สังคม จรรยา สุวรรณทัต และดวงเดือน พันธุมนาวิน (2521: 28) กล่าวว่า ความรู้สึกรับผิดชอบเป็นลักษณะของความเป็นพลเมืองที่ดีที่สำคัญอย่างหนึ่งนอกจากความมีวินัยทางสังคม ความเอื้อเฟื้อและมาตรฐานและกฎเกณฑ์ของศาสนาและกฎหมายบ้านเมือง รวมถึงลักษณะซึ่งเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว เนื่องจากความรู้สึกรับผิดชอบนี้เป็นลักษณะนิสัยและเจตคติของบุคคล ซึ่งเป็นเครื่องผลักดันให้ปฏิบัติตามระเบียบ เคารพสิทธิของผู้อื่น ทำตามหน้าที่ของตนและมีความซื่อสัตย์สุจริต คนที่มีความรับผิดชอบนี้เป็นลักษณะที่จะช่วยให้การอยู่ร่วมกันในสังคมเป็นไปด้วยความราบรื่น สงบสุข นอกจากนั้นความรับผิดชอบยังเป็นคุณธรรมที่สำคัญในการพัฒนาประเทศด้วย และถ้าบุคคลในสังคมมีความรับผิดชอบจะส่งผลคือ 1) คนที่มีความรับผิดชอบยอมทำงานทุกอย่างสำเร็จตามจุดมุ่งหมายทันเวลา 2) คนที่มีความรับผิดชอบยอมเป็นที่นับถือ ในการ ยกย่องสรรเสริญและเป็นคุณประโยชน์ต่อตนเองและสังคม 3) ความรับผิดชอบเป็นสิ่งที่เกื้อหนุนให้บุคคลปฏิบัติงานให้สอดคล้องกับกฎ จริยธรรมและหลักเกณฑ์ของสังคมโดยไม่ต้องมีการบังคับจากผู้อื่น 4) ทำให้เกิดความก้าวหน้า สงบสุขก้าวหน้าในสังคม และ 5) ไม่เป็นต้นเหตุแห่งความเลื่อมและความเสียหายของส่วนรวม แคลเทิล (รัชนี สังข์สุวรรณ. 2547:

19; อ้างอิงจาก Cattell. 1905: 49) ได้กล่าวว่า ลักษณะของผู้ที่มีความรับผิดชอบ คือ เป็นผู้ที่ตรงต่อเวลา พยายามทำงานให้สำเร็จ ติดตามผลงานเสมอ ยอมรับความผิดพลาด รักษาชื่อเสียงของตน ไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน ชอบทำงานร่วมกับผู้อื่น มีความซื่อสัตย์ รักษาคำพูด ตั้งใจทำงาน พึงพิถีพิน ชอบความเป็นระเบียบเรียบร้อย มีความอดทนอดกลั้น ไม่ชอบความโลเล พยายามทำงานให้ดี มีการวางแผนการทำงาน และรู้จักตั้งจุดมุ่งหมายในการทำงาน สำหรับสาโรช บัวศรี (2526: 129) อธิบายลักษณะของผู้ที่มีความรับผิดชอบ ว่าเป็นคนเอาใจใส่ต่อหน้าที่การงานอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อผลงานนั้น ๆ ซื่อสัตย์ต่อหน้าที่โดยไม่คำนึงถึงผลประโยชน์ส่วนตน เคารพต่อระเบียบกฎเกณฑ์ และมีวินัยในตนเอง มีอารมณ์หนักแน่นเมื่อเผชิญกับอุปสรรค รู้จักหน้าที่และการกระทำตามหน้าที่เป็นอย่างดี มีความเพียรพยายาม มีความละเอียดรอบคอบ ใช้ความสามารถอย่างเต็มที่ ปรับปรุงงานในหน้าที่ให้ดียิ่งขึ้นทั้งของตนเองและสังคม มีความตรงต่อเวลาและยอมรับผลการกระทำของตนเอง กรมการศาสนา (2525: 2) กล่าวว่า ความรับผิดชอบเป็นคุณลักษณะของคนไทยอย่างหนึ่งที่จำเป็นต้องปลูกฝังให้กับคนไทย นอกจากความมีระเบียบวินัย ความซื่อสัตย์ ความขยัน ประหยัด เสียสละ ฯลฯ การปลูกฝังให้คนไทยมีสำนึกในหน้าที่และความรับผิดชอบต่อสังคมและประเทศชาติเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะความรับผิดชอบเป็นลักษณะของความเป็นพลเมืองที่ดี เป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยให้สังคมเป็นระเบียบและสงบสุข

ประเภทของความรับผิดชอบ

จินตนา ธนวิบูลย์ชัย (2540: 96) ได้ใช้ความหมายความรับผิดชอบของนักวิชาและนักวิจัยและจากโครงสร้างลักษณะความรับผิดชอบ แบ่งความรับผิดชอบเป็น 4 ลักษณะ 1) ความรับผิดชอบต่อตนเอง หมายถึง การรักษาสภาพอนามัยของตนเองให้สมบูรณ์และปลอดภัยจากอันตรายอยู่เสมอ รู้จักประพฤติปฏิบัติให้เหมาะสม ละเว้นความชั่ว รู้จักประมาณในการใช้จ่ายและมีความประหยัด สามารถจัดหาเครื่องอุปโภคและบริโภคสำหรับตนเองได้อย่างเหมาะสม สำนึกในบทบาทและหน้าที่ของตน ตั้งใจเล่าเรียน หมั่นใฝ่หาความรู้และฝึกฝนตนเองให้มีประสบการณ์ในด้านต่าง ๆ จนประสบความสำเร็จในการดำเนินชีวิต 2) ความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง หมายถึง การยอมรับผลการกระทำของตนทั้งที่เป็นผลดีและผลเสีย ไม่ปัดความรับผิดชอบในการกระทำของตนเอง แก่ผู้อื่น พร้อมทั้งปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้ได้ผลดียิ่งขึ้น ไตร่ตรองให้รอบคอบว่าสิ่งที่ตนทำลงไปนั้นจะเกิดผลเสียขึ้นหรือไม่ ปฏิบัติแต่สิ่งที่ทำให้เกิดผลดี และกล้าเผชิญกับความเป็นจริง 3) ความรับผิดชอบต่อหน้าที่การงาน หมายถึง การปฏิบัติหน้าที่การงานของตนด้วยความเอาใจใส่ ไม่ต้องมีใครบังคับ ใช้ความสามารถเต็มที่ ขยันหมั่นเพียร อดทนต่ออุปสรรค มีความละเอียดรอบคอบ ซื่อสัตย์ ตรงต่อเวลา ไม่ละเลยทอดทิ้งหรือหลีกเลี่ยงจนกว่าจะสำเร็จ พยายามปรับปรุงงานให้ดียิ่งขึ้นพัฒนาประสิทธิภาพงาน รู้จักวางแผนงาน ปฏิบัติงานอย่างมีจุดมุ่งหมายด้วยความระมัดระวังเพื่อป้องกันความบกพร่องเสื่อมเสียในงานที่ได้รับมอบหมาย รู้จักหน้าที่และกระทำตามหน้าที่การงานเป็นอย่างดี 4) ความรับผิดชอบต่อส่วนรวม หมายถึง การปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ตามระเบียบข้อบังคับของสังคม ช่วยรักษาสมบัติส่วนรวม ให้ความร่วมมือในการทำงาน ช่วยเหลือและแก้ไขปัญหาของชุมชนตามความสามารถ รู้จักหน้าที่ของตนในสังคม ไม่นำความเดือดร้อนมาสู่ครอบครัว สถาบันการศึกษาหรือสถาบันต่าง ๆ ในชุมชน ไม่เอาเปรียบผู้อยู่ร่วมชุมชน รักษาผลประโยชน์ เกียรติยศ ชื่อเสียงของสถาบันต่าง ๆ ในสังคมและสร้างความเจริญให้เกิดขึ้น

ขวัญฤดี ขำซ้อนสัตย์ (2542: 11-12) ศึกษาความหมายของความรับผิดชอบจากนักการศึกษาและนักวิจัยแบ่งพฤติกรรมความรับผิดชอบของนักศึกษามหาวิทยาลัยเป็น 4 ด้าน ได้แก่ 1) ความรับผิดชอบต่อตนเอง และการกระทำของตนเอง หมายถึง พฤติกรรมรักษาสภาพอนามัยของตนเองให้สมบูรณ์และปลอดภัยจากอันตรายอยู่เสมอ รู้จักประพฤติปฏิบัติให้เหมาะสม ละเว้นความชั่ว รู้จักประมาณในการใช้จ่ายและมีความปลอดภัย สามารถจัดหาเครื่องอุปโภคและบริโภคสำหรับตนเองได้อย่างเหมาะสม สำนึกในบทบาทและหน้าที่ของตน หมั่นใฝ่หาความรู้และฝึกฝนตนเองให้มีประสบการณ์ในด้านต่าง ๆ จนประสบความสำเร็จในการดำเนินชีวิต ยอมรับผลการกระทำของตนเองทั้งที่เป็นผลดีและผลเสีย ไม่ปัดความรับผิดชอบในการกระทำของตนแก่ผู้อื่น ไตร่ตรองให้รอบคอบว่าสิ่งที่ตนทำลงไปนั้น จะเกิดผลเสียขึ้นหรือไม่ ปฏิบัติแต่สิ่งที่ดีทำให้เกิดผลดี และพร้อมที่จะปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้ได้ผลดียิ่งขึ้น 2) ความรับผิดชอบต่อการศึกษาเล่าเรียน หมายถึง พฤติกรรมความมุ่งมั่นตั้งใจศึกษาเล่าเรียนเพื่อให้ตนเองประสบความสำเร็จ มีความขยันหมั่นเพียร อดทน เข้าห้องเรียนสม่ำเสมอ และส่งงานที่ได้รับมอบหมายตรงตามเวลาที่ได้รับมอบหมาย เมื่อมีปัญหาหรือไม่เข้าใจบทเรียนก็พยายามซักถามอาจารย์ให้เข้าใจ มั่นใจศึกษา ค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม นอกเหนือจากที่เรียนในห้อง ปรับปรุงตนเองในการศึกษาเล่าเรียน และไม่ทุจริตในการสอบ 3) ความรับผิดชอบต่อสถาบัน หมายถึง พฤติกรรมการมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ของสถาบัน การรักษาผลประโยชน์ เกียรติยศและชื่อเสียงของสถาบัน ประพฤติปฏิบัติตนตามกฎหมายระเบียบของสถาบัน รักษาสาธารณสมบัติของสถาบัน ตลอดจนการสร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้าให้แก่สถาบัน โดยมีพฤติกรรม เช่น แต่งกายถูกระเบียบ ไม่ทะเลาะวิวาท ไม่ทำลายทรัพย์สินของสถาบัน เป็นต้น และ 4) ความรับผิดชอบต่อสังคม หมายถึง พฤติกรรมการให้ความร่วมมือและมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ของชุมชนและสังคมบำเพ็ญประโยชน์ และสร้างสรรค์ความเจริญให้ชุมชนและสังคมอย่างเต็มความสามารถ ช่วยสอดส่องพฤติกรรมของบุคคลที่จะเป็นภัยต่อสังคม ให้ความรู้และช่วยเหลือผู้อยู่ร่วมสังคมตามความสามารถของตน ช่วยรักษาสาธารณสมบัติของชาติ โดยส่วนรวม ช่วยอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ไม่เอาเปรียบผู้อยู่ร่วมชุมชน ประพฤติและปฏิบัติตนตามกฎหมายงดเว้นการกระทำอันเป็นผลเสียแก่ส่วนรวม รวมทั้งช่วยคิดแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ของสังคม

พิมพ์พรรณ เทพสุเมธานนท์ (2546: 5) ศึกษาพฤติกรรมความรับผิดชอบของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงจากงานวิจัย แบ่งพฤติกรรมความรับผิดชอบเป็น 4 ด้าน ได้แก่ 1) ความรับผิดชอบต่อตนเองและการกระทำของตนเอง หมายถึง พฤติกรรมการรักษาสุขภาพจิต สุขภาพกายของตนเองให้ปลอดภัยจากภัยอันตรายอยู่ประจำ รู้จักประพฤติปฏิบัติตนให้ถูกกาลเทศะ กระทำแต่ความดี รู้จักใช้จ่ายอย่างประหยัด เลือกซื้อสิ่งของเครื่องใช้โดยคำนึงถึงความเหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจของตนเอง สำนึกในบทบาทและหน้าที่ของตน สนใจศึกษาหาความรู้และฝึกฝนตนเองให้มีทักษะในทุก ๆ ด้านจนเกิดความสำเร็จในการดำรงชีวิต เป็นคนยอมรับฟังความคิดเห็นของคนอื่น ยอมรับทั้งการกระทำที่ผิดและที่ชอบ เป็นคนรอบคอบคิดก่อนทำเสมอ ปฏิบัติแต่สิ่งที่ดีงามและเกิดประโยชน์ต่อส่วนรวม หากปฏิบัติสิ่งใดผิดพลาดก็พร้อมที่จะยอมรับเพื่อปรับปรุงแก้ไขสิ่งนั้น ๆ ให้ดีโดยไม่ปัดความรับผิดชอบใด ๆ 2) ความรับผิดชอบต่อการศึกษาเล่าเรียน หมายถึง พฤติกรรมความเอาใจใส่ มุ่งมั่นศึกษาเล่าเรียนเพื่อให้เกิดความสำเร็จแก่ตน มีความอดทน พากเพียรพยายามศึกษาหาความรู้ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียนอยู่เป็นปกติวิสัย ตั้งใจทำงานที่อาจารย์มอบหมายให้ทำ และส่งงานตามเวลาที่กำหนด ซักถามอาจารย์

ผู้สอนเมื่อไม่เข้าใจบทเรียน ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เป็นประจำ รู้จักพัฒนาตนเองในการศึกษาเล่าเรียน มีความซื่อสัตย์สุจริตในการสอบ 3) ความรับผิดชอบต่อสถาบัน หมายถึง พฤติกรรมการริเริ่มสร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้าให้แก่สถาบัน รักษาเกียรติยศชื่อเสียงของสถาบัน มีส่วนร่วมในกิจกรรมของสถาบันทุกกิจกรรม ดูแลรักษาผลประโยชน์ รักษาสาธารณสมบัติของสถาบัน ประพฤติปฏิบัติตามกฎระเบียบของสถาบันโดยการแต่งกายสุภาพ ประพฤติตัวถูกกาลเทศะ ไม่ทำลายทรัพย์สินหรือชื่อเสียงของสถาบัน และ 4) ความรับผิดชอบต่อสังคม หมายถึง พฤติกรรมการสร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้าให้แก่ชุมชนในสังคม ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ในสังคมด้วยความเต็มใจ ช่วยดูแลภัยอันตรายที่จะเกิดขึ้นในสังคม ให้ความช่วยเหลือสังคมอย่างเต็มความสามารถที่มีอยู่ ช่วยอนุรักษ์และปกป้องสาธารณสมบัติและสิ่งแวดล้อมของชุมชนในสังคมโดยรวม ประพฤติตนตามกฎหมายไม่เอาัดเอาเปรียบส่วนรวม รวมทั้งช่วยกันปรับปรุงแก้ไขจุดบกพร่องและพัฒนาให้ชุมชนในสังคมเป็นสังคมที่เข้มแข็งและสงบสุข

สมวาสนา ธนเมธิกุล (2546: 38) ศึกษาประเภทของความรับผิดชอบจากนักการศึกษา นักจิตวิทยา และงานวิจัย แบ่งพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษาเป็น 5 ด้าน ได้แก่ 1) ความรับผิดชอบต่อนตนเอง หมายถึง พฤติกรรมการรู้จักระมัดระวังรักษาสุขภาพอนามัยของตนเองให้สมบูรณ์ ปลอดภัยจากอันตราย อยู่เสมอ รู้จักประพฤติดีปฏิบัติให้เหมาะสม ละเว้นความชั่ว รู้จักประมาณในการใช้จ่ายและมีความประหยัด สามารถจัดหาเครื่องอุปโภคบริโภคสำหรับตนเองได้อย่างเหมาะสมถูกกาลเทศะในแต่ละวัย สำนึกในบทบาทและหน้าที่ของตน หมั่นใฝ่หาความรู้และฝึกฝนตนเองให้มีประสบการณ์ในด้านต่าง ๆ จนประสบความสำเร็จในการดำเนินชีวิต ยอมรับผลการกระทำของตนเองทั้งที่เป็นผลดีและผลเสีย ไม่บดความรับผิดชอบในการกระทำของตนเองให้แก่ผู้อื่น ไตร่ตรองให้รอบคอบว่าสิ่งที่ทำลงไปนั้นจะเกิดผลเสียหายขึ้นหรือไม่ ปฏิบัติแต่สิ่งที่ดีทำให้เกิดผลดี และพร้อมที่จะปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้ได้ผลดียิ่งขึ้น 2) ความรับผิดชอบต่อครอบครัว หมายถึง การที่บุคคลมีความรู้ ความเข้าใจ สนใจและตั้งใจที่จะปฏิบัติตนด้วยการเชื่อฟังคำแนะนำของบิดามารดา ช่วยเหลือกิจกรรมในบ้าน ตามโอกาสอันควรไม่นำความเดือดร้อนมาสู่ครอบครัวเป็นคนสุภาพอ่อนน้อมต่อบิดามารดาและผู้อาวุโส ช่วยรักษาและเชิดชูชื่อเสียงของวงศ์ตระกูล 3) ความรับผิดชอบต่อสถานศึกษา หมายถึง พฤติกรรมการมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ของสถานศึกษา การรักษาผลประโยชน์ เกียรติยศ ชื่อเสียงของสถานศึกษา ตลอดจนการสร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้าให้แก่สถานศึกษา โดยแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ เช่น แต่งกายเครื่องแบบถูกต้อง ไม่ทะเลาะวิวาทกัน ไม่ทำลายทรัพย์สินของสถานศึกษา 4) ความรับผิดชอบต่อเพื่อน หมายถึง การที่บุคคลมีความรู้ความเข้าใจ สนใจและตั้งใจปฏิบัติตนในการให้ความช่วยเหลือให้คำแนะนำแก่เพื่อนให้เขาทำความดีมีความรักและความจริงใจต่อกัน มีความเสียสละไม่เอาเปรียบเพื่อนและมีความเคารพในสิทธิซึ่งกันและกัน และ 5) ความรับผิดชอบต่อสังคม หมายถึง พฤติกรรมการให้ความร่วมมือ และมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ของชุมชนและสังคมบำเพ็ญประโยชน์ และสร้างสรรค์ความเจริญให้ชุมชนและสังคมอย่างเต็มความสามารถ ช่วยสอดส่องพฤติกรรมของบุคคลที่จะเป็นภัยต่อสังคม ให้ความรู้และช่วยเหลือผู้อยู่ร่วมสังคมตามความสามารถของตนเอง ช่วยรักษาสาธารณสมบัติของชาติโดยส่วนรวม ช่วยอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ไม่เอาเปรียบผู้อยู่ร่วมชุมชน

ประเพณีและปฏิบัติตามกฎหมาย จดเว้นการกระทำอันเป็นผลเสียหายแก่ส่วนรวม รวมทั้งช่วยคิดแก้ไขปัญหาดังกล่าว ของสังคม

พินดา ธนวัฒนากุล (2547: 8) และมยุรฉัตร สุขดำรงค์ (2547: 14) ศึกษาแนวคิดทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรมและงานวิจัย ตลอดจนผลการสุ่มสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณสมบัติอย่างมีจริยธรรมด้านความรับผิดชอบ จึงแบ่งพฤติกรรมการทำงานอย่างมีความรับผิดชอบเป็น 2 ด้าน คือ 1) ความรับผิดชอบต่อตนเอง หมายถึง การที่พนักงานกระทำและ/หรือแสดงออกถึงการพยายามหาความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติงาน มีความตั้งใจ เอาใจใส่ อดทนต่อปัญหาและอุปสรรค ไม่ละเลยทอดทิ้งงานหรือหลีกเลี่ยงจนกว่างานจะแล้วเสร็จ รวมถึงการวางแผนในการทำงาน และยอมรับผลของการกระทำของตนเองที่เกิดขึ้นในด้านที่เป็นผลดีและผลเสีย 2) ความรับผิดชอบต่อองค์กร หมายถึง การที่พนักงานทำงานโดยตระหนักถึงบทบาทหน้าที่ที่รับผิดชอบ ตลอดจนความรับผิดชอบต่อที่ได้รับมอบหมาย มีความตั้งใจปฏิบัติงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ขององค์กร โดยยึดมั่นตามระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่งและข้อกำหนดต่าง ๆ ขององค์กร รวมถึงเป็นผู้ใช้และรักษาทรัพย์สินขององค์กรให้เกิดประโยชน์สูงสุด ไม่นำมาใช้เพื่อประโยชน์ส่วนบุคคล รักษาข้อมูลความลับขององค์กร

พิชญานา อินทรนัญ (2550: 13-14) ศึกษาแนวคิดทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรมและงานวิจัยแบ่งพฤติกรรมรับผิดชอบต่อพนักงานฝ่ายการตลาดนครากรุงเทพมหานครเป็น 2 ด้านคือ 1) ความรับผิดชอบต่องาน หมายถึง ปริมาณการรับรู้การประพฤติปฏิบัติหน้าที่การงานที่ได้รับมอบหมาย ทำงานด้วยความเอาใจใส่ ตรงต่อเวลา มีความกระตือรือร้นต่องานที่ได้รับมอบหมาย ไม่ทอดทิ้งละเลยหลีกเลี่ยงการปฏิบัติงาน กระทำจนกว่าจะสำเร็จลุล่วง และยอมรับในความบกพร่องหรือผลเสียในงานที่ได้รับมอบหมายนั้น 2) ความรับผิดชอบต่อองค์กร หมายถึง ปริมาณการรับรู้การประพฤติปฏิบัติในสิ่งต่าง ๆ ได้แก่ การมีความตั้งใจปฏิบัติงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ขององค์กร การเคารพเชื่อฟังในคำสั่ง กฎระเบียบขององค์กร ช่วยเหลือภารกิจต่าง ๆ ขององค์กรตามสมควรแก่โอกาส รักษาสาธารณะสมบัติขององค์กร ไม่ยกยอกทรัพย์สินมาใช้เอง ให้ความร่วมมือในการทำงานเพื่อส่วนรวม

การวัดพฤติกรรมรับผิดชอบ

ขวัญฤดี ขำซ้อนสัตย์ (2542) ศึกษาพฤติกรรมความรับผิดชอบของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล แบ่งเป็น 4 ด้าน 1) ความรับผิดชอบต่อตนเองและการกระทำของตนเอง 2) ด้านความรับผิดชอบต่อการศึกษาเล่าเรียน 3) ด้านความรับผิดชอบต่อสถาบัน และ 4) ด้านความรับผิดชอบต่อสังคม โดยในส่วนด้านความรับผิดชอบต่อการศึกษาเล่าเรียนมีข้อคำถาม 17 ข้อ เป็นมาตราวัด 5 ระดับ ตั้งแต่เป็นประจำ ถึง ไม่เคยเลย มีอำนาจจำแนกรายข้อ .84-.82 มีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ .91 สมวาสนา ธนเมธีกุล (2546) ศึกษาจิตลักษณะและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สังกัดกรมอาชีวศึกษา สร้างแบบสอบถามจำนวน 30 ข้อ เป็นแบบสอบถามมาตราประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่จริงที่สุด ถึง ไม่จริงเลย มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .73-.77 มีค่าความเชื่อมั่น .77 พิมพ์พรรณ เทพสุเมธานนท์ (2546) ศึกษาพฤติกรรมความรับผิดชอบของนักศึกษาวิทยาลัย สร้างแบบสอบถามจำนวน 60 ข้อ เป็นแบบสอบถามมาตราประเมินค่า 5 ระดับ ตั้งแต่เป็นประจำ ถึง ไม่เคยเลย มีค่าความเชื่อมั่น .93 พินดา ธนวัฒนากุล (2547) ศึกษา

ปัจจัยทางจิตสังคมเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานอย่างมีความรับผิดชอบโดยแบ่งเป็น 2 ด้าน 1) ความรับผิดชอบต่อตนเอง และ 2) ความรับผิดชอบต่อองค์กร แบบสอบถามมีข้อคำถาม 19 ข้อ แต่ละข้อมีมาตรวัด 6 ระดับ ตั้งแต่จริงที่สุด ถึง ไม่จริงเลย มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ .3590-.8472 และมีค่าความเชื่อมั่น .9149 สำหรับงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยแบ่งพฤติกรรมรับผิดชอบเป็น 3 ด้าน ได้แก่ พฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพ พฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ และพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวม ผู้วิจัยสร้างแบบวัดตามนิยามปฏิบัติการและสอดคล้องกับกลุ่มตัวอย่าง แบบวัดมีมาตราประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่จริงที่สุด ถึงไม่จริงเลย นักศึกษาปริญญาตรีภาคสมทบ ที่ได้คะแนนรวมจากการวัดมากกว่าแสดงว่ามีพฤติกรรมรับผิดชอบสูงกว่านักศึกษาปริญญาตรีภาคสมทบ ที่ได้คะแนนรวมจากการวัดน้อยกว่า

แนวการวิเคราะห์สาเหตุของพฤติกรรม

ในการวิเคราะห์พฤติกรรมของบุคคลว่ามีสาเหตุของการเกิดพฤติกรรม หรือปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมมาจากปัจจัยอะไรบ้างนั้น มีแนวคิดในการวิเคราะห์อยู่ 3 กลุ่ม ๆ คือ

กลุ่มที่ 1 แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยภายในตัวบุคคล (Intra Individual Causal Assumption) กลุ่มนี้มีแนวคิดสาเหตุของการเกิดพฤติกรรม หรือปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมมาจากองค์ประกอบ ภายในบุคคล ได้แก่ ความรู้ เจตคติ ความเชื่อ ค่านิยม แรงจูงใจ หรือความตั้งใจใฝ่พฤติกรรม เป็นต้น

กลุ่มที่ 2 แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยภายนอกบุคคล (Extra Individual Causal Assumption) กลุ่มนี้มีแนวคิดสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมมาจากปัจจัยภายนอกตัวบุคคล ซึ่งเป็นปัจจัยทางด้านสิ่งแวดล้อมและระบบโครงสร้างทางสังคม เช่น ระบบการเมืองการเศรษฐกิจ การศึกษา การศาสนา องค์ประกอบด้านประชากรและลักษณะทางภูมิศาสตร์ เป็นต้น

กลุ่มที่ 3 แนวคิดเกี่ยวกับสหปัจจัย (Multiple Assumption) กลุ่มนี้มีแนวคิดที่ว่า พฤติกรรมของบุคคลมีสาเหตุจากทั้งปัจจัยภายในบุคคลและปัจจัยภายนอกบุคคล โดยแนวคิดในกลุ่มที่ 3 จะนำทฤษฎีจิตวิทยาการเรียนรู้ จิตวิทยาสังคม สังคมศาสตร์ ประชากรศาสตร์ และสาขาอื่น ๆ เข้ามาประยุกต์ใช้ในการวิเคราะห์หาสาเหตุของพฤติกรรมและพยายามหาทางแก้ปัญหา โดยการผสมผสานในวิชาชีพสาขาต่าง ๆ เข้ามาร่วมดำเนินการด้วยกัน (บุญเยี่ยม ตรีกุลวงษ์ อ้างอิงในสุวรรณา จัดเจน. 2533 : 17-18)

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังอาศัยทฤษฎีต้นไม้อัจฉริยะ (ดวงเดือน พันธุมนาวัน. 2543) เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดตัวแปรทางจิตที่เกี่ยวข้อง โดยทฤษฎีต้นไม้อัจฉริยะเกิดจากการประมวลผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาสาเหตุของพฤติกรรมต่าง ๆ ของคนไทย ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ อายุตั้งแต่ 6-60 ปี จำนวนมาก ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นคนไทยที่ถูกศึกษารวมหลายพันคนทั้งในกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัด โดยผู้ที่มีพฤติกรรมในปริมาณที่ต่างกันที่นำมาเปรียบเทียบกันนี้ จะต้องเป็นผู้ที่อยู่ในสถานการณ์เดียวกันหรือคล้ายคลึงกันด้วย เพื่อศึกษาอิทธิพลทางจิตใจต่อพฤติกรรมเป็นสำคัญ ทฤษฎีต้นไม้อัจฉริยะมี 3 ส่วน คือ ส่วนที่เป็นดอกและผลของต้นไม้อัจฉริยะ ส่วนลำต้นและส่วนราก ในส่วนแรกคือ ดอกและผล แสดงถึงพฤติกรรมคนดีและคนเก่ง ซึ่งหมายถึง การไม่เบียดเบียนตนเอง การไม่เบียดเบียนผู้อื่น รับผิดชอบต่อหน้าที่และอาสาพัฒนาสังคม ผลที่เป็นพฤติกรรมต่าง ๆ ที่

นำปรารภานี้มีสาเหตุอยู่ 2 กลุ่ม คือ กลุ่มแรกสาเหตุทางจิตใจที่เป็นส่วนลำต้นของต้นไม้อันประกอบไปด้วยจิตลักษณะ 5 ด้าน คือ 1) เหตุผลเชิงจริยธรรม 2) การมุ่งอนาคตควบคุมตนเอง 3) ความเชื่ออำนาจในตน 4) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และ 5) ทศนคติ คุณธรรมและค่านิยม(ที่เกี่ยวกับพฤติกรรมนั้น ๆ ถ้าต้องการเข้าใจอธิบาย ทำนาย และพัฒนาพฤติกรรมชนิดใดจะต้องใช้จิตลักษณะบางด้าน หรือทั้ง 5 ด้านนี้ประกอบกันจึงจะเป็นผลดีที่สุด กลุ่มที่สอง คือ สาเหตุทางจิตใจที่เป็นรากของลำต้น ซึ่งเป็นส่วนที่สามของต้นไม้จริยธรรมมี 3 ด้าน คือ 1) สติปัญญา 2) ประสบการณ์ทางสังคม และ 3) สุขภาพจิต จิตลักษณะทั้งสามนี้อาจใช้เป็นสาเหตุของการพัฒนาจิตลักษณะ 5 ประการที่ลำต้นของต้นไม้ก็ได้ กล่าวคือ บุคคลจะต้องมีลักษณะพื้นฐานทางจิตใจ 3 ด้านดังกล่าว อยู่ในสภาพแวดล้อมทางบ้าน ทางโรงเรียน และทางสังคมที่เหมาะสม จึงจะสามารถพัฒนาจิตลักษณะ 5 ประการได้อย่างสมบูรณ์ นอกจากนั้นบุคคลยังต้องมีความพร้อมที่จะรับการพัฒนาจิตลักษณะ 5 ด้านนี้โดยวิธีอื่น ๆ ด้วย ฉะนั้นจิตลักษณะพื้นฐาน 3 ประการ จึงเป็นสาเหตุของพฤติกรรมคนดีและคนเก่งนั่นเอง นอกจากนั้นจิตลักษณะ 3 ประการที่รากอาจเป็นสาเหตุร่วมกับจิตลักษณะ 5 ประการที่ลำต้น เพื่อใช้อธิบาย ทำนาย และพัฒนาพฤติกรรมได้ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2543: 3-4, 118) ให้ความหมายของพฤติกรรมพลเมืองดี หมายถึง พฤติกรรมการทำตามกฎหมาย พฤติกรรมซื่อสัตย์ พฤติกรรมรับผิดชอบต่อตนเอง ต่อผู้อื่น และต่อสังคม นั่นคือการไม่เบียดเบียนผู้อื่น และตนเอง ยึดมั่นในศาสนาและวัฒนธรรมอันดีงาม

ดังนั้นจากการทบทวนเอกสารความหมายของพฤติกรรมรับผิดชอบ ความสำคัญของความรับผิดชอบ ประเภทของความรับผิดชอบ การวัดพฤติกรรมรับผิดชอบ การวิเคราะห์พฤติกรรมตามแนวคิดเกี่ยวกับสหปัจจัย ทฤษฎีต้นไม้จริยธรรม และงานวิจัยข้างต้น ตลอดจนการสัมภาษณ์ความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมรับผิดชอบต่อ นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ทำให้ผู้วิจัยสามารถกำหนดนิยามของพฤติกรรมรับผิดชอบต่อ หมายถึง การแสดงออกของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ถึงการทำหน้าที่ของตนและงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความเอาใจใส่ มุ่งมั่นตั้งใจ อดทนไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค ยอมรับผลการกระทำไม่ว่าจะเป็นผลดีหรือผลเสีย พยายามปรับปรุงแก้ไขงานให้ดีขึ้น และเพื่อให้งานนั้นบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ โดยแบ่งเป็น 3 ด้าน ได้แก่

1. ความรับผิดชอบต่องานอาชีพ หมายถึง การที่นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ปฏิบัติตนหรือแสดงออกถึงการประกอบอาชีพด้วยความเอาใจใส่ มุ่งมั่นตั้งใจ อดทนไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค ยอมรับผลการกระทำของตนเอง และพร้อมที่จะปรับปรุงแก้ไขงานของตนเองให้ดียิ่งขึ้น

2. ความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ หมายถึง การที่นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ปฏิบัติตนหรือแสดงออกในการเรียนด้วยความเอาใจใส่ มุ่งมั่นตั้งใจ ศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม ซักถามให้เข้าใจ ยอมรับเมื่อทำผิดและแก้ไขปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น

3. ความรับผิดชอบต่อส่วนรวม หมายถึง การที่นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ปฏิบัติตนหรือแสดงออกต่อครอบครัว มหาวิทยาลัย อาจารย์ เพื่อน และชุมชนด้วยความเอาใจใส่ ตั้งใจช่วยเหลืองานต่าง ๆ เชื้อ พังเคารพคำสั่งสอน รักษาสาธารณสมบัติส่วนรวม และรักษาชื่อเสียงของวงศ์ตระกูลและสถานศึกษา

ปัจจัยเชิงเหตุที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบ

การศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกแนวการวิเคราะห์สาเหตุของพฤติกรรมจากแนวคิดเกี่ยวกับสปัจจัยในการวิเคราะห์สาเหตุ และทฤษฎีต้นไม้อัจฉริยะธรรม เพื่ออธิบายและทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ โดยมีตัวแปรเชิงสาเหตุที่สำคัญที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมรับผิดชอบ 2 กลุ่ม ดังนี้ 1) ปัจจัยภายใน ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต ความมุ่งมั่น เจตคติที่ดีต่อความรับผิดชอบ และความสามารถในการบริหารเวลา และ 2) ปัจจัยภายนอก ได้แก่ การสนับสนุนทางสังคม และการเห็นแบบอย่างที่ดี

ปัจจัยภายในกับพฤติกรรมรับผิดชอบ

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาปัจจัยภายใน ประกอบด้วย แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคตความมุ่งมั่น เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ และความสามารถในการบริหารเวลา เป็นตัวแปรในการศึกษาปัจจัยทางจิตสังคมและความสามารถในการบริหารเวลาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับพฤติกรรมรับผิดชอบ

ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แมกคิแกลนด์ (McClelland, 1961: 207) ให้ความหมายแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาที่จะกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ได้ผลเป็นเยี่ยม โดยทุ่มเทความพยายามทั้งหมดที่มีอยู่จนสำเร็จ โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคเพื่อบรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง คือ ผู้ที่มีพฤติกรรมการทำงานเพื่อมุ่งให้บรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้ อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล เมื่อประสบความสำเร็จก็เกิดความสุข ความภาคภูมิใจ แต่เมื่อเกิดความล้มเหลวก็ไม่ท้อแท้ และพร้อมที่จะมีความพยายามในการลองทำใหม่ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมักเป็นผู้ที่ชอบอาสาสมัครทำงานต่าง ๆ ชอบการแข่งขันเพื่อชัยชนะ มีนิสัยรักงานและทำงานที่ยากโดยไม่ย่อท้อ ทำให้เป็นคนที่พึ่งตนเองและอาจเป็นที่พึ่งของผู้อื่นได้อีกด้วย (ดวงเดือน พันธุมนาวิน, 2522 : 23-34) งามตา วรินทร์านนท์ (2535: 400) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง แรงจูงใจทางสังคมที่วางไว้ว่าจะมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล เมื่อประสบความสำเร็จก็จะเกิดความภาคภูมิใจแต่เมื่อล้มเหลวก็ไม่ย่อท้อพร้อมที่จะทำใหม่อีก ซึ่งสอดคล้องกับเมอเรย์ (มารีซา สก็อต, 2548: 44; อ้างอิงจาก Murray, 1938) ที่เป็นคนแรกที่ได้กล่าวถึงความต้องการสัมฤทธิ์ผล (Need for Achievement) ว่าเป็นความต้องการที่มีอยู่ในตัวทุกคน เป็นความต้องการทางจิตใจของมนุษย์ที่จะเอาชนะ ฝ่าฟันกระทำการที่ยาก ๆ ให้ประสบความสำเร็จ พฤติกรรมของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง คือ ชอบทำสิ่งที่ยากเป็นระยะเวลานาน ๆ มีความมุ่งมั่น และรู้สึกสนุกกับกิจกรรมนั้น ๆ ส่วนแฮร์แมน (ยศวรรณ นิพัฒน์ศิริผล, 2541: 16-17; อ้างอิงจาก Hermans, 1970.) ได้สรุปลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ไว้ดังนี้ 1) มีความทะเยอทะยานสูง 2) มีความหวังอย่างมากว่าตนจะประสบความสำเร็จ ถึงแม้ผลการกระทำของตนนั้นจะขึ้นอยู่กับโอกาส 3) มีความพยายามที่จะไต่เต้าไปสู่สถานภาพทางสังคมที่สูงขึ้น 4) มีความอดทนในการทำงานที่ยากเป็นเวลานาน 5) เมื่องานที่ทำอยู่ถูกขัดขวางหรือถูกรบกวน

ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะพยายามทำต่อจนสำเร็จ 6) มีความรู้สึกว่าเป็นสิ่งที่ไม่หยุดนิ่งและสิ่งต่าง ๆ ผ่านผ่านไปอย่างรวดเร็ว จึงควรรีบทำสิ่งต่าง ๆ ให้เสร็จทันเวลา 7) คำนึงถึงเหตุการณ์ในอนาคตมากกว่าอดีตและปัจจุบัน 8) ในการเลือกเพื่อนร่วมงานผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะเลือกเพื่อนร่วมงานที่มีความสามารถเป็นอันดับแรก 9) ต้องการให้ตนเองเป็นที่รู้จักแก่ผู้อื่นโดยพยายามทำตนให้ดีขึ้น 10) พยายามทำงานให้ได้อยู่เสมอ (อัจฉรา สุขารมณ์ และอรพินทร์ ชูชม. 2530: 30-37) บุญรับ คักคิมถิ (2532: 48) ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความเพียรพยายามที่จะทำงานให้ประสบผลสำเร็จโดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคและความล้มเหลว รู้จักกำหนดเป้าหมายที่เหมาะสมกับความสามารถของตน อดทนทำงานที่ยากได้เป็นเวลานาน และชอบเลือกเพื่อนร่วมงานที่มีความสามารถเป็นอันดับแรก สำหรับสุรางค์ โค้วตระกูล (2541: 172) ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง แรงจูงใจที่เป็นแรงขับให้บุคคลพยายามที่จะประกอบพฤติกรรมที่จะประสบความสำเร็จตามมาตรฐานที่ตนเองตั้งไว้ บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะไม่ทำงานเพราะหวังรางวัลแต่จะทำเพื่อจะประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

สรุปได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความต้องการหรือความปรารถนาที่จะกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ประสบความสำเร็จ ไม่ย่อท้อ พยายามเอาชนะอุปสรรคและปัญหาต่าง ๆ มีความพอใจเมื่อประสบกับความสำเร็จ และอดทนทำงานที่ยากได้เป็นเวลานาน

การวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

การวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นั้นสามารถทำได้หลายรูปแบบ เช่น การสังเกต การทดสอบ ประกอบด้วย ข้อความต่าง ๆ ที่ผู้ทดสอบตั้งขึ้นโดยถือเอาเกณฑ์ปรกตินิสัยคนทั่ว ๆ ไปเป็นมาตรฐาน ซึ่งเป็นคำเกี่ยวกับความกลัว ความวิตกกังวล ความสนใจในสิ่งต่าง ๆ หรือปฏิกิริยาที่ตนทำอยู่เสมอ ๆ เมื่อตกอยู่ในสภานั้น ๆ การประมาณค่า โดยเลือกคุณลักษณะบุคลิกภาพที่เป็นเครื่องมือเช็ดดูให้บุคลิกภาพเด่น สะดุดตา การวิเคราะห์ตนเอง คือการประมาณค่าตนเองแบบวิเคราะห์ตัวเองจะเป็นคำถามแบบปรนัยจะเป็นประโยชน์ในการเลือกอาชีพให้เหมาะสมกับบุคลิกภาพของตน และการสัมภาษณ์ (ปริญา ญ วันจันทร์: 2536; 27-28) โดยจะเลือกวิธีใดวิธีหนึ่งขึ้นอยู่กับความเหมาะสมเกี่ยวกับผู้ที่ต้องการวัด ดังเช่น แบบวัดของบุญรับ คักคิมถิ (2532) ดัดแปลงจากแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเฮอร์แมน มาใช้วัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นข้าราชการ มีค่าอำนาจจำแนก 2.75-7.45 และค่าความเชื่อมั่น .84 แบบวัดของลักษมี ลุประสงค์ (2546) ดัดแปลงแบบวัดมาจาก นุชนารถ ชาติทอง (2539) ที่ใช้วัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับนักวิชาการศึกษา มาใช้วัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคลากรทางการศึกษา มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .76 และค่าอำนาจจำแนกรายข้อ .49-.78 มีลักษณะของประโยคคำถามประกอบด้วยมาตรประมาณค่า 6 ระดับ จากจริงที่สุด ถึง ไม่จริงเลย จำนวน 12 ข้อ สมวาสนา ชนเมธิกุล (2546) ปรับปรุงแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของคำแสง ทะลั่งสี (2542) เป็นแบบสอบถามประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่จริงที่สุด ถึง ไม่จริงเลย มีความเชื่อมั่น .83 มาริษา สก๊อต (2548) พัฒนาเครื่องมือวัดของบุญรับ คักคิมถิ ที่ดัดแปลงมาจากแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเฮอร์แมนส์ โดยนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างและคัดเลือกไว้จำนวน 8 ข้อ แต่ละข้อมีมาตรประมาณค่า 6 ระดับ ตั้งแต่จริงที่สุด ถึง ไม่จริงเลย มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .57-.74 และมีค่าสัมประสิทธิ์แบบแอลฟาเท่ากับ .89 สำหรับในงานวิจัยครั้งนี้

ผู้วิจัยดัดแปลงแบบวัดของบุญรับ คักดีมณี (2532: 206-208) ให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง เนื่องจากเป็นแบบวัดที่มีความเชื่อมั่นสูงและเป็นการวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางจิตไม่ผูกติดกับการทำงานอย่างใดอย่างหนึ่ง ข้อคำถามเป็นแบบวัดมาตราประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่จริงที่สุด ถึง ไม่จริงเลย นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้คะแนนรวมจากการวัดมากกว่าแสดงว่ามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้คะแนนรวมจากการวัดน้อยกว่า

งานวิจัยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับพฤติกรรมรับผิดชอบ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่เกี่ยวกับพฤติกรรมพึงประสงค์ เช่น งานวิจัยของปริญญา ณ วันจันทร์ (2536: 63, 75) เรื่อง ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพในการทำงานของครูประถมศึกษาในจังหวัดเชียงราย ศึกษากลุ่มตัวอย่างเป็นข้าราชการสายผู้สอน จำนวน 400 คน พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับประสิทธิภาพในการทำงานของข้าราชการสายผู้สอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .22 งานวิจัยของบุญรับ คักดีมณี (2532: 115) ศึกษาเรื่องการสร้างเสริมจิตลักษณะเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการทำงานราชการ ปรากฏผลว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเตรียมตัวการทำงานในอนาคตของข้าราชการ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ .18 งานวิจัยของ รุ่งสวรรค์ วรรณสุทธิ (2540: 70) ศึกษาเรื่องลักษณะลักษณะทางพุทธศาสนาและลักษณะทางจิตที่มีผลต่อพฤติกรรมในการปฏิบัติงานของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลวิทยาเขตปทุมธานีจำนวน 180 คน ปรากฏผลว่า ลักษณะการมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สัมพันธ์เชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับพฤติกรรมในการปฏิบัติงานของนักศึกษา โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ .54

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีผู้วิจัยได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับพฤติกรรมรับผิดชอบ มีงานวิจัยของมาริษา สก๊อต (2548) ศึกษาจิตลักษณะและสถานการณ์ทางสังคมที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการทำงานของผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ พบว่าตัวแปรเหตุผลเชิงจริยธรรม แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน พบผลการทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการทำงานของผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ในกลุ่มรวม คือตัวแปรทั้งสามตัวร่วมกันทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการทำงาน สามารถทำนายได้ร้อยละ 29 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีตัวทำนายที่สำคัญมากที่สุดคือ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน รองลงมาคือ เหตุผลเชิงจริยธรรม และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีค่าเบต้า .37 .20 และ .19 ตามลำดับ งานวิจัยของศิริพรรณ เหมรังคะ (2543) ศึกษาความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา เฉพาะกลุ่มโรงเรียนกรมสามัญศึกษากรุงเทพมหานคร กลุ่มที่ 4 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 จำนวน 413 คน โดยศึกษาลักษณะทางจิตใต้สำนึกแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความรับผิดชอบของนักเรียน โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความรับผิดชอบของนักเรียนอยู่ในระดับสูง (R เท่ากับ .725) และมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความรับผิดชอบของนักเรียน คือ สามารถอธิบายความผันแปรของความรับผิดชอบของนักเรียนได้ร้อยละ 52.61 หมายความว่า เด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบสูง จะเห็นได้ว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสำคัญต่อความสำเร็จทางการเรียนของเยาวชน ทำให้มีความสามารถทั้งทางการเรียนและการประกอบอาชีพในระดับสูงได้ (งามตา วณินทานนท์. 2535: 359-369)

และสำหรับงานวิจัยของ สมวาสนา ธนเมธิกุล (2548) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ร่วมกับความเชื่ออำนาจในตนในการเรียน เหตุผลเชิงจริยธรรม และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน สามารถทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพในกลุ่มตัวอย่างรวมได้ร้อยละ 50.5 ค่าเบต้า .12

จากการประมวลเอกสารและงานวิจัยสรุปได้ว่า ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นั้นจะเป็นผู้ที่มีความต้องการหรือความปรารถนาที่จะกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ประสบความสำเร็จ ไม่ย่อท้อ พยายามเอาชนะอุปสรรคและปัญหาต่าง ๆ มีความพอใจเมื่อประสบความสำเร็จ และอดทนทำงานที่ยากได้เป็นเวลานาน จึงคาดได้ว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนกับพฤติกรรมรับผิดชอบ

ความหมายของลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน

ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน หมายถึง ความสามารถในการเห็นการณ์ไกล เล็งเห็นสิ่งที่จะเกิดกับตนเองในอนาคต และเห็นความสำคัญของสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต (ดวงเดือน พันธุมนาวิน; และคณะ. 2536: 38) เช่น การที่นักเรียนเห็นว่าถ้าตนเองไม่ตั้งใจเรียน ไม่ทบทวนทำการบ้านหรือการเตรียมพร้อมในเรื่องการเรียน ก็จะทำให้ผลการสอบไม่ดีเท่าที่ต้องการ ลักษณะมุ่งอนาคตนี้ตรงข้ามกับลักษณะมุ่งปัจจุบัน (ดวงเดือน พันธุมนาวิน; และ เพ็ญแข ประจวบจันทน์. 2520) ลักษณะมุ่งอนาคตนี้นักจิตวิทยาพบหลักฐานว่าเป็นด้านหนึ่งของพลังอีโก้ของบุคคล ซึ่งจะเป็นทางให้ผู้มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงสามารถระงับหรือชะลอการบำบัดความต้องการต่าง ๆ ของตนได้ ผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตสูง คือ ผู้ที่สามารถปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะไม่เป็นผู้ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของศาสนาและกฎหมาย ลักษณะมุ่งอนาคตจะเป็นส่วนต้นของปรากฏการณ์ และการควบคุมตนจะเป็นส่วนปลายและเกิดควบคู่กัน คือ ลักษณะมุ่งอนาคตในบางเรื่องเกิดนำมาก่อน แล้วบุคคลต้องใช้การควบคุมตนเอง เพื่อให้สามารถดำเนินการไปตามที่ได้วางแผนเป้าหมายเอาไว้จนประสบความสำเร็จในเวลาที่กำหนดไว้ด้วย ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน มีความสำคัญต่อพฤติกรรม ทั้งที่เป็นพฤติกรรมที่พึงปรารถนาและไม่พึงปรารถนา ลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตนนี้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในปรากฏการณ์เดียวกัน คือ บุคคลจะต้องมีความต้องการผลในอนาคตมากกว่าผลในปัจจุบัน แล้วดำเนินการปฏิบัติเพื่อไปสู่เป้าหมายในอนาคตนั้น เช่น การอดใจรอได้มีกระบวนการสองขั้นตอนตอนแรก คือ สาเหตุที่ทำให้บุคคลเลือกที่จะรับผลที่ดีกว่ามากที่จะมีมาในอนาคตแทนการรับผลเล็กน้อยในปัจจุบัน ลักษณะนี้ คือ ลักษณะมุ่งอนาคต ตอนที่สองของการอดใจรอได้ คือ การกระทำที่เป็นขั้นตอน เพื่อนำไปสู่ผลที่ปรารถนาที่จะมีมาในอนาคต ซึ่งอาจจะต้องปฏิบัติเป็นระยะเวลานานหรือต้องรอคอยผลนาน ความสามารถส่วนนี้ คือ การควบคุมตนเอง ดังนั้นผู้ที่เน้นในประเด็นต่างส่วนกันของปรากฏการณ์ เช่นนี้จะเรียกชื่อปรากฏการณ์นี้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคต ส่วนผู้ที่เน้นความสามารถในการปฏิบัติเพื่อรอรับผลที่ต้องการ จะเรียกปรากฏการณ์นี้ว่า การควบคุมตนเอง แต่เนื่องจากการมุ่งอนาคตและการควบคุมตนเองเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในปรากฏการณ์เดียวกัน บางครั้งทำให้เกิดการแยกแยะไม่ออก ดังนั้น ลักษณะมุ่งอนาคตกับความสามารถในการควบคุมตนเอง จึงต้องพัฒนาไปด้วยกันจึงจะเกิดพฤติกรรมทางจริยธรรมที่ต้องการ ถ้า

จิตลักษณะใดพัฒนาไม่เต็มที่ จะทำให้เกิดความบกพร่องทางจริยธรรมได้ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน, 2543: 92-93) และความหมายของลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนในงานวิจัยครั้งนี้ หมายถึง การที่นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ แต่ละคนมีปริมาณความสามารถในการคาดการณ์ไกล เห็นความสำคัญของสิ่งที่จะก่อประโยชน์ให้กับตนเองในอนาคต รวมทั้งความสามารถในการควบคุมบังคับตนเอง ให้มีการรู้จักการอดได้รอได้ เพื่อรับผลประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่กว่าหรือสำคัญกว่าที่จะมีมาในอนาคต เช่น การเรียนหนังสือเพื่อต้องการทำงานที่ดีในอนาคต การขยันดูหนังสือเพราะไม่ต้องการสอบตก เป็นต้น

การวัดลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน

ในการวัดลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนนั้นได้มีในงานวิจัยของผ่องพรรณ แว่ววิเศษ (2534) ศึกษาเรื่อง ลักษณะจิตสังคมเพื่อการป้องกันพฤติกรรมทะเลาะวิวาทของวัยรุ่น ได้วัดลักษณะมุ่งอนาคตโดยนำแบบวัดของ ดวงเดือน พันธุมนาวิน และคณะ (2524) ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่น .65 แบบวัดมีลักษณะเป็นประโยคประกอบมาตราส่วนประเมินค่า 6 หน่วย จากจริงที่สุด ถึง ไม่จริงเลย จำนวน 10 ข้อและแบบวัดของ จินตนา บิลมาศ และคนอื่น ๆ (2529) ซึ่งมีลักษณะเป็นประโยคประกอบมาตราส่วนประเมินค่า 6 หน่วย จำนวน 20 ข้อ มาเลือกเฉพาะข้อที่มีเนื้อหาเหมาะสมกับการวิจัย จำนวน 10 ข้อ ดังนั้นจึงมีแบบวัดการมุ่งอนาคตจำนวนทั้งสิ้น 20 ข้อ ได้นำแบบวัดนี้ไปหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา พบว่า มีค่าความเชื่อมั่น .56 และมีจำนวนข้อที่ใช้ได้จริง 18 ข้อ ดังนั้น ช่วงของคะแนนจึงอยู่ระหว่าง 18-108 คะแนน และในงานวิจัยของ อุบล เลี้ยววาริณ (2534) ศึกษาเรื่อง ความสำคัญของการศึกษาที่มีต่อจิตลักษณะและพฤติกรรมสุขภาพของผู้ปฏิบัติงาน ในเขตกรุงเทพมหานคร นำแบบวัดลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนของจินตนา บิลมาศ และคนอื่น ๆ (2529: 57) วัดลักษณะมุ่งอนาคตโดยวัดความสามารถที่คาดการณ์ไกลและวางแผนเพื่อรับผลดี หรือป้องกันผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ซึ่งเป็นการแสดงลักษณะนิสัยของบุคคลว่าสามารถอดได้รอได้ สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนและดำเนินการไปสู่เป้าหมายที่ตนต้องการได้มากน้อยเพียงไร มีข้อคำถาม 18 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 1.78-6.64 ลักษณะของแบบวัดเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 6 หน่วย จากจริงที่สุด ถึง ไม่จริงเลย มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .72 งานวิจัยของ สมวาสนา ธนเมธิกุล (2546) ศึกษาจิตลักษณะและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยปรับปรุงแบบวัดจากน็อน พินประดิษฐ์ และคณะ (2541) เป็นแบบสอบถาม ประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่จริงที่สุด ถึง ไม่จริงเลย มีความเชื่อมั่นแบบสอบถาม .74 และงานวิจัยของ มาริษา สก๊อต (2548) ศึกษาจิตลักษณะและสถานการณ์ทางสังคมที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการทำงานของผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ ปรับปรุงมาจาก ดวงเดือน พันธุมนาวิน, งามตา วรินทร์านนท์ และคณะ (2536) จำนวน 16 ข้อ เป็นแบบสอบถามตามมาตราประเมินรวมค่า (Rating Scale) มาตราวัดแบบลิเคอร์ท (Likert Scale) แต่ละข้อมีมาตรประเมินรวมค่า 6 หน่วยตั้งแต่จริงที่สุด ถึง ไม่จริงที่สุด ผู้ที่ได้คะแนนรวมสูงกว่าค่าเฉลี่ยแสดงว่าเป็นผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง ผู้ที่ได้คะแนนรวมต่ำกว่าค่าเฉลี่ย แสดงว่าเป็นผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ จากการนำไปทดลองใช้กับกลุ่มผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ คัดเลือกไว้ใช้จริงจำนวน 8 ข้อ โดยมีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .14-.83 และมีค่าสัมประสิทธิ์แบบแอลฟาเท่ากับ .86 สำหรับงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยดัดแปลงแบบวัดของ ดวงเดือน พันธุมนาวิน และคณะ (2536) ให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง เนื่องจากเป็นแบบ

วัดที่มีความเชื่อมั่นสูง ข้อคำถามเป็นแบบวัดมาตราประมาณค่า 6 ระดับ ตั้งแต่จริงที่สุด ถึงไม่จริงเลย นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้คะแนนรวมจากการวัดมากกว่าแสดงว่ามีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง กว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้คะแนนรวมจากการวัดน้อยกว่า

งานวิจัยลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนกับพฤติกรรมรับผิดชอบ

ผลงานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนกับพฤติกรรมที่พึงปรารถนา เช่น งานวิจัยของผ่องพรรณ แววิเศษ (2534) ศึกษาลักษณะจิตสังคมเพื่อการป้องกันพฤติกรรมการทะเลาะวิวาทของวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชายในวิทยาลัยอาชีวศึกษา 4 แห่ง จำนวน 250 คน ปรากฏว่า ลักษณะมุ่งอนาคตของนักศึกษาชาย มีความสัมพันธ์กับเจตคติต่อการทะเลาะวิวาท การรับรู้บรรยากาศแบบประชาธิปไตยระหว่างอาจารย์และนักศึกษา ลักษณะการคบเพื่อนอย่างเหมาะสม สุขภาพจิตและการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมในชั้นสูง มากกว่านักศึกษาที่มีการ มุ่งอนาคตต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับ แสง ทวีคุณ (2538) ศึกษาการฝึกเพื่อเสริมสร้างจิตลักษณะในการป้องกันพฤติกรรมทะเลาะวิวาทในนักเรียนอาชีวศึกษา จำนวน 105 คน ผลปรากฏว่านักเรียนผู้ได้รับการฝึกมุ่งอนาคตและควบคุมตน มีเจตคติที่ดีต่อการไม่ทะเลาะวิวาทสูงขึ้น และมีเจตคติที่ดีต่อการเลือกคบเพื่อนอย่างเหมาะสมมากขึ้นด้วย และจากการศึกษาของอุบล เลี้ยววาริณ (2534) ศึกษาความสำคัญของการศึกษาที่มีต่อจิตลักษณะและพฤติกรรมสุขภาพของผู้ปฏิบัติงานในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคต มีความเชื่ออำนาจภายในตน-ภายนอกตนจะเป็นผู้มีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงสารเสพติดให้โทษ สำหรับการศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนกับพฤติกรรมการเรียนรู้ มีงานวิจัยของ โสภกา มะเครือสี (2537) ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลการควบคุมตนเอง ที่มีผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้น โดยศึกษากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 16-20 ปี จำนวนกลุ่มทดลองละ 8 คน รวม 16 คน พบว่า พฤติกรรมการตั้งใจเรียนของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 สูงขึ้น หลังจากการใช้การควบคุมตนเอง นั่นคือวิธีการควบคุมตนเองมีผลทำให้พฤติกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 และงานวิจัยของสุมิตตรา เจิมพันธ์ (2545) ได้ทำการศึกษาจิตลักษณะและประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ คณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 524 คน ผลการศึกษาพบว่าลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนร่วมกับตัวแปรกลุ่มจิตลักษณะเดิมทำนายพฤติกรรมการเรียนรู้ตัวก่อนเรียนได้ร้อยละ 30.7 มีค่าเบต้า .34 โดยมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเข้าสู่สมการทำนายเป็นลำดับที่ 1 ทำนายพฤติกรรมขณะเรียนได้ร้อยละ 40.3 มีค่าเบต้า .45 โดยมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเข้าสู่สมการทำนายเป็นลำดับที่ 1 และทำนายพฤติกรรมหลังเรียนได้ร้อยละ 40.3 มีค่าเบต้า .45 โดยมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเข้าสู่สมการทำนายเป็นลำดับที่ 1 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสุภาสิณี นุ่มเนียม (2546) ได้ทำ การศึกษาปัจจัยทางสภาพแวดล้อม และจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบต่อหน้าที่ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 576 คน ผลการศึกษาพบว่าลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนร่วมกับตัวแปรกลุ่มจิตลักษณะเดิมทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบต่อหน้าที่ในโรงเรียนได้ร้อยละ 39.9 มีค่าเบต้า .54 โดยมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเข้าสู่สมการทำนายเป็นลำดับที่ 1 และงานวิจัยของสมวาสนา ธนเมธิกุล (2546) การศึกษาพบว่าตัวแปรทำนายสำคัญของพฤติกรรมรับผิดชอบ ได้แก่ ลักษณะ

มุ่งอนาคตควบคุมตน เหตุผลเชิงจริยธรรม และสภาพแวดล้อมในสถานศึกษา ทำนายในกลุ่มรวมได้ร้อยละ 52.5 นอกจากนี้งานวิจัยของมาริษา สักอิต (2548) การศึกษาพบว่า ผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูงเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการทำงานมากกว่าผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำในกลุ่มรวม

จากการประมวลเอกสารและงานวิจัยจะเห็นได้ว่านักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูงจะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมที่พึงปรารถนาดีมากกว่านักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ เพราะฉะนั้นในงานวิจัยครั้งนี้ จึงคาดว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูงจะมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ

เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ

ความหมายของเจตคติต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่อ

เจตคติ ตรงกับคำภาษาอังกฤษว่า Attitude มีรากศัพท์มาจากภาษาละตินว่า Aptus แปลว่าโน้มเอียง เหมาะสม พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2542: 328) ได้ให้ความหมายของคำว่า เจตคติ หมายถึง ท่าทีหรือความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง นอกจากนี้มีนักการศึกษาและนักจิตวิทยาให้นิยามหรือคำจำกัดความหลายท่าน เช่น เทอร์สตัน (ศักดิ์ไทย สุรกิจบรร. 2545: 137; อ้างอิงจาก Thurstone 1964: 33-53) เจตคติ หมายถึง ผลรวมทั้งหมดของมนุษย์ที่เกี่ยวกับความรู้สึก อคติ ความคิด และความกลัวต่อบางสิ่งบางอย่าง กอร์ดอน (อ้อมเดือน สดมณี. 2540: 102; อ้างอิงจาก Gordon W. Triandis) เจตคติ หมายถึง ภาวะทางจิต ซึ่งทำให้บุคคลพร้อมที่จะโต้ตอบต่อสิ่งแวดล้อม ลักษณะนี้เกิดขึ้นจากประสบการณ์และเป็นตัวกำหนดทิศทางที่แต่ละบุคคลจะตอบสนองต่อสิ่งของและเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้อง สอดคล้องกับ พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2540: 106) ให้ความหมายถึงความรู้สึกของบุคคลต่าง ๆ ไปเป็นทิศทางใดทิศทางหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นไปในทางสนับสนุนหรือทางต่อต้านก็ได้ เป็นความรู้สึกนึกคิดที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และประเมินสิ่งที่ตนเองรู้สึกในลักษณะที่ชอบหรือไม่ชอบ โดยจะแสดงออกในรูปพฤติกรรมและการกระทำต่อสิ่งต่าง ๆ นั้นในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง และแมคไกวร์ (วิรัตน์ ปานศิลา. 2542: 7; อ้างอิงจาก McGuire. 1959: 155-156) กล่าวว่า องค์ประกอบของเจตคติ ประกอบด้วย 1) ความรู้เชิงประเมินค่า (Cognitive Component) หมายถึง การที่บุคคลรับรู้เกี่ยวกับวัตถุสิ่งของหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ รวมทั้งความเชื่อของบุคคลต่อสิ่งนั้นว่าเลวหรือดี มีประโยชน์หรือมีโทษมากน้อยเพียงใด บุคคลส่วนใหญ่มักจะมีความรู้เชิงประเมินค่าสิ่งของต่าง ๆ เพียงเล็กน้อย และอาจจะเป็นความรู้ที่ไม่ถูกต้องด้วย ทำให้เกิดอคติหรือเจตคติต่อสิ่งนั้นไม่ตรงกับความเป็นจริงเป็นผลให้เกิดผลเสียต่อบุคคลหรือส่วนรวมได้และเนื่องจากความรู้เชิงประเมินค่านี้เป็นต้นกำเนิดของเจตคติของบุคคล ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงเจตคติที่สำคัญประการหนึ่งคือ การปรับปรุงองค์ประกอบความรู้เชิงประเมินค่าโดยการให้ความรู้ที่ตรงกับความจริงแก่บุคคลนั้น 2) ความรู้สึก (Affective Component) หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลในลักษณะที่ชอบหรือไม่ชอบ พอใจหรือไม่พอใจต่อสิ่งนั้น การที่บุคคลรู้ว่าสิ่งใดดีมีประโยชน์ บุคคลจะรู้สึกชอบสิ่งนั้น และตรงกันข้ามถ้ารู้ว่าสิ่งใดมีโทษบุคคลจะไม่ชอบหรือเกลียดสิ่งนั้น ส่วนใหญ่แล้วความรู้สึกพอใจของบุคคลต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดจะเกิดโดยอัตโนมัติและสอดคล้องกับความรู้เชิงประเมินค่าเกี่ยวกับ

สิ่งนั้นด้วย ตามปกติแล้วถ้าสิ่งใดมีประโยชน์โดยตรงต่อตนเองบุคคลย่อมรู้สึกพอใจมาก แต่ถ้าเป็นประโยชน์ต่อคนอื่นที่ตนไม่รู้จักหรือเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม โดยที่เป็นประโยชน์ต่อตนเองไม่มากนัก บุคคลจะรู้สึกพอใจต่อสิ่งนั้นเพียงเล็กน้อย และ 3) การมุ่งกระทำ (Behavioral Intention Component) หมายถึง ความโน้มเอียงหรือความพร้อมที่บุคคลจะแสดงพฤติกรรมให้สอดคล้องกับความรู้สึกลึกซึ้งของตน เมื่อบุคคลชอบพอรักใคร่ในสิ่งใดย่อมมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมตอบสนองในทางบวกต่อสิ่งนั้น ตรงกันข้ามหากบุคคลไม่ชอบ เกลียดชังสิ่งใดย่อมมีแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมหลีกเลี่ยงหรือตอบสนองในทางลบกับสิ่งนั้นเช่นกัน

สรุปได้ว่า เจตคติ หมายถึง การที่บุคคลเห็นประโยชน์หรือโทษของสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือเหตุการณ์ใด เหตุการณ์หนึ่ง ทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกชอบ ไม่ชอบ ยากกระทำ ไม่อยากกระทำพฤติกรรมนั้น จึงทำให้บุคคลมีความพร้อมที่จะกระทำหรือหลีกเลี่ยงที่จะกระทำสิ่งนั้น

การวัดเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ

การวัดเจตคติต่อสถานการณ์ใด ๆ ตามองค์ประกอบ 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการรู้คิดเชิงประมาณค่า ความรู้สึก และการมุ่งกระทำ ได้ถูกนำไปใช้ในงานวิจัยหลายเรื่อง เช่น นุชนารถ ธาตุทอง (2539) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งในบทบาท ความคลุมเครือในบทบาท ลักษณะทางจิตบางประการกับพฤติกรรมการทำงานของนักวิชาการศึกษา ที่นำแบบวัดของ คัทดี้ชัย นิธิวิทย (2532) และบุญรับ คักดีมณี (2532) เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นครู ซึ่งมีลักษณะกลุ่มตัวอย่างใกล้เคียงกัน พบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .88 และดุจเดือน พันธมนานิน (2545) ได้สร้างแบบวัดเจตคติต่อพฤติกรรมการสนับสนุนทางสังคม จำนวน 15 ข้อ โดยแบบวัดมีเนื้อหาเกี่ยวกับปริมาณการมองเห็นประโยชน์และโทษของการให้การสนับสนุนทางสังคม รวมทั้งความพอใจในการให้การสนับสนุนทางสังคม และพร้อมที่จะให้การสนับสนุนทางสังคม โดยแบบวัดเป็นแบบมาตราประเมินค่า จากจริงที่สุด ถึง ไม่จริงเลย จำนวน 10 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .83 นอกจากนี้ พงศ์วัช วิวัธ (2546) ได้สร้างเครื่องมือวัดเจตคติโดยดัดแปลงมาจากแบบวัดเจตคติการทำงานของจินตนา บิลมาศและคนอื่น ๆ (2529) ใช้วัดเจตคติต่อการมีส่วนร่วมในการประกันคุณภาพการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างเป็นบุคลากรในการประกันคุณภาพการศึกษา พบว่ามีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .85 มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อระหว่าง .42-.74 จำนวน 10 ข้อ และพนิดา ธนวัฒนากุล (2547) ดัดแปลงแบบวัดเพื่อวัดเจตคติต่อการทำนุบำรุงบริการ กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นพนักงานบริษัทไทยรุ่งยูเนี่ยนคาร์ จำกัด พบว่า มีค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทั้งฉบับเท่ากับ .82 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ .18-.72 สำหรับในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบตามนิยามปฏิบัติการ และสอดคล้องกับกลุ่มตัวอย่าง ข้อคำถามเป็นแบบวัดมาตราประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่จริงที่สุด ถึงไม่จริงเลย นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้คะแนนรวมจากการวัดมากกว่าแสดงว่ามีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบสูง กว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้คะแนนรวมจากการวัดน้อยกว่า

งานวิจัยเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบกับพฤติกรรมรับผิดชอบ

สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ มีผู้วิจัยได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบกับพฤติกรรมรับผิดชอบเช่น งานวิจัยของมารีสา สก๊อต (2548) ศึกษาจิตลักษณะและสถานการณ์ทางสังคมที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการทำางานของผู้ผลิตรายการโทรทัศน์

พบว่า เจตคติต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการทำงาน และความเชื่ออำนาจภายในต้นด้านการผลิตรายการโทรทัศน์ พบว่า ตัวแปรทั้งสองตัวร่วมกันทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการทำงานในกลุ่มรวม สามารถทำนายได้ร้อยละ 40 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยที่เจตคติต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการทำงานเป็นตัวทำนายที่สำคัญเพียงตัวเดียวที่จะสามารถทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการทำงานได้อย่างชัดเจนมีค่าเบต้า .65 หมายความว่า ผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ที่มีเจตคติต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการทำงานมากหนึ่งหน่วยจะมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการทำงานมากขึ้น .65 หน่วย จึงแสดงให้เห็นว่า ผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ที่มีเจตคติต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการทำงานสูงเพิ่มขึ้น จะมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการทำงานมากขึ้นด้วย งานวิจัยของโซติมา สุรฤทธิธรรม (2551) ศึกษาปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย พบว่า เจตคติต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมรับผิดชอบของเยาวชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยเจตคติต่อพฤติกรรมรับผิดชอบมีความสัมพันธ์กันสูงกับพฤติกรรมรับผิดชอบมากที่สุด (r เท่ากับ .69) งานวิจัยของสุภาสิณี นุ่มเนียม (2546) ศึกษาปัจจัยทางสภาพแวดล้อมและจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบต่อหน้าที่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 576 คน ทั้งในกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัด พบผลว่า เจตคติต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่อหน้าที่ในครอบครัวเป็นตัวทำนายลำดับที่ 2 ของพฤติกรรมรับผิดชอบต่อหน้าที่ในครอบครัว เมื่อร่วมกับตัวทำนายจิตลักษณะตามสถานการณ์อีก 1 ตัว รวมเป็น 2 ตัว สามารถทำนายพฤติกรรมนี้ได้ร้อยละ 44.5 ในกลุ่มรวม และเป็นตัวทำนายลำดับที่ 1 ของพฤติกรรมรับผิดชอบต่อหน้าที่ในครอบครัวร่วมกับจิตลักษณะตามสถานการณ์อีก 1 ตัว รวมเป็น 2 ตัว สามารถทำนายได้ร้อยละ 47.9 ในกลุ่มนักเรียนที่เป็นเพศชาย เช่นเดียวกับวิไลวรรณ ตั้งสกุล (2546) ศึกษาปัจจัยเชิงเหตุด้านจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับความมุ่งมั่นรับผิดชอบครอบครัวของนักศึกษาชายสายพาณิชยการ จำนวน 300 คน พบว่า นักศึกษาที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบครอบครัวมีความมุ่งมั่นรับผิดชอบสูง โดยพบผลเช่นนี้ในกลุ่มรวม

จากการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ ผู้วิจัยคาดว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบสูงจะมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่ำ

ความสามารถในการบริหารเวลากับพฤติกรรมรับผิดชอบ

ความหมายความสามารถในการบริหารเวลา

ความสามารถในการบริหารเวลาเป็นปัจจัยที่เกิดภายในตัวบุคคลที่มีลักษณะเป็นทักษะในการบริหาร การบริหารเวลาแตกต่างจากการบริหารทรัพยากรอื่น ๆ เช่น แตกต่างจากการบริหารเงิน วัสดุ สิ่งของต่าง ๆ การบริหารเวลาเป็นการจัดการกับกิจกรรมหรือภารกิจต่าง ๆ ที่เราเกี่ยวข้อง ในช่วงเวลาที่เรามีอยู่ มีผู้ให้ความหมายต่าง ๆ ดังนี้ เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2543: 18-27) ได้กล่าวถึงการบริหารเวลาไว้ว่า เวลาเหมือนกับชีวิตเมื่อใช้หมดแล้วก็หมดไป การบริหารเวลาก็เท่ากับการบริหารชีวิตและคนที่ต้องการประสบความสำเร็จและความสุขในชีวิตย่อมหลีกเลี่ยงการบริหารชีวิตหรือการบริหารเวลาไปไม่ได้ การบริหารเวลามีความจำเป็นซึ่งสามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้ 1) ทำให้ชีวิตมีเป้าหมาย ตระหนักถึงความสำคัญของการบริหารเวลาเป็นจุดกระตุ้นให้เราค้นหา

เป้าหมายที่มีคุณค่าในชีวิต เมื่อคนเรามีเป้าหมายแล้ว เป้าหมายนั้นจะกลับมากกระตุ้นเร้าให้เรามีความมุ่งมั่น ตั้งใจบริหารเวลาในชีวิต จนกว่าจะไปซึ่งจุดหมายปลายทางของเป้าหมายนั้น 2) ทำให้ไปถึงเป้าหมายที่ตั้งไว้ เมื่อคนเรามีเป้าหมายแล้ว การที่จะประสบความสำเร็จได้นั้นบุคคลนั้นจะต้องทุ่มเท บากบั่นเพื่อไปให้ถึงเป้าหมายนั้น สำหรับคนที่ตั้งใจไว้อย่างแท้จริงแล้ว เขาจะตระหนักถึงคุณค่าของเวลาทุกวินาที และจะพยายามอย่างเต็มที่ที่จะใช้เวลาทั้งหมดที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์สูงสุดในการผลักดันชีวิตของเขาไปสู่เป้าหมาย ซึ่งเขาจะวางตารางเวลาในชีวิตแต่ละวันว่าจะต้องทำกิจกรรมใดในช่วงเวลาใด และแต่ละช่วงของชีวิตทั้งในระยะสั้น ระยะยาวจะต้องทำอะไร จะต้องฝึกฝนเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนในด้านใดบ้างจึงจะเอื้อต่อการก้าวไปสู่ความสำเร็จ 3) ทำให้ชีวิตมีคุณค่ามีความหมาย เราสามารถนำเวลาไปทำในสิ่งต่าง ๆ ที่มีประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่น เช่น ใช้ในการสร้างสรรค์ศิลปะที่จะช่วยจรรโลงจิตใจของคนในสังคม อ่านหนังสือ แสวงหาความรู้ที่จะช่วยยกระดับปัญญาของตนให้สูงขึ้น เพื่อความก้าวหน้าในชีวิตและมีส่วนช่วยพัฒนาสังคมให้ดีขึ้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้ทำให้ชีวิตเรามีคุณค่าและมีความหมายมากขึ้น 4) ทำให้ชีวิตมีสมดุลครบถ้วน การที่เรารู้จักหวั่นไหวของเวลาในการดำเนินชีวิตและมีการจัดสรรเวลาในแต่ละด้าน ซึ่งได้แก่ ครอบครัว หน้าที่การงาน มิตรภาพ สังคม ชีวิตส่วนตัวและอื่น ๆ ได้อย่างสมดุล ชีวิตของเราจะสามารถที่จะประสบผลสำเร็จในทุก ๆ ด้านได้อย่างน่าภูมิใจ 5) ทำให้ชีวิตมีความสุข ความพึงพอใจในชีวิต ซึ่งความพอใจในชีวิตนี้เกิดจากการที่เราประสบผลสำเร็จด้านต่าง ๆ ในชีวิต เช่น การเรียน การงาน ชีวิตในครอบครัว อันเป็นผลมาจากความมุ่งมั่น อุสาหะพากเพียรในการบริหารเวลา บริหารชีวิตอย่างตั้งใจ นอกจากนี้การบริหารเวลาที่ดียังนำมาซึ่งความสุข ความพึงพอใจในชีวิตอีกแง่มุมหนึ่งคือ เมื่อเราจัดสรรเวลาอย่างเพียงพอสำหรับการพักผ่อนประจำวัน สำหรับงานอดิเรกที่เรารัก การได้ใช้เวลากับคนที่มีความหมายพิเศษสำหรับเรา การเป็นเจ้าของสุขภาพที่แข็งแรง สมบูรณ์ เนื่องจากมีเวลาออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ การเป็นเจ้าของจิตใจที่สดชื่น เนื่องจากไม่ต้องเคร่งเครียดกับเส้นตายของงานและการได้ไปพักผ่อน ดากอากาศ ฯลฯ และ 6) ทำให้ทำงานได้สำเร็จลุล่วงและได้รับความก้าวหน้าในชีวิต การบริหารเวลาคือการบริหารชีวิตจะทำให้คนพัฒนาตนจากความบกพร่องต่าง ๆ ได้หากเราเริ่มต้นตั้งเป้าหมายในชีวิตและเรียนรู้ที่จะจัดสรรเวลาในการทำกิจกรรมต่าง ๆ นั้นจะทำให้เราพบความสำเร็จและความก้าวหน้าในชีวิต มงคล สันติวิฑูร (2531: 75-79) กล่าวถึงการใช้เวลาดังนี้ 1) กำหนดจุดมุ่งหมายของงาน วางเป้าหมายของงานที่เราจะทำว่าเราจะทำเพื่ออะไร มีวิธีจะทำงานนั้นไปสู่เป้าหมายอย่างไร พร้อมเรียงลำดับความสำคัญว่างานใดมีความจำเป็นที่จะต้องรีบเร่งดำเนินการก่อน งานใดที่ยังไม่จำเป็นเร่งด่วน 2) กำหนดงานที่จะทำในแต่ละวัน วางแผนไว้ล่วงหน้า ในวันนี้ วันมะรืน หรือวันต่อ ๆ ไป ในแต่ละวันเราควรทำอะไร เพราะจะไม่เสียเวลาคิด 3) ใช้เวลาที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์มากที่สุด ติดตามงานที่ทำ ศึกษาประเมินผลพร้อมที่จะปรับปรุงแก้ไข ปัญหาอยู่เสมอ 4) พยายามทำงานให้เสร็จในครั้งเดียว ไม่ควรทำงานซ้ำซ้อนกันหลายครั้ง ควรทำแบบสำเร็จรูป กล่าวคือ เมื่อได้พิจารณางานที่จะต้องทำแล้วเป็นว่ากิจกรรมที่ต้องดำเนินการหลายอย่าง ก็ควรวางแผนหรือลงมือปฏิบัติให้เสร็จสิ้น ไปในคราวเดียว 5) พร้อมทั้งจะปฏิบัติงานได้ตลอดเวลา อย่าเป็นคนผัดวันประกันพรุ่ง จะต้องลงมือปฏิบัติในทันที อย่าได้ลังเลใจในการตัดสินใจ เพื่อเราจะได้ใช้เวลาให้เป็นประโยชน์อย่างอื่นเพิ่มขึ้น อัชฌา ลิมปโปทบุรย์ (2535: 17) กล่าวว่า การบริหารเวลาจะขึ้นอยู่กับกิจกรรม 2 ส่วน คือ ส่วนแรกต้องแบ่งเวลาในการทำงานออกเป็นช่วงสั้น ๆ เช่น ทุก ๆ ครึ่งชั่วโมงเป็นต้น ส่วนต่อไปหลังจากนั้นก็คือการวิเคราะห์ การใช้เวลาที่เป็นอยู่ว่า

ส่วนใหญ่ใช้เวลากับการทำกิจกรรมอะไรสอดคล้องกับหน้าที่การทำงานที่ทำอยู่หรือไม่ ถ้าไม่ต้องปรับปรุงให้เหมาะสมกับความสำคัญของงาน นอกจากนี้สุภาวดี วิหะประพันธ์ (2545 : 12) ให้ความหมายการบริหารเวลา คือ การกำหนดหรือควบคุมเวลาในการกระทำสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างคุ้มค่า การบริหารเวลาจึงเป็นเครื่องมือหนึ่งที่มีประโยชน์ในการทำงานประจำวัน หรือแม้กระทั่งงานในระยะยาวให้เสร็จสมบูรณ์ลงได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนสำนักงานสภาสถาบันราชภัฏ (2546: 192) การบริหารเวลา หมายถึง วิธีดำเนินการโดยใช้เวลาปฏิบัติงานให้ได้ผลตามเป้าหมายมากที่สุด การบริหารเวลามีใช้การนำเวลามาบริหาร เพราะเวลาจับต้องไม่ได้ การบริหารจึงอยู่ที่จะต้องหาข้อมูลเกี่ยวกับการทำงานให้มากที่สุด ให้อยู่ถึงวิธีการทำงานโดยละเอียด รวมทั้งปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับงานด้วยเพื่อประโยชน์นำมาใช้ในการวางแผนปฏิบัติงานและการบริหารเวลา สถาบันดำรงราชานุภาพ (2553: 4) ให้ความหมายของการบริหารเวลา หมายถึง การกำหนดและการควบคุมการปฏิบัติงานให้บรรลุผลตามเวลาและวัตถุประสงค์ที่กำหนด เพื่อก่อให้เกิดประสิทธิภาพในงานหน้าที่ที่รับผิดชอบ และพิมพ์ โหลคำ (2550: 6-7) ให้ความหมายของความสามารถในการบริหารเวลาของนิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ หมายถึง การที่นิสิตสามารถจัดสรรเวลาในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ในขณะที่ใช้ชีวิตเป็นนิสิตโดยการรู้จักวางแผนและกำหนดเป้าหมายในดำเนินการใช้เวลาปฏิบัติงานให้ผลตรงตามเป้าหมายมากที่สุดและสามารถจัดระบบการใช้เวลาให้เกิดประโยชน์คุ้มค่าสูงสุดเพื่อให้งานสำเร็จลุล่วงมีประสิทธิภาพพร้อมทั้งสามารถจัดสรรเวลาได้อย่างสมดุลเพื่อบรรลุเป้าหมายที่ตนได้วางไว้ซึ่งส่งผลต่อความก้าวหน้าในชีวิต โดยจำแนกออกเป็น 6 ด้าน คือ การวิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับการใช้เวลา หมายถึง การจำแนกปัญหาเกี่ยวกับการใช้เวลาของนิสิตให้นิสิตได้ตระหนักถึงปัญหาเกี่ยวกับการใช้เวลาของตนเอง และพิจารณาปรับปรุงการใช้เวลาของตนเองเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อการใช้ชีวิตทั้งกิจกรรมการเรียน กิจกรรมสังคม กิจกรรมส่วนตัวให้มีประสิทธิภาพมากที่สุด 2) การกำหนดเป้าหมายการดำเนินชีวิต หมายถึง การกำหนดเวลาด้านการเรียนทั้งในระยะสั้นและระยะยาวเกี่ยวกับเป้าหมายชีวิตของตนเอง โดยมีการปรึกษาเป้าหมายชีวิตกับ พ่อแม่ อาจารย์ เพื่อให้บรรลุตามจุดประสงค์ที่วางไว้ 3) การวางแผนการใช้เวลา หมายถึง การจัดลำดับความสำคัญในการใช้เวลาให้ตรงกับความต้องการของตนเอง มีการจัดลำดับความสำคัญก่อน-หลังในการทำกิจกรรมต่าง ๆ และมีการวางแผนการทำงาน 4) การดำเนินการตามแผนที่ได้วางไว้ หมายถึง การปฏิบัติเกี่ยวกับกิจกรรมตามตารางเวลาที่ได้กำหนดไว้ โดยมีการกำหนดเวลาของตนเอง และสามารถควบคุมได้ 5) การประเมินผลการใช้เวลา หมายถึง การติดตามความก้าวหน้าในการวางแผนการใช้เวลาตามตารางกิจกรรมและงานที่ได้รับมอบหมายตามแผนที่วางไว้ 6) การปรับปรุงแผนการใช้เวลาและแก้ไขกิจกรรมที่ทำให้เสียเวลา หมายถึงการดำเนินการแก้ไขปรับปรุงพฤติกรรมที่ทำให้การบริหารเวลาล้มเหลว เพื่อจะได้สร้างระเบียบวินัยในการดำรงชีวิตใหม่

สรุปได้ว่า ความสามารถในการบริหารเวลา หมายถึง การที่บุคคลสามารถกำหนดหรือควบคุมเวลาในการทำกิจกรรมในแต่ละด้าน ได้แก่ หน้าที่การทำงาน การศึกษา ครอบครัว หรือกิจกรรมต่าง ๆ ในสังคม เพื่อเป็นไปตามเป้าหมายและวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ งานวิจัยนี้แบ่งออกเป็น 3 ด้านคือ 1) ด้านการวางแผนในการใช้เวลา หมายถึง การที่บุคคลสามารถกำหนดเวลา ตั้งเป้าหมาย จัดลำดับความสำคัญในการใช้เวลาเพื่อให้บรรลุสิ่งที่ต้องทำในแต่ละวัน 2) ด้านการดำเนินการตามแผน หมายถึง การที่บุคคลสามารถทำกิจกรรมตามแผนที่ได้กำหนด

ไว้ในแต่ละวัน 3) ด้านการประเมินผลและการปรับปรุงการใช้เวลา หมายถึง การที่บุคคลประเมินการใช้เวลาและเมื่อเกิดการสูญเสียเวลาสามารถที่จะปรับปรุงการใช้เวลาในวันถัดไป

เป้าหมายในการบริหารเวลา

ยงยุทธ เกษสาคร (2541: 276-277) ได้กล่าวว่า บุคคลควรกำหนดเป้าหมายในการทำสิ่งต่าง ๆ ซึ่งจะช่วยให้บุคคลมีพลังกระตุ้นและกำลังใจในการไปให้ถึงจุดหมาย โดยเป้าหมายดังกล่าวจะต้องเป็นเป้าหมายที่ถูกต้อง สร้างสรรค์ และมีจริยธรรม ไม่เป็นเป้าหมายที่นำไปสู่ความเสื่อมเสีย ดังนั้น การบริหารเวลาจึงควรมีเป้าหมาย 1) กำหนดเป้าหมายในชีวิต ในชีวิตหนึ่งบุคคลควรมีเป้าหมายและมีความตั้งใจที่จะทำให้เป้าหมายอย่างไม่ทอดทิ้งหรือไม่ประมาท ก็จะทำให้บุคคลไปถึงความสำเร็จในชีวิตได้ 2) มุ่งมั่นประสบความสำเร็จในชีวิตอย่างแท้จริง ผู้ที่ต้องการประสบความสำเร็จในชีวิตอย่างแท้จริงได้นั้น ต้องตระหนักและเอาใจใส่ในการบริหารเวลาอย่างจริงจัง โดยมีเป้าหมายในชีวิตที่ชัดเจนและวางแผนสู่เป้าหมายนั้นอย่างละเอียดทั้งในระยะสั้นและระยะยาว จัดตารางในแต่ละวันหรือแต่ละสัปดาห์ว่าควรจะทำอะไรในช่วงเวลาใดจึงจะบรรลุเป้าหมายได้มากที่สุด และ 3) สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิภาพ การที่บุคคลจะทำงานให้มีคุณภาพสูงสุด และมีประสิทธิภาพการทำงานที่ดีที่สุดนั้น สิ่งหนึ่งที่สำคัญที่บุคคลจำเป็นต้องมีคือ การบริหารเวลาที่ดี เพราะการบริหารเวลาที่ดีจะทำให้มีเวลามากพอในการวางแผนการทำงานอย่างละเอียดรอบคอบทั้งการใช้เวลา ทรัพยากร วิธีการดำเนินการ บุคลากรให้มีประสิทธิภาพ และรวมถึงมีเวลาในการปรับปรุงแก้ไขงานให้ออกมาดีที่สุดเท่าที่จะทำได้อีกด้วย แนวคิดสำหรับการบริหารเวลาให้มีคุณภาพและประสิทธิภาพสามารถแยกย่อยได้เป็น ทำงานให้ได้มากที่สุดในเวลาที่มีอยู่ ทำงานได้ดีที่สุดในเวลาที่มีอยู่ และทำงานที่จำเป็นต้องทำให้ครบถ้วน

การวัดความสามารถในการบริหารเวลา

ในการวัดการบริหารเวลามีในงานวิจัยของพิมพ์ โหลคำ (2550) ใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตปริญญาตรีจำนวน 415 คน โดยแบ่งการบริหารเวลาเป็น 6 ด้าน คือ ด้านการวิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับการใช้เวลา ด้านการกำหนดเป้าหมาย ด้านดำเนินชีวิต ด้านการวางแผนการใช้เวลา ด้านการดำเนินการตามแผนที่วางไว้ ด้านการประเมินผลการใช้เวลา และด้านการปรับปรุงแผนการใช้เวลาและแก้ไขกิจกรรมที่ทำให้เสียเวลา ข้อคำถามเป็นแบบมาตรวัด 5 ระดับ ตั้งแต่จริงน้อยที่สุด ถึง จริงที่สุด มีค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .90 นอกจากนี้ งานวิจัยของชลธิชา แสงใสแก้ว (2553) สร้างแบบวัดการวางแผนการใช้เวลาของบุคลากรในกองบรรณาธิการ นิตยสารสายผู้หญิง จำนวน 116 คน ข้อคำถามเป็นแบบมาตรวัด 5 ระดับ ตั้งแต่จริงที่สุด ถึง จริงน้อยที่สุด มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .8548 ดังนั้น ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ปรับปรุงแบบวัดของ พิมพ์ โหลคำ (2550: 72-77) และชลธิชา แสงใสแก้ว (2553: 85) ให้เหมาะสมกับนิยามปฏิบัติการและกลุ่มตัวอย่าง ข้อคำถามเป็นแบบมาตรประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่จริงที่สุด ถึง ไม่จริงเลย นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้คะแนนรวมจากการวัดมากกว่าแสดงว่ามีการบริหารเวลาสูงกว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้คะแนนรวมจากการวัดน้อยกว่า

งานวิจัยความสามารถในการบริหารเวลากับพฤติกรรมรับผิดชอบ

จากการค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้องผู้วิจัยยังไม่พบงานวิจัยความสามารถในการบริหารเวลากับพฤติกรรมรับผิดชอบและพฤติกรรมที่พึงประสงค์ แต่พบงานวิจัยที่เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ งานวิจัยของนาย

เอกชัย โลหะกุลสชัย (2546) ศึกษาการจัดสรรเวลากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตระดับปริญญาโท (ภาคพิเศษ) คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีความมุ่งหมายของการวิจัยศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการจัดสรรเวลากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า การจัดสรรเวลา มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01

จากการประมวลเอกสาร ผู้วิจัยคาดว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูงจะมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่ำ

ปัจจัยภายนอกกับพฤติกรรมรับผิดชอบ

ปัจจัยภายนอกเป็นสภาพแวดล้อมที่บุคคลต้องเผชิญอยู่เป็นประจำในชีวิตประจำวัน ลักษณะต่าง ๆ ของสังคมย่อมส่งผลต่อพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออก การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษา ปัจจัยภายนอกที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบ ประกอบด้วย การสนับสนุนทางสังคม และการเห็นแบบอย่างที่ดี

การสนับสนุนทางสังคมกับพฤติกรรมรับผิดชอบ

ความหมายการสนับสนุนทางสังคม

คอบ (สมหมาย เกาะภูริระ. 2544: 23; อ้างอิงจาก Cobb. 1976: 300-314) ได้ให้ความหมายการสนับสนุนทางสังคม คือ การที่บุคคลได้รับข้อมูลที่ทำให้ตัวเขาเชื่อว่า มีบุคคลให้ความรัก ความเอาใจใส่ เห็นคุณค่า ยกย่อง รวมทั้งตัวเขาเองรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของเครือข่ายสังคม มีส่วนร่วมในสังคมและผูกพันเป็นส่วนร่วมซึ่งกันและกัน การสนับสนุนทางสังคมเป็นความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลไม่เพียงแต่ความช่วยเหลือด้านวัตถุ ความมั่นคงทางอารมณ์เท่านั้น แต่ยังรวมถึงความรู้สึกที่ว่า ตนเป็นส่วนหนึ่งของสังคมด้วย สอดคล้องกับฟิลลิป (เรวัต สดมณี. 2544: 55; อ้างอิงจาก Pilisuk. 1982: 20) ให้ความหมายการสนับสนุนทางสังคม หมายถึง ความสัมพันธ์ระหว่างคน ซึ่งเกี่ยวกับการช่วยเหลือกันทั้งในด้านวัตถุ และความมั่นคงทางอารมณ์ รวมทั้งความรู้สึกว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของบุคคลอื่นด้วย บทความของพันธุ์มนวีน (Bhunthumnavin. 2000: 155-156) ได้สรุปนิยามการสนับสนุนทางสังคมไว้ 3 ด้าน ได้แก่ 1) การสนับสนุนด้านอารมณ์ (Emotional Support) เช่น การพูดปลอบโยน การพูดให้กำลังใจ ให้ความหวังใจ ความรัก การอบอุ่น ความเห็นใจ หรือการยอมรับ เป็นต้น 2) การสนับสนุนทางด้านข้อมูลข่าวสาร (Informational Support) เช่น การช่วยเหลือในการแก้ไขปัญหา ช่วยหาทางออกที่ดี การให้คำแนะนำ คำปรึกษาเมื่อเกิดปัญหา การให้รางวัลหรือการลงโทษ การให้ข้อมูลย้อนกลับ เพื่อช่วยให้เกิดความเข้าใจหรือการตัดสินใจที่ดี เป็นต้น 3) การสนับสนุนทางด้านวัสดุ เครื่องใช้ รวมทั้งเงินและแรงงาน (Material Support) ส่วนไวซ์ (พรพรรณ อุทัยวี. 2544: 11; อ้างอิงใน Weiss. 1974: 50) กล่าวถึงการสนับสนุนทางสังคมแบ่งออกเป็น 6 ประเภท ดังนี้ 1) ความผูกพันและรักใคร่สนิทสนม (Attachment) หมายถึง ความสัมพันธ์ที่จะทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกว่าตนเองมีคนรักและเอาใจใส่ เกิดความรู้สึกมั่นคงทางจิตใจ มีความสุขสบาย ความสัมพันธ์ของแม่กับลูก ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน และความสัมพันธ์ระหว่างคู่สมรส 2) การมีส่วนร่วมหรือเป็นส่วนหนึ่งของสังคม (Social Integration) เกิดจากการที่บุคคลเข้ามีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคมของกลุ่ม

ทำให้เกิดการแบ่งปันแลกเปลี่ยนในด้านความคิด กำลังทรัพย์ และกำลังบุคคลตามโอกาสอันควร เกิดความห่วงใย และเข้าใจต่อกัน ถ้าขาดความสัมพันธ์กันจะทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกโดดเดี่ยว ขาดเพื่อน ขาดคนเห็นใจ ขาดที่ปรึกษาและเป็นผลทำให้เกิดการเบี่ยงเบนต่อการมีชีวิตอยู่ ขาดกำลังใจและสิ้นหวัง 3) โอกาสที่จะได้ช่วยเหลือผู้อื่น (Opportunity for Nurturance) หมายถึง การที่บุคคลมีความผูกพันกับบุคคลอื่นซึ่งด้อยกว่า จะเกิดความรู้สึกว่าตนเองเป็นที่ต้องการของบุคคลอื่น (Being Needed) และผู้อื่นพึงพาได้ ถ้าหากไม่ได้ทำหน้าที่จะทำให้เกิดความรู้สึกคับข้องใจ รู้สึกชีวิตไม่สมบูรณ์ ว่างเปล่า และไร้จุดหมายแห่งชีวิต 4) การส่งเสริมให้รู้ถึงคุณค่าแห่งตน (Reassurance of Worth) เป็นการได้รับการยอมรับเมื่อบุคคลมีพฤติกรรมที่แสดงให้เห็นว่าตนเองมีความสามารถ (Social Role) เช่น ความสามารถในการทำงานร่วมกับเพื่อนร่วมงาน ความสามารถช่วยเหลือเรื่องต่าง ๆ ในครอบครัว ถ้าคนเราไม่เป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น ก็ย่อมทำให้ความเชื่อมั่นหรือความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองลดลง 5) ความรู้สึกพึ่งพาอาศัยกัน (A Sense of Reliable Allocable Alliance) สัมพันธภาพ ในลักษณะเช่นนี้มักเกิดในสัมพันธภาพของครอบครัว สายตรง โดยสมาชิกแต่ละคนต่างคาดหวังว่าจะได้รับการช่วยเหลือเกื้อกูลอย่างต่อเนื่อง ถ้าขาดคุณสมบัติเช่นนี้บุคคลจะรู้สึกขาดแหล่งช่วยเหลือโดยเฉพาะที่เสี่ยงอันตราย และ 6) การได้รับคำแนะนำชี้แนะ (The Obtaining of Guidance) เป็นความสัมพันธ์ที่บุคคลนั้นตกอยู่ในภาวะตึงเครียด เกิดวิกฤติการณ์ทางอารมณ์ ทำให้บุคคลต้องการคำปลอบใจ กำลังใจ คำแนะนำ คำชี้แจง หรือการแนะนำในการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อผ่อนคลายภาวะตึงเครียดที่บุคคลประสบอยู่ ความสัมพันธ์ชนิดนี้มักได้จากผู้ที่บุคคลรู้สึกว่าคุณค่า มีความสามารถเป็นที่ปรึกษาหรือมีอะไรที่เหนือกว่า ในงานวิจัยของสมพร กฤษณพิพัฒน์ (2541: 18) เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการรักษาวินัยของข้าราชการตำรวจ ได้แบ่งการสนับสนุนทางสังคมเป็น 3 ด้าน 1) การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว หมายถึง การที่ครอบครัวหรือญาติมิตรที่อยู่ด้วยกันให้ความช่วยเหลือสนับสนุนทางด้านอารมณ์ เช่น การให้ความรักความเข้าใจ การดูแลเอาใจใส่ และการยกย่องเห็นคุณค่า 2) การสนับสนุนทางสังคมจากผู้บังคับบัญชา หมายถึง การที่ผู้บังคับบัญชาให้การสนับสนุนในด้านการเห็นคุณค่า ได้รับการยกย่องและการสนับสนุนในด้านข้อมูลข่าวสาร และ 3) การสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อนร่วมงาน หมายถึง การที่เพื่อนร่วมงานให้การสนับสนุนในด้านข้อมูลข่าวสาร และการยอมรับว่าเป็นส่วนหนึ่งของหน่วยงานหรือสังคมเดียวกัน ส่วนงานวิจัยของโกศล มีความดี (2547: 8) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับการมีจิตสาธารณะของข้าราชการตำรวจ ได้แบ่งการสนับสนุนทางสังคมสำหรับกลุ่มตัวอย่างข้าราชการตำรวจออกเป็น 4 ด้าน 1) การสนับสนุนจากครอบครัว หมายถึง การที่ข้าราชการตำรวจได้รับการสนับสนุนจากสมาชิกในครอบครัว ได้แก่ ความรัก ความเอาใจใส่ ความอบอุ่น กำลังใจ การช่วยเหลือ และการสนับสนุนในการแสดงจิตสาธารณะ 2) การสนับสนุนจากผู้บังคับบัญชา หมายถึง การที่ข้าราชการตำรวจได้รับการสนับสนุนจากผู้บังคับบัญชาในการแสดงจิตสาธารณะ ได้แก่ การได้รับความไว้วางใจในการปฏิบัติงาน การส่งเสริมสนับสนุนในการออกตรวจท้องที่พบปะชุมชน ได้รับเกียรติ ได้รับข้อมูลข่าวสาร การให้คำแนะนำ และการชี้แนะแนวทางปฏิบัติที่เป็นประโยชน์ในการปฏิบัติงาน 3) การสนับสนุนจากเพื่อนร่วมงาน หมายถึง การที่ข้าราชการตำรวจได้รับการสนับสนุนจากเพื่อนร่วมงาน ได้แก่ การยอมรับเข้ากลุ่ม การได้รับความเข้าใจ การได้รับความช่วยเหลือทางด้านข้อมูลข่าวสาร และวัตถุดิบของการแสดงจิตสาธารณะ และ 4) การสนับสนุนจากประชาชน หมายถึง การที่ข้าราชการตำรวจได้รับการสนับสนุนจากประชาชนใน

การแสดงจิตสาธารณะ ได้แก่ กำลังใจ ความไว้วางใจ การช่วยเหลือร่วมมือในขณะปฏิบัติหน้าที่เพื่อประโยชน์กับส่วนรวม และการให้ข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ ปรานี จ้อยรอด (2552: 7-8) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรม การรับสื่ออินเทอร์เน็ตอย่างมีวิจารณญาณ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ในเขตกรุงเทพมหานคร ได้ศึกษาการได้รับการสนับสนุนทางสังคมจาก 4 แหล่ง ได้แก่ 1) การได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว หมายถึง การรับรู้ว่าคุณค่าในครอบครัวปฏิบัติต่อตนเองด้วยการให้ความสนใจ เอาใจใส่ เมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับการรับสื่ออินเทอร์เน็ต สอบถาม ให้คำปรึกษาหรือแนะนำข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องการเรียนรู้ กระตุ้นให้สนใจค้นคว้าอยู่เสมอ รวมถึงการสนับสนุนทางด้านอุปกรณ์สำหรับการรับสื่ออินเทอร์เน็ตอย่างมีวิจารณญาณ และการให้ไปเรียน/อบรมการใช้อินเทอร์เน็ต 2) การได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อน หมายถึง การได้รับคำแนะนำ การช่วยเหลือในการแก้ปัญหา ให้กำลังใจ ชมเชย การให้รางวัลหรือการลงโทษจากเพื่อน ในเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับการรับสื่ออินเทอร์เน็ตอย่างมีวิจารณญาณ เช่น การแนะนำเว็บไซต์ทางการศึกษา บันทึกลง หรือในการติดต่อสื่อสาร 3) การได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากครู หมายถึง การที่บุคคลได้รับความสนใจ เอาใจใส่จากครูเมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับการรับสื่ออินเทอร์เน็ต การได้รับคำแนะนำเกี่ยวกับแหล่งความรู้ที่มีประโยชน์และเอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ ในด้านการศึกษาหาความรู้ ด้านความบันเทิงสนุกสนาน และด้านการติดต่อสื่อสาร แนวทางในการค้นคว้าด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงการสนับสนุนทางด้านวัสดุอุปกรณ์ที่ช่วยอำนวยความสะดวกในการถ่ายทอดความรู้ในการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างมีวิจารณญาณให้เหมาะสมกับความรู้และความต้องการ และ 4) การได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากสื่อ หมายถึง การที่บุคคลรับรู้ข้อมูลจากโทรทัศน์ วิทยุ และหนังสือ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร และวารสารต่าง ๆ ที่กล่าวถึงหรือแสดงถึงการรับสื่ออินเทอร์เน็ตอย่างมีวิจารณญาณ สำหรับงานวิจัยของ สมวาสนา ธนเมธิกุล (2546: 40) ศึกษาจิตลักษณะและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดขอนแก่น ให้ความหมายการสนับสนุนทางสังคม หมายถึง การได้รับความรัก ความเอาใจใส่ ได้รับการยอมรับว่ามีคุณค่า การได้รับความผูกพัน โกลีตสนธิสนม การได้รับความไว้วางใจ มีส่วนร่วมในสังคม และการได้รับข้อมูลข่าวสาร การให้ข้อมูล ให้ความรู้ คำแนะนำ ตลอดจนการช่วยเหลือวัตถุ สิ่งของ การเงิน เวลา แรงงาน และการให้กำลังใจ โดยได้รับการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลหรือกลุ่มคนในสังคมได้แก่ ครอบครัว อาจารย์ และเพื่อน

จากการประมวลเอกสารและงานวิจัย สรุปได้ว่า การสนับสนุนทางสังคม หมายถึง การที่บุคคลมีการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ในสังคม และได้รับความช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ 3 ด้าน ได้แก่ การสนับสนุนด้านอารมณ์ การสนับสนุนด้านวัตถุ และการสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร จากแหล่งหรือบุคคลที่ให้ความช่วยเหลือ งานวิจัยนี้แบ่งการสนับสนุนทางสังคมเป็น 3 แหล่ง ได้แก่ 1) การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว หมายถึง การที่นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ได้รับการสนับสนุนจากสมาชิกในครอบครัว เช่น ความรัก ความเอาใจใส่ ความอบอุ่น กำลังใจ การช่วยเหลือ และการได้รับการสนับสนุนในด้านต่าง ๆ 2) การสนับสนุนทางสังคมจากอาจารย์ หมายถึง การที่นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ได้รับความเอาใจใส่จากอาจารย์ ได้รับความช่วยเหลือ ได้รับคำแนะนำเกี่ยวกับพฤติกรรมความรับผิดชอบ และ 3) การสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อน หมายถึง การที่นักศึกษา

ปริญญาตรี ภาคสมทบ ได้รับการสนับสนุนจากเพื่อน เช่น การยอมรับเข้ากลุ่ม การได้รับความเข้าใจ กำลังใจ ความช่วยเหลือ และการได้รับการสนับสนุนในด้านต่าง ๆ

การวัดการสนับสนุนทางสังคม

ลักษมี ลูประสงค์ (2546) ปรับปรุงแบบสอบถามของคักดีชัย นิรัฐทวี (2532) ใช้ในงานวิจัยปัจจัยทางจิตสังคมและลักษณะทางบุคลิกที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานด้านการสื่อสารตามมาตรฐานสากลของประเทศไทยด้านการจัดการและสัมฤทธิ์ผลของงานภาครัฐ (P.S.O.1102: ระบบสื่อสาร) ของบุคลากรทางการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ มีข้อคำถาม 10 ข้อ แต่ละข้อมีมาตรวัด 6 ระดับ ตั้งแต่ จจริงที่สุดถึงไม่จริงเลย มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ .7022-.8625 ค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แอลฟา เท่ากับ .9234 นอกจากนี้ นิชาภัทร์ โพธิ์บาง (2550) ได้ปรับปรุงแบบวัดของอภิรดี โสภางค์ (2547) มาใช้ในงานวิจัยลักษณะจิตใจและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานราชการอย่างมีจริยธรรมของเจ้าหน้าที่การเงินและบัญชี มีข้อคำถาม 20 ข้อ แต่ละข้อมีมาตรวัด 6 ระดับ ตั้งแต่จริงที่สุด ถึง ไม่จริงเลย มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .55-.82 ค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟา เท่ากับ .96 สมวาสนา ธนเมธิกุล (2546) ใช้แบบวัดการสนับสนุนทางสังคมของพรพรรณ อุทัยวี (2544) จำนวน 10 นำมาหาความเชื่อมั่นใหม่ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัด .80 ลักษณะของแบบวัดเป็นแบบมาตรวัด 6 ระดับ ตั้งแต่จริงที่สุด ถึง ไม่จริงเลย งานวิจัยของโกศล มีความดี (2547) ปรับปรุงแบบวัดทางสังคมของสมพร กฤษณพิพัฒน์ (2541) และแบบวัดทางสังคมของพจน์ จิระบลกิจ (2543) มีค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทางสังคมจากครอบครัว จากผู้บังคับบัญชา จากเพื่อนร่วมงาน และจากประชาชนเท่ากับ .951, .925, .959 และ .916 ตามลำดับ ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยดัดแปลงแบบวัดการสนับสนุนทางสังคมของโกศล มีความดี (2547: 97-106) และสมวาสนา ธนเมธิกุล (2546: 126-127) ให้เหมาะกับกลุ่มตัวอย่าง เนื่องจากเป็นแบบวัดที่ความเชื่อมั่นสูง ข้อคำถามเป็นแบบวัดมาตราปลายเปิด 6 ระดับ ตั้งแต่จริงที่สุด ถึงไม่จริงเลย นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้คะแนนรวมจากการวัดมากกว่าแสดงว่าเป็นผู้ที่รับรู้การสนับสนุนทางสังคมสูงกว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้คะแนนรวมจากการวัดน้อยกว่า

งานวิจัยการสนับสนุนทางสังคมกับพฤติกรรมรับผิดชอบ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนทางสังคมที่เกี่ยวกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์ เช่น งานวิจัยของนืออน พิณประดิษฐ์ และคณะ (2546) ศึกษาตัวบ่งชี้ทางจิตสังคมพฤติกรรมการทำงานของข้าราชการตำรวจ สังกัดตำรวจภูธร ภาค 4 จำนวน 1,209 นาย พบว่า ตำรวจที่มีการสนับสนุนทางสังคมมาก มีพฤติกรรมการทำงานสูงกว่าผู้ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมน้อย การได้รับการสนับสนุนทางสังคมเมื่อร่วมกับตัวทำนายชุดสถานการณ์อีก 2 ตัว คือ การเห็นแบบอย่างและการรับรู้สภาพแรงกดดันในการทำงาน รวมเป็น 3 ตัวทำนาย สามารถทำนายพฤติกรรมการทำงานทั่วไปได้ร้อยละ 14.13 ในกลุ่มรวมของชั้นประทวน และงานวิจัยของอภิรดี โสภางค์ (2547) ได้ศึกษาปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานอย่างมีจริยธรรมของเจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้ จำนวน 326 คน พบว่า เจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากหัวหน้ามาก เป็นผู้มีพฤติกรรมการทำงานมุ่งมั่นอดทนสูงกว่าเจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากหัวหน้าน้อย ผลเช่นนี้พบในกลุ่มรวม โดยการสนับสนุนทางสังคมจากหัวหน้ามีบทบาทสำคัญเป็นลำดับที่ 1 ในการทำนายพฤติกรรมการทำงานอย่าง

มุ่งอนาคต เมื่อร่วมกับตัวทำนายชุดสถานการณ์อีก 2 ตัว คือการรับรู้ทัศนคติทางสังคม และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนร่วมงาน รวมเป็น 3 ตัวทำนาย สามารถทำนายพฤติกรรมการทำงานอย่างมุ่งมั่นอนาคตได้ร้อยละ 27.3 สอดคล้องกับงานวิจัยของ นิชาภัทร์ โพธิ์บาง (2550) ศึกษาลักษณะจิตใจและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานราชการอย่างมีจริยธรรมของเจ้าหน้าที่การเงินและบัญชี พบว่า เจ้าหน้าที่การเงินและบัญชีที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากหัวหน้ามาก มีพฤติกรรมตามค่านิยมโปร่งใส ตรวจสอบได้มากกว่า ผู้ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากหัวหน้าน้อย พบผลชัดเจนในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยสำคัญ คือกลุ่มอายุมาก กลุ่มรับรู้สภาพเศรษฐกิจของครอบครัวสูง หรือกลุ่มที่มีอายุราชการมาก โดยมีรายละเอียดการสนับสนุนทางสังคมร่วมกับเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการทำงานอย่างมีจริยธรรม สถานการณ์ช่วยในการทำงาน เหตุผลเชิงจริยธรรม และลักษณะมุ่งมั่นอนาคตควบคุมตน ทำนายพฤติกรรมตามค่านิยมกล้ายืนหยัดทำในสิ่งที่ถูกต้องในกลุ่มเจ้าหน้าที่การเงินและบัญชีที่มีอายุราชการน้อยได้ร้อยละ 38.1 และในกลุ่มเจ้าหน้าที่การเงินและบัญชีระดับซี 6-8 การสนับสนุนทางสังคมจากหัวหน้าร่วมกับเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการทำงานอย่างมีจริยธรรม ลักษณะมุ่งมั่นอนาคตควบคุมตน และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สามารถทำนายพฤติกรรมการเป็นสมาชิกที่ดีขององค์กรได้ร้อยละ 61.8 ในงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนทางสังคมที่เกี่ยวกับพฤติกรรมรับผิดชอบ เช่น งานวิจัยของสมวาสนา ธนเมธิกุล (2546) ศึกษาจิตลักษณะและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ พบว่า นักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างรวมและทุกกลุ่มตัวอย่างย่อยที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบสูงกว่านักศึกษาที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ

จากการประมวลเอกสาร จึงสรุปว่าผู้ที่มีการสนับสนุนทางสังคมสูงเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมที่น่าพึงประสงค์มากกว่าผู้ที่มีการสนับสนุนทางสังคมต่ำ ดังนั้น ผู้วิจัยคาดว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีการสนับสนุนทางสังคมจะมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อมากกว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีการสนับสนุนทางสังคมต่ำ

การเห็นแบบอย่างที่ดีกับพฤติกรรมรับผิดชอบ

ความหมายของการเห็นแบบอย่าง

สังคมประกอบด้วยตัวแทนทางสังคมต่าง ๆ ที่ทำหน้าที่ถ่ายทอดทางสังคม ซึ่งตัวแทนทางสังคมที่มีบทบาทสำคัญในการถ่ายทอดให้แก่สมาชิกใหม่ตั้งแต่แรกเกิดจนถึงวัยรุ่น ได้แก่ พ่อแม่ ผู้เลี้ยงดู ครูและกลุ่มเพื่อน เมื่อสมาชิกเติบโตขึ้นทำงานจะพบกับตัวแทนกลุ่มใหม่ ได้แก่ หัวหน้างาน เพื่อนร่วมงาน และในชีวิตประจำวันยังมีตัวแบบในสังคมอีกมากมาย เช่น ดารา นักแสดง ผู้มีชื่อเสียง เป็นต้น หาตัวแบบที่พบเห็นแสดงพฤติกรรมรับผิดชอบต่อ ก็จะทำให้เกิดการเรียนรู้และแสดงพฤติกรรมได้ การเลียนแบบนี้เกิดจากการที่บุคคลสังเกตการกระทำของบุคคลอื่น แล้วต่อมาผู้สังเกตนั้นได้กระทำพฤติกรรมนั้นบ้าง การกระทำพฤติกรรมตามผู้อื่นนั้นอาจเกิดจากเหตุผลหลายประการ มีทฤษฎีการเลียนแบบหลายทฤษฎีที่อธิบายเกี่ยวกับ บุคคลจะเลียนแบบใครในสถานการณ์ เช่นไร (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจักษ์ปัจฉิม. 2520: 11) บุคคลจะเห็นแบบอย่างตั้งแต่แรกเกิดผู้ที่เป็นตัวแบบคือพ่อแม่ คนเลี้ยงดู เมื่อโตขึ้นเข้ารับการศึกษาในโรงเรียน ได้รับการอบรมสั่งสอนและความรู้จากครู รวมทั้งได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกับเพื่อน จนกระทั่งทำงานจะเห็นแบบอย่างจาก

หัวหน้างานและเพื่อนร่วมงาน เมื่อบุคคลมีการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลต่าง ๆ ที่เข้ามาเกี่ยวข้องก็จะรับเอาความคิด ความเชื่อและค่านิยมบางส่วนนั้นมาเป็นของตน นอกจากนี้ถ้าบุคคลได้เห็นการประพฤติของพ่อแม่หรือบุคคลใกล้ชิดนั้นก็ทำให้เกิดการเรียนรู้และปฏิบัติตาม และเมื่อบุคคลมีโอกาใกล้ชิดกับบุคคลที่แสดงพฤติกรรม รับผิดชอบก็จะทำให้ได้รับประสบการณ์และยึดเอาเป็นแบบอย่างในการแสดงพฤติกรรมรับผิดชอบด้วยเช่นกัน

กระบวนการเลียนแบบเป็นกระบวนการขัดเกลาสมาชิกในสังคมให้มีพฤติกรรมตามอย่างบุคคล ซึ่งในทางจิตวิทยาสังคมศึกษาตัวแปรที่สำคัญที่มีผลต่อการเลียนแบบ 2 ตัวแปร ตัวแปรแรกได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแบบกับผู้เลียนแบบ คือความสัมพันธ์อันเคยเป็นหลัก ซึ่งผู้เลียนแบบจะให้ความสนใจต่อผลตอบแทนที่ตัวแบบได้รับน้อยมาก และอีกตัวแปรหนึ่ง ได้แก่ ผลตอบแทนที่ตัวแบบได้รับเมื่อแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ ออกไปแล้ว ว่าตัวแบบได้ผลตอบแทนอย่างไรดีหรือร้าย ซึ่งเป็นพลังเสริมที่ผู้เลียนแบบจะตัดสินใจเลียนแบบ โดยนำรางวัลที่ตัวแบบได้รับมาเป็นเครื่องตัดสินว่าควรจะเลียนแบบหรือไม่ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2541: 105-106) ทฤษฎีการเรียนรู้โดยมีตัวแบบ (Social Cognitive Learning Theory) ของแบนดูรา (Bandura. 1997: 89) แบ่งกระบวนการเรียนรู้แบบเลียนแบบไว้ 4 กระบวนการ ได้แก่ 1) การเอาใจใส่ (Attentional Processes) คือ การที่ผู้เลียนแบบมีความเอาใจใส่ สนใจรับรู้ในการกระทำของตัวแบบเพื่อทำการเลียนแบบ 2) การเก็บจำ (Retention Processes) ซึ่งต่อเนื่องจากกระบวนการแรก คือ เมื่อสนใจแล้วมีความสามารถในการจดจำการกระทำของตัวแบบได้มากน้อยเพียงใดในการเลียนแบบ 3) การแสดงออก (Production Processes) เมื่อจดจำการกระทำของตัวแบบได้แล้ว แบบอย่างที่เคยเห็นและเก็บจำไว้แล้วนั้น จะเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลพยายามแสดงพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกับตัวแบบ และ 4) สิ่งล่อใจและการจูงใจ (Incentive and Motivation) คือ การที่ผู้เลียนแบบสามารถเลียนแบบจากตัวแบบ ได้ทำให้เกิดความรู้สึกพอใจและเป็นการได้ชื่นชมตัวแบบไปพร้อมกัน ทำให้เสมือนการได้รับรางวัลทางอ้อม คือ เป็นรางวัลแก่จิตใจของตนเอง และเมื่อประสบความสำเร็จก็จะยิ่งภูมิใจในตัวแบบมากขึ้น (อภิรดี โสภางค์. 2547: 23)

การมีตัวแบบเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม โดยก่อให้เกิด 1) การสอนพฤติกรรมใหม่ 2) การสอนกฎเกณฑ์หรือหลักการใหม่ อาจโดยการบอกเล่าของตัวแบบหรือจากการสังเกตพฤติกรรมของตัวแบบจดจำและนำมารวมเป็นกฎเกณฑ์หรือหลักการของตน 3) การสอนความคิดหรือพฤติกรรมสร้างสรรค์ การได้เห็นตัวแบบไม่จำเป็นต้องทำให้ผู้สังเกตมีความคิดหรือแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบราวกับพิมพ์เดียวกันเสมอไป ผู้สังเกตอาจได้ความคิดจากการสังเกตออกมาเป็นความคิดใหม่หรือพฤติกรรมใหม่ก็ได้ 4) การยับยั้งการกระทำ การได้เห็นผู้อื่นกระทำพฤติกรรมใดแล้วนำไปสู่ผลกระทบทางลบ ผู้สังเกตก็มีแนวโน้มจะไม่ทำพฤติกรรมเช่นนั้น 5) การลดความหวั่นเกรงที่จะกระทำ การได้เห็นผู้อื่นกระทำพฤติกรรมที่ถูกห้ามโดยไม่มีผลทางลบตามมาให้เห็น มีแนวโน้มให้ผู้สังเกตทำตามตัวแบบได้ 6) การส่งเสริมการกระทำ การได้เห็นผู้อื่นกระทำพฤติกรรมบางอย่าง ก็เป็นสิ่งที่ชี้แนะให้ผู้สังเกตทำพฤติกรรมเช่นเดียวกันได้ 7) การเน้นสิ่งเร้าผู้สังเกตที่เห็นตัวแบบพฤติกรรมบางอย่างอาจรับรู้และใส่ใจสิ่งเร้าบางอย่างในสถานการณ์มากเป็นพิเศษ ภายหลังอาจใช้สิ่งเร้านั้นมากเป็นพิเศษได้ และ 8) การกระตุ้นอารมณ์ การได้เห็นแบบอย่างแสดงอารมณ์บางอย่างเป็นการกระตุ้นอารมณ์ของผู้สังเกต มักทำให้ผู้สังเกตมีความไวต่อการตอบสนองทางอารมณ์ขึ้น (นีออน พิณประดิษฐ์ และคณะ. 2546 : 37)

จากการประมวลเอกสาร สรุปได้ว่า การเห็นแบบอย่างที่ดี หมายถึง การรับรู้ของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เกี่ยวกับการกระทำหรือการปฏิบัติของบุคคลด้านพฤติกรรมรับผิดชอบ

การวัดการเห็นแบบอย่างที่ดี

นิภาพร โชติสุดเสน่ห์ (2545) สร้างแบบวัดการมีแบบอย่างจากบิดามารดาเกี่ยวกับประพฤติดีปฏิบัติในการท่องเที่ยว มีข้อคำถาม 10 ข้อ แต่ละข้อมีมาตราวัด 6 ระดับ ตั้งแต่จริงที่สุด ถึง ไม่จริงเลย ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ .09-.52 มีค่าความเชื่อมั่น .69 สุภาสิณี นุ่มเนียม (2546) สร้างแบบวัดการมีแบบอย่างที่เหมาะสมจากผู้ปกครองและเพื่อน ในงานวิจัยปัจจัยทางสภาพแวดล้อมและจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบต่อหน้าที่ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 15 ข้อ แต่ละข้อมีมาตราวัด 6 ระดับ ตั้งแต่จริงที่สุด ถึง ไม่จริงเลย ค่าอำนาจจำแนก .30-.51 มีค่าความเชื่อมั่น .79 นิชาภัทร โพธิ์บาง (2550) สร้างแบบวัดการเห็นแบบอย่างที่ดีจากหัวหน้าและเพื่อนร่วมงานในงานวิจัยลักษณะจิตใจและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานราชการอย่างมีจริยธรรมของเจ้าหน้าที่การเงินและบัญชี มีข้อคำถาม 15 ข้อ แต่ละข้อมีมาตราวัดประเมินค่า 6 หน่วย ตั้งแต่จริงที่สุด ถึง ไม่จริงเลย ค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .22-.69 ค่าความเชื่อมั่น .87 ปราณี จ้อยรอด (2552) ปรับปรุงแบบสอบถามจากแบบสอบถามของ อุมาวัลย์ จันทะแก้ว (2547) เป็นมาตราประเมินค่า 5 หน่วย จากจริงที่สุด ถึง ไม่จริงเลย แบ่งเป็น 3 ด้าน ได้แก่ 1) แบบสอบถามการได้รับตัวแบบจากครอบครัว จำนวน 8 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .19-.48 ค่าความเชื่อมั่น .80 2) แบบสอบถามการได้รับตัวแบบจากเพื่อน จำนวน 7 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .18-.40 ค่าความเชื่อมั่น .54 และ 3) การได้รับตัวแบบจากครู จำนวน 9 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อระหว่าง .18-.44 ค่าความเชื่อมั่น .69 ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยดัดแปลงแบบวัดการมีแบบอย่างที่เหมาะสมของสุภาสิณี นุ่มเนียม (2546: 272-273) และปราณี จ้อยรอด (2552: 121-123) ให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง ข้อคำถามเป็นแบบมาตราประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่จริงที่สุด ถึง ไม่จริงเลย นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้คะแนนรวมจากการวัดมากกว่าแสดงว่าเป็นผู้ที่มีการเห็นแบบอย่างที่ดีสูงกว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้คะแนนรวมจากการวัดน้อยกว่า

งานวิจัยการเห็นแบบอย่างที่ดีกับพฤติกรรมรับผิดชอบ

งานวิจัยการเห็นแบบอย่างที่ดีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์ เช่น นิภาพร โชติสุดเสน่ห์ (2545) ศึกษาปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยที่เป็นส่วนราชการ ในเขตกรุงเทพมหานครและจังหวัดใกล้เคียง จำนวน 2 สถาบัน โดยแต่ละสถาบันเป็นนักศึกษาคณะวิชาที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมมาก 2 คณะ และคณะวิชาที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมน้อย 2 คณะ โดยเป็นนักศึกษาที่เรียนชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 ทั้งหมดจำนวน 400 คน พบว่า ผู้ที่เห็นแบบอย่างจากบิดามารดามากเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเสริมสร้างและอนุรักษ์สถานที่ท่องเที่ยวมากกว่าผู้ที่เห็นแบบอย่างจากบิดามารดาน้อย และผู้ที่เห็นแบบอย่างจากบิดามารดามากมีพฤติกรรมรักษาระเบียบมากกว่าผู้ที่มีแบบอย่างจากบิดามารดาน้อย และการมีแบบอย่างจากบิดามารดา ร่วมกับตัวแปรลักษณะสถานการณ์ 5 ตัว และตัวแปรจิตลักษณะ 5 ตัว สามารถทำนายพฤติกรรมเสริมสร้างและอนุรักษ์สถานที่ท่องเที่ยวในกลุ่มรวมได้ร้อยละ 43.4 ในกลุ่มเพศชายทำนายได้ร้อยละ 41.9 โดยมีการเห็นแบบอย่างจากบิดามารดาเป็นตัวทำนายที่สำคัญลำดับที่สอง และการเห็นแบบอย่างจากบิดามารดา ร่วมกับตัวแปร

ลักษณะสถานการณ์ 5 ตัว สามารถทำนายพฤติกรรมรักษาระเบียบในกลุ่มเพศชายร้อยละ 26.9 พบผลในกลุ่มเพศชายกลุ่มเดียว ไม่พบผลในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยอื่น ๆ สุทธิดา ทองสงคลี (2547) ศึกษาปัจจัยเชิงเหตุแบบบูรณาการระหว่างบ้าน โรงเรียน และจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจที่จะดูแลญาติผู้สูงอายุของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า นักเรียนที่เห็นแบบอย่างการดูแลญาติผู้สูงอายุมากเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการดูแลบุคคลในครอบครัวปัจจุบันมากกว่านักเรียนที่มีลักษณะตรงกันข้าม และการเห็นแบบอย่างการดูแลญาติผู้สูงอายุจากครอบครัวยังเป็นตัวทำนายลำดับที่ 2 ร่วมกับตัวทำนายทางสถานการณ์อีก 3 ตัว รวมเป็น 4 ตัว สามารถทำนายพฤติกรรมการดูแลบุคคลในครอบครัวปัจจุบันได้ร้อยละ 45.3 ในกลุ่มรวมและทำนายได้สูงสุตร้อยละ 51.8 ในกลุ่มนักเรียนที่มีมารดาที่มีการศึกษาสูง งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเห็นแบบอย่างจากครอบครัวกับพฤติกรรมรับผิดชอบ เช่น สุภาสินี นุ่มเนียม (2546) ศึกษาพฤติกรรมรับผิดชอบต่อหน้าที่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นจำนวน 576 คน พบว่า นักเรียนเห็นตัวแบบที่เหมาะสมมากเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อหน้าที่มากกว่านักเรียนที่เห็นแบบอย่างที่เหมาะสมน้อย ส่วนสุนันท์ พรหมประกอบ (2546) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติตนของบิดามารดาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเองและต่อสังคมของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดพิจิตร จำนวน 375 คน พบว่า การปฏิบัติตนของบิดามารดาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเองและต่อสังคมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความรับผิดชอบต่อครอบครัว สถานศึกษา ครู อาจารย์ และต่อสังคมของนักศึกษาในกลุ่มรวม นอกจากนี้สุระรัฐ ยอดระบำ (2548) ศึกษาความตั้งใจที่จะรับผิดชอบต่อครอบครัวของนักเรียนชายระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยของรัฐ 3 แห่ง ในภาคใต้ที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2 และ 4 จำนวน 420 คน พบว่า นักศึกษาที่เห็นแบบอย่างความรับผิดชอบต่อครอบครัวจากบิดาเป็นตัวทำนายที่สำคัญลำดับที่ 1 ของความรับผิดชอบต่อครอบครัวในปัจจุบัน เมื่อร่วมทำนายกับชุดสถานการณ์อีก 4 ตัว รวมเป็น 5 ตัวสามารถทำนายความรับผิดชอบต่อครอบครัวได้ร้อยละ 31 ในกลุ่มรวม

จากการประมวลเอกสาร จึงสรุปว่าผู้ที่มีการเห็นแบบอย่างที่ดีสูงเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมที่น่าพึงประสงค์มากกว่าผู้ที่เห็นแบบอย่างที่ดีต่ำ โดยผู้วิจัยพิจารณาบุคคลที่คาดว่าเป็นแบบอย่างที่ดี ได้แก่ ครอบครัว อาจารย์ และเพื่อน ดังนั้น ผู้วิจัยคาดว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาควิชาสังคม ที่มีการเห็นแบบอย่างที่ดีสูงจะมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อครอบครัวมากกว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาควิชาสังคม ที่มีการเห็นแบบอย่างที่ดีต่ำ

ลักษณะทางชีวสังคมกับพฤติกรรมรับผิดชอบ

ลักษณะทางชีวสังคมที่แตกต่างกันของบุคคลอาจก่อให้เกิดความต้องการ การแสดงพฤติกรรมของบุคคลแตกต่างกันไป บุคคลที่มีลักษณะทางชีวสังคมที่คล้ายคลึงกันจะมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อครอบครัวคล้ายคลึงกันด้วย ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยศึกษาลักษณะทางชีวสังคมได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส และช่วงเวลาเรียน ซึ่งจะกล่าวในรายละเอียดต่อไป

เพศกับพฤติกรรมรับผิดชอบ

เพศเป็นปัจจัยทางชีวสังคมที่ทำให้บุคคลมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อครอบครัวแตกต่างกัน มีงานวิจัยที่แสดงให้เห็นว่าปัจจัยด้านเพศเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบต่อครอบครัว เช่น ขวัญฤดี ขำซ้อนสัจย์ (2542: 74) ศึกษาพฤติกรรมความ

รับผิดชอบของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล พบว่า นักศึกษาชายและนักศึกษานักศึกษามีพฤติกรรมความรับผิดชอบโดยรวมและเป็นรายด้านทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สมวาสนา ธนเมธีกุล (2546: 64) ศึกษาจิตลักษณะและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดขอนแก่น พบว่า ตัวแปรจิตลักษณะและตัวแปรสถานการณ์สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาได้มากกว่าตัวแปรทำนายชุดใดชุดหนึ่งเพียงลำพังในกลุ่มรวมสามารถทำนายได้ร้อยละ 52.5 และกลุ่มย่อยที่มีปริมาณการทำนายสูงสุดคือเพศชาย สามารถทำนายได้ร้อยละ 51.1 สอดคล้องกับ มยุรฉัตร สุขดำรงค์ (2547: 73) ศึกษาปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานสินค้าอย่างมีความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่สินค้า บมจ.ธนาคารกรุงไทย พบว่า เจ้าหน้าที่สินค้าที่เป็นเพศชายร่วมกันทำนายพฤติกรรมการทำงานสินค้าอย่างมีความรับผิดชอบได้ร้อยละ 62.7 โดยมีตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติต่อการทำงาน และการถ่ายทอดทางสังคมในการทำงานอย่างไม่เป็นทางการ ส่วนเจ้าหน้าที่สินค้าที่เป็นเพศหญิงสามารถร่วมทำนายพฤติกรรมการทำงานสินค้าอย่างมีความรับผิดชอบ โดยมีตัวแปรเจตคติต่อพฤติกรรมการทำงาน ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และการถ่ายทอดทางสังคมในการทำงานอย่างไม่เป็นทางการ ได้ร้อยละ 60.9 โดยมีตัวแปรที่ร่วมในการทำนาย คือ เจตคติต่อพฤติกรรมการทำงานสินค้าอย่างมีความรับผิดชอบ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และการถ่ายทอดทางสังคมในการทำงานอย่างไม่เป็นทางการ โดยตัวแปรที่มีประสิทธิภาพในการทำนาย ตัวแรก คือ เจตคติต่อพฤติกรรมการทำงานสินค้าอย่างมีความรับผิดชอบ

ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำตัวแปรเพศเข้ามาร่วมศึกษาพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษานักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ โดยผู้วิจัยคาดว่านักศึกษานักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เพศชายจะมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่านักศึกษานักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เพศหญิง

อายุกับพฤติกรรมรับผิดชอบ

อายุเป็นปัจจัยด้านหนึ่งที่ทำให้บุคคลมีพฤติกรรมที่แตกต่างกัน เนื่องจากบุคคลในช่วงวัยต่าง ๆ จะมีประสบการณ์ในชีวิตที่แตกต่างกัน (ทิพย์สุดา จันทรแจ่มหล้า. 2544: 42) มีงานวิจัยที่แสดงให้เห็นว่าปัจจัยด้านอายุเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบ เช่น รัชนี สังข์สุวรรณ (2547: 104) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความรับผิดชอบในการทำงาน ของข้าราชการสำนักงานส่งเสริมการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ กรุงเทพมหานคร พบว่า อายุมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความรับผิดชอบในการทำงานของข้าราชการสำนักงานส่งเสริมการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นิชาภัทร โพธิ์บาง (2550: 171) ศึกษาจิตจิตใจและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานราชการอย่างมีจริยธรรมของเจ้าหน้าที่การเงินและบัญชี พบผลการทำนายพฤติกรรมการทำงานราชการอย่างมีจริยธรรม 4 ด้าน ประกอบด้วย พฤติกรรมค่านิยมกล้า ยืนหยัดทำในสิ่งที่ถูกต้อง พฤติกรรมตามค่านิยมซื่อสัตย์และมีความรับผิดชอบ พฤติกรรมตามค่านิยมโปร่งใส ตรวจสอบได้ และพฤติกรรมการเป็นสมาชิกที่ดีขององค์กร โดยกลุ่มอายุน้อยสามารถทำนายได้ร้อยละ 17.9, 17.4, 11 และ 26.7 ตามลำดับ โชติมา สุรฤทธิธรรม (2551: 117) ศึกษาปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย พบว่า เยาวชนที่มีอายุต่างกันมีพฤติกรรมรับผิดชอบ

พฤติกรรมรับผิดชอบต่อตนเอง และพฤติกรรมรับผิดชอบต่อผู้อื่นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเยาวชนที่อายุ 18-24 ปี มีพฤติกรรมรับผิดชอบ พฤติกรรมรับผิดชอบต่อตนเอง และพฤติกรรมรับผิดชอบต่อผู้อื่นสูงกว่าเยาวชนที่อายุ 13-17 ปี

ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำตัวแปรอายุเข้ามาร่วมศึกษาพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ โดยผู้วิจัยคาดว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีอายุมากจะมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีอายุน้อย

สถานภาพสมรสกับพฤติกรรมรับผิดชอบ

สถานภาพสมรสเป็นปัจจัยด้านหนึ่งที่ทำให้บุคคลมีพฤติกรรมที่แตกต่างกัน มีงานวิจัยที่แสดงให้เห็นว่า สถานภาพสมรสเกี่ยวข้องกับพฤติกรรม ได้แก่ งานวิจัยของสมภพ วงศ์ประสาร (2546: 113) พบว่า คนงานในสถานประกอบการผลิตเครื่องดื่มและถนอมอาหาร เขตกิ่งอำเภอสามร้อยยอด จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่มีสถานภาพสมรสต่างกันมีพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุที่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ชวชัย ศรีพราม (2547: 211-212) พบว่า พนักงานที่มีสถานภาพโสดมีพฤติกรรมการให้การสนับสนุนการทำงานอย่างปลอดภัยน้อยกว่าพนักงานที่มีสถานภาพสมรส เนื่องมาจากปัจจัยพื้นฐานของคนที่แตกต่างกันจะต้องมีภาระรับผิดชอบครอบครัว จึงมีความระมัดระวังในการปฏิบัติงานมากกว่าคนที่โสด หม้าย หรือหย่าร้าง

ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำตัวแปรสถานภาพสมรสเข้ามาศึกษาพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ โดยผู้วิจัยคาดว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่สมรสแล้วจะมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่โสด

ช่วงเวลาเรียนกับพฤติกรรมรับผิดชอบ

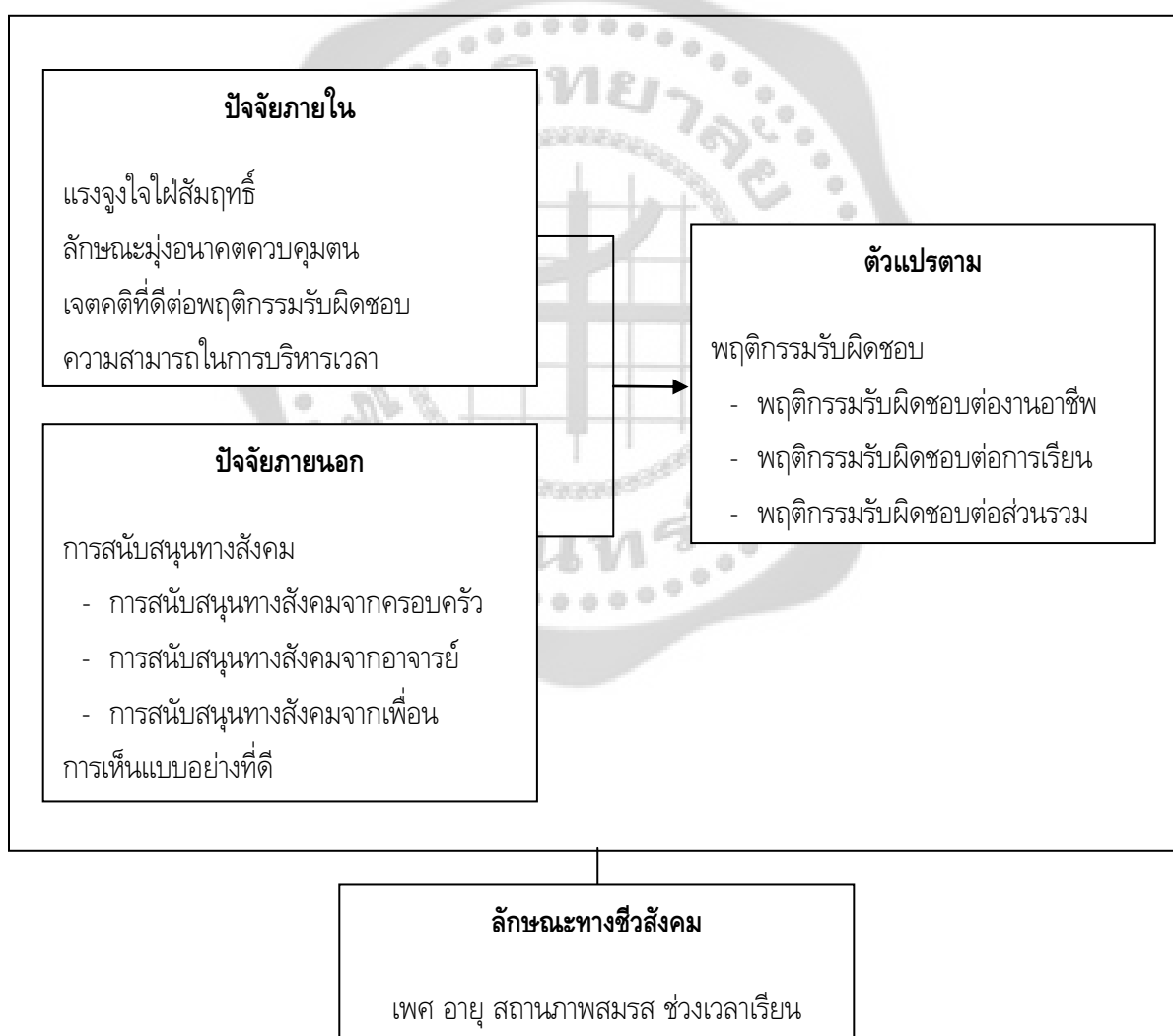
ช่วงเวลาเรียนเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้บุคคลมีพฤติกรรมที่แตกต่างกัน ในงานวิจัยนี้แบ่งช่วงเวลาเรียนของนักศึกษาภาคสมทบเป็น 2 ช่วงเวลา ได้แก่ 1) เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ 2) เรียนเฉพาะวันเสาร์-วันอาทิตย์ ผู้วิจัยคาดว่าเวลาเรียนที่แตกต่างกันทำให้นักศึกษาภาคสมทบมีพฤติกรรมรับผิดชอบแตกต่างกัน เนื่องจากนักศึกษาที่เรียนวันจันทร์ถึงศุกร์เวลาเย็นนั้นมาเรียนหลังจากทำงานอาจทำให้เกิดความเหนื่อยล้า

ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำตัวแปรช่วงเวลาเรียนเข้ามาศึกษาพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ โดยคาดว่านักศึกษาภาคสมทบที่เรียนเฉพาะเสาร์-อาทิตย์จะมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์

จากการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชีวสังคมกับพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ พบว่า มีความสัมพันธ์กันในหลายลักษณะซึ่งเป็นที่ต้องนำมาพิจารณาในการศึกษาพฤติกรรมรับผิดชอบ และผู้วิจัยคาดว่าชีวสังคมที่กล่าวมาข้างต้นจะสามารถใช้เป็นตัวแปรแบ่งกลุ่มเพื่ออธิบายและทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบที่แตกต่างกันของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การศึกษาในการวิจัยครั้งนี้มุ่งการศึกษาปัจจัยทางจิตสังคมและความสามารถในการบริหารเวลาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยอาศัยรูปแบบการศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับสพปัจจัย ทำให้พบหลักฐานที่ชัดเจนพอที่จะสรุปได้ว่า ตัวแปรเชิงสาเหตุสำคัญของพฤติกรรมรับผิดชอบประกอบด้วยตัวแปร 2 กลุ่ม 1) ปัจจัยภายใน ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ และความสามารถในการบริหารเวลา และ 2) ปัจจัยภายนอก ได้แก่ การสนับสนุนทางสังคม และการเห็นแบบอย่างที่ดี ตลอดจนลักษณะทางชีวสังคมเป็นตัวแบ่งกลุ่ม ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส และช่วงเวลาเรียน ดังแสดงในภาพประกอบ 1 ซึ่งผู้วิจัยคาดว่า ตัวแปรทั้งสามกลุ่มจะมีความเกี่ยวข้องกับตัวแปรพฤติกรรมรับผิดชอบ

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

นิยามปฏิบัติการ

พฤติกรรมรับผิดชอบ หมายถึง การแสดงออกของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ถึงการทำหน้าที่ของตนและงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความเอาใจใส่ มุ่งมั่นตั้งใจ อดทนไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค ยอมรับผลการกระทำไม่ว่าจะเป็นผลดีหรือผลเสีย พยายามปรับปรุงแก้ไขงานให้ดีขึ้นเพื่อให้งานนั้นบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ แบ่งเป็น 3 ด้าน ได้แก่

1. พฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพ หมายถึง การที่นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ปฏิบัติตนหรือแสดงออกถึงการประกอบอาชีพด้วยความเอาใจใส่ มุ่งมั่นตั้งใจ อดทนไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค ยอมรับผลการกระทำของตนเอง และพร้อมที่จะปรับปรุงแก้ไขงานของตนเองให้ดียิ่งขึ้น

2. พฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียน หมายถึง การที่นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ปฏิบัติตนหรือแสดงออกในการเรียนด้วยความเอาใจใส่ มุ่งมั่นตั้งใจ ศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม ซักถามให้เข้าใจ ยอมรับเมื่อทำผิดและแก้ไขปรับปรุงให้ให้ดียิ่งขึ้น

3. พฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวม หมายถึง การที่นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ปฏิบัติตนหรือแสดงออกต่อครอบครัว มหาวิทยาลัย อาจารย์ เพื่อน และชุมชนด้วยความเอาใจใส่ ตั้งใจช่วยเหลืองานต่าง ๆ เชื้อพังเคารพคาส่งสอน รักษาสาธารณสมบัติส่วนรวม และรักษาชื่อเสียงของวงศ์ตระกูลและสถานศึกษา

ในการวัดพฤติกรรมรับผิดชอบ ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดพฤติกรรมรับผิดชอบตามนิยามปฏิบัติการและสอดคล้องกับกลุ่มตัวอย่าง แบบวัดมีจำนวน 34 ข้อ แต่ละข้อมีมาตราประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่จริงที่สุด ถึงไม่จริงเลย ช่วงของคะแนนอยู่ระหว่าง 34-204 คะแนน นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้คะแนนรวมจากการวัดมากกว่าแสดงว่ามีพฤติกรรมรับผิดชอบสูงกว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้คะแนนรวมจากการวัดน้อยกว่า

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความต้องการหรือความปรารถนาที่จะกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ประสบความสำเร็จ ไม่ย่อท้อ พยายามเอาชนะอุปสรรคและปัญหาต่าง ๆ มีความพอใจเมื่อประสบความสำเร็จ และอดทนทำงานที่ยากได้เป็นเวลานาน

การวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ผู้วิจัยดัดแปลงแบบวัดของบุญรับ คักดีมณี (2532: 206-208) ให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง แบบวัดมีจำนวน 7 ข้อเป็นแบบวัดประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่จริงที่สุด ถึงไม่จริงเลย ช่วงของคะแนนอยู่ระหว่าง 7-42 คะแนน นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้คะแนนรวมจากการวัดมากกว่าแสดงว่ามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้คะแนนรวมจากการวัดน้อยกว่า

ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน หมายถึง การที่นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ แต่ละคนมีปริมาณความสามารถในการคาดการณ์ไกล เล็งเห็นความสำคัญของสิ่งที่จะก่อประโยชน์ให้กับตนเองในอนาคต รวมทั้งความสามารถในการควบคุมบังคับตนเอง ให้มีการรู้จักการอดได้รอได้ เพื่อรอรับผลประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่กว่าหรือสำคัญกว่าที่จะมีมาในอนาคต เช่น การเรียนหนังสือเพื่อต้องการทำงานที่ดีในอนาคต การขยันดูหนังสือเพราะไม่ต้องการสอบตก เป็นต้น

การวัดลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองผู้วิจัยดัดแปลงแบบวัดของดวงเดือน พันธุมนาวิน และคณะ (2536) ให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 7 ข้อ แต่ละข้อมีมาตราประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่จริงที่สุด ถึง ไม่จริงเลย ช่วงของคะแนนอยู่ระหว่าง 7-42 คะแนน นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้คะแนนรวมจากการวัดมากกว่าแสดงว่ามีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูงกว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้คะแนนรวมจากการวัดน้อยกว่า

เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ หมายถึง การที่นักศึกษาภาคสมทบเห็นประโยชน์หรือโทษของสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง ทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกชอบ ไม่ชอบ อยากรกระทำ ไม่อยากรกระทำ พฤติกรรมนั้น จึงทำให้บุคคลมีความพร้อมที่จะกระทำหรือหลีกเลี่ยงที่จะกระทำสิ่งนั้น

ในการวัดเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ ตามนิยามปฏิบัติการและสอดคล้องกับกลุ่มตัวอย่าง แบบวัดมีจำนวน 26 ข้อ แต่ละข้อมีมาตราประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่จริงที่สุด ถึง ไม่จริงเลย ช่วงของคะแนนอยู่ระหว่าง 26-156 คะแนน นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้คะแนนรวมจากการวัดมากกว่าแสดงว่ามีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบสูงกว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้คะแนนรวมจากการวัดน้อยกว่า

ความสามารถในการบริหารเวลา การที่นักศึกษาภาคสมทบสามารถกำหนดหรือควบคุมเวลาในการทำกิจกรรมในแต่ละด้าน ได้แก่ หน้าที่การงาน การศึกษา ครอบครัวยุติ เพื่อเป็นไปตามเป้าหมายและวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ โดยแบ่งออกเป็น 3 ด้านคือ

- 1) ด้านการวางแผนในการใช้เวลา หมายถึง การที่บุคคลสามารถกำหนดเวลา ตั้งเป้าหมาย จัดลำดับความสำคัญในการใช้เวลาเพื่อให้บรรลุสิ่งที่ต้องทำในแต่ละวัน
- 2) ด้านการดำเนินการตามแผน หมายถึง การที่บุคคลสามารถทำกิจกรรมตามแผนที่ได้กำหนดไว้ในแต่ละวัน
- 3) ด้านการประเมินผลและการปรับปรุงการใช้เวลา หมายถึง การที่บุคคลประเมินการใช้เวลาและเมื่อเกิดการสูญเสียเวลาสามารถที่จะปรับปรุงการใช้เวลาในวันถัดไป

การวัดความสามารถในการบริหารเวลา ผู้วิจัยดัดแปลงแบบวัดของ พิมพ์ โหลคำ (2550) และชลธิชา แสงใสแก้ว (2553) ให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างและนิยามปฏิบัติการ แบบวัดมีจำนวน 11 ข้อ แต่ละข้อมีมาตราประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่จริงที่สุด ถึง ไม่จริงเลย ช่วงของคะแนนอยู่ระหว่าง 11-66 คะแนน นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้คะแนนรวมจากการวัดมากกว่าแสดงว่ามีความสามารถในการบริหารเวลาสูงกว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้คะแนนรวมจากการวัดน้อยกว่า

การสนับสนุนทางสังคม หมายถึง การที่นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ มีการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ในสังคม และได้รับความช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ 3 ด้าน ได้แก่ การสนับสนุนด้านอารมณ์ การสนับสนุนด้านวัตถุ และการสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร จากแหล่งหรือบุคคลที่ให้ความช่วยเหลือ แบ่งเป็น 3 แหล่ง ได้แก่

1) การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว หมายถึง การที่นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ได้รับการสนับสนุนจากสมาชิกในครอบครัว เช่น ความรัก ความเอาใจใส่ ความอบอุ่น กำลังใจ ความช่วยเหลือ และการได้รับการสนับสนุนในด้านต่าง ๆ

2) การสนับสนุนทางสังคมจากอาจารย์ หมายถึง การที่นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ได้รับความเอาใจใส่จากอาจารย์ ได้รับความช่วยเหลือ ได้รับคำแนะนำเกี่ยวกับพฤติกรรมความรับผิดชอบ

3) การสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อน หมายถึง การที่นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ได้รับการสนับสนุนจากเพื่อน เช่น การยอมรับเข้ากลุ่ม การได้รับความเข้าใจ กำลังใจ ความช่วยเหลือ และการได้รับการสนับสนุนในด้านต่าง ๆ

การวัดการสนับสนุนทางสังคม ผู้วิจัยดัดแปลงแบบวัดของโกศล มีความดี (2547) และสมวาสนา ธนเมธิกุล (2546) ให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างและนิยมปฏิบัติการ จำนวน 29 ข้อ แต่ละข้อมีมาตราประเมิณค่า 6 ระดับ ตั้งแต่จริงที่สุด ถึง ไม่จริงเลย ช่วงของคะแนนอยู่ระหว่าง 29-174 คะแนน นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้คะแนนรวมจากการวัดมากกว่าแสดงว่ามีการสนับสนุนทางสังคมสูงกว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้คะแนนรวมจากการวัดน้อยกว่า

การเห็นแบบอย่างที่ดี หมายถึง การที่นักศึกษาภาคสมทบได้สังเกตพฤติกรรมรับผิดชอบจากครอบครัว อาจารย์และเพื่อน จดจำพฤติกรรม แสดงพฤติกรรม และรู้สึกเกิดความภาคภูมิใจในการแสดงพฤติกรรม

การวัดการเห็นแบบอย่างที่ดีจากครอบครัว อาจารย์และเพื่อน ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดการเห็นแบบอย่างที่ดีจากครอบครัวตามนิยมปฏิบัติการและสอดคล้องกับกลุ่มตัวอย่าง แบบวัดมีจำนวน 7 ข้อ แต่ละข้อมีมาตราประเมิณค่า 6 ระดับ ตั้งแต่จริงที่สุด ถึง ไม่จริงเลย ช่วงของคะแนนอยู่ระหว่าง 7-42 คะแนน นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้คะแนนรวมจากการวัดมากกว่าแสดงว่ามีการเห็นแบบอย่างที่ดีจากครอบครัว อาจารย์และเพื่อนสูงกว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้คะแนนรวมจากการวัดน้อยกว่า

สมมติฐานการวิจัย

1. บัณฑิตภายใน (แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ และความสามารถในการบริหารเวลา) และบัณฑิตภายนอก (การสนับสนุนทางสังคม และการเห็นแบบอย่างที่ดีจากครอบครัว) สามารถทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและมีการสนับสนุนทางสังคมสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำและมีการสนับสนุนทางสังคมต่ำ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

3. นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูงและมีการสนับสนุนทางสังคมสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำและมีการสนับสนุนทางสังคมต่ำ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

4. นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบสูงและมีการเห็นแบบอย่างที่ดีสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่ำและมีการเห็นแบบอย่างที่ดี ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

5. นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูงและมีการสนับสนุนทางสังคมสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่ำและมีการสนับสนุนทางสังคมต่ำ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

6. นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูงและมีการเห็นแบบอย่างที่ดีสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่ำและมีการเห็นแบบอย่างที่ดีต่ำ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาปัจจัยทางจิตสังคมและความสามารถในการบริหารเวลาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การหาคุณภาพเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร และมีงานประจำทำ คณะวิชาที่เปิดสอนจำนวน 4 คณะ มีจำนวนนักศึกษาทั้งหมด 744 คน โดยผู้วิจัยให้นักศึกษาทำเครื่องหมายลงในช่องว่ามีงานประจำทำหรือไม่ในใบรายนามนักศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่มีงานประจำทำ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 คณะที่เปิดสอนจำนวน 4 คณะ จำนวนทั้งสิ้น 260 คน ได้จากการคำนวณของขนาดตัวอย่างจากสูตรของยามาเน่ (Yamane, 1967: 593) และใช้วิธีสุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นตามสัดส่วน (Proportionate Stratified Random Sampling) ใช้คณะเป็นชั้น (Strata) และนักศึกษาเป็นหน่วยสุ่ม (Unit) โดยคำนึงถึงสัดส่วนของเพศ ดังรายละเอียดดังนี้

1. การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยวิธีการคำนวณจากสูตรของยามาเน่ (Yamane, 1967: 593) กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

เมื่อ n แทนจำนวนสมาชิกในกลุ่มตัวอย่าง

N แทนจำนวนสมาชิกของประชากร

e แทนความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้เท่ากับ .05

จากการคำนวณ

$$\begin{aligned}
 n &= \frac{N}{1 + \frac{N}{Ne^2}} \\
 &= \frac{744}{1 + (744)(0.05)^2} \\
 &= 260
 \end{aligned}$$

ผลปรากฏว่า จากประชากร 744 คน ได้กลุ่มตัวอย่าง 260 คน

2. แบ่งนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครออกเป็นคณะ จำนวน 4 คณะ และคำนวณหาขนาดของตัวอย่างในแต่ละคณะ โดยคิดเป็นสัดส่วนกับขนาดประชากร ซึ่งคำนึงถึง สัดส่วนชายและหญิงแต่ละคณะ ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างแต่ละคณะ ดังตาราง 1

ตาราง 1 แสดงประชากรและตัวอย่างของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำแนกตามคณะ และเพศ

คณะ	ประชากร			ตัวอย่าง		
	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม
คณะบริหารธุรกิจ	49	97	146	17	34	51
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม	49	3	52	17	1	18
คณะวิศวกรรมศาสตร์	420	46	466	147	16	163
คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	63	17	80	22	6	28
รวม	581	163	744	203	57	260

3. เลือกตัวอย่างจากนักศึกษาภาคสมทบแต่ละคณะ โดยใช้การสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยวิธีการจับสลาก

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ แบ่งเป็น 8 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามลักษณะชีวสังคมของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2-8 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่เป็นตัวแปรในการศึกษาวิจัยครั้งนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามลักษณะชีวสังคมของผู้ตอบแบบสอบถาม

ลักษณะแบบสอบถาม ประกอบด้วย ข้อคำถามที่เกี่ยวข้องกับ เพศ อายุ สถานภาพ และช่วงเวลาเรียน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบและเติมคำตอบ

ตัวอย่าง

1. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง
2. อายุ.....ปี
3. สถานภาพสมรส
☐ โสด
☐ สมรส
4. ช่วงเวลาเรียน
☐ วันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์
☐ เฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์

ตอนที่ 2 แบบสอบถามพฤติกรรมรับผิดชอบ

ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามขึ้นจากนิยามปฏิบัติการ โดยแบบสอบถามมีเนื้อหาเกี่ยวกับการแสดงออกของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ถึงการทำหน้าที่ของตนและงานที่ได้รับมอบหมาย แบ่งเป็น 3 ด้าน ได้แก่ พฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพ พฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียน และพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวม ซึ่งแบบสอบถามมีลักษณะเป็นมาตราประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่จริงที่สุด ถึง ไม่จริงเลย จำนวน 34 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกแบบความสัมพันธ์รายข้อกับคะแนนรวมระหว่าง .22 ถึง .57 และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟา ฉบับทดลองใช้ เท่ากับ .84 และฉบับที่เก็บจริงเท่ากับ .86

ตัวอย่าง แบบสอบถามพฤติกรรมรับผิดชอบ

พฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพ

(0) เมื่อข้าพเจ้าพบปัญหาในการทำงาน ข้าพเจ้าพยายามคิดทบทวนหาสาเหตุเพื่อแก้ปัญหาให้ตรงจุด

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

(00) แม้ว่าใกล้ถึงกำหนดเวลาส่งงานที่ได้รับมอบหมาย ข้าพเจ้าก็ยังทำงานอย่างละเอียดรอบคอบ

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

พฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียน

(0) แม้ว่าจะมีอุปสรรคที่คาดไม่ถึงอย่างไรก็ตามหรือไม่สบาย ข้าพเจ้าพยายามเข้าเรียนทุกวิชา

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

(00) ถ้าข้าพเจ้าไม่เข้าใจบทเรียน ข้าพเจ้าพยายามทบทวนหลาย ๆ ครั้งจนเข้าใจ

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

พฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวม

(0) ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องช่วยเหลือกิจกรรมของมหาวิทยาลัยเพราะข้าพเจ้าไม่ได้เป็นนักศึกษาภาคปกติ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

(00) ข้าพเจ้าเห็นห้องที่เปิดไฟแต่ไม่มีใครอยู่ในห้อง ข้าพเจ้าจะเข้าไปปิดไฟทันที

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

เกณฑ์การให้คะแนน คำตอบทั้ง 6 ตัวเลือก ผู้ตอบเลือกตอบได้เพียงข้อละ 1 คำตอบ ถ้าตอบจริงที่สุดในคำถามเชิงบวกจะได้ 6 คะแนน และลงมาตามลำดับถึงไม่จริงเลย ได้ 1 คะแนน ถ้าเป็นคำถามเชิงลบจะได้คะแนนตรงข้าม คำถามแต่ละข้อผู้ตอบได้คะแนน 1 ถึง 6 คะแนน คะแนนรวมอยู่ระหว่าง 34 ถึง 204 คะแนน

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยนำแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของบุญรับ คักดีมณี (2532) มาปรับให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง เนื่องจากเป็นแบบสอบถามที่อยู่ในระดับยอมรับได้ ข้อคำถามเกี่ยวกับการวัดความมุ่งมั่นพยายามให้บรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมาย โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคและความล้มเหลว รู้จักกำหนดเป้าหมายที่เหมาะสมกับความสามารถ ซึ่งแบบสอบถามมีลักษณะเป็นมาตราประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่จริงที่สุด ถึง ไม่จริงเลย จำนวน 7 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกแบบความสัมพันธ์รายข้อกับคะแนนรวมระหว่าง .20 ถึง .57 และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟาแบบทดลองใช้ เท่ากับ .71 และฉบับที่เก็บจริง เท่ากับ .67

ตัวอย่าง แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

(0) เมื่อทำงานใด ๆ ข้าพเจ้าจะทุ่มเทความพยายามให้กับงานนั้น

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

(00) ถ้าข้าพเจ้ายังไม่ประสบความสำเร็จในการทำงานใด ข้าพเจ้าก็จะพยายามทำงานนั้นอีกจนกว่าจะสำเร็จ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

เกณฑ์การให้คะแนน คำตอบทั้ง 6 ตัวเลือก ผู้ตอบเลือกตอบได้เพียงข้อละ 1 คำตอบ ถ้าตอบจริงที่สุดในคำถามเชิงบวกจะได้ 6 คะแนน และลงมาตามลำดับถึงไม่จริงเลย ได้ 1 คะแนน ถ้าเป็นคำถามเชิงลบจะได้คะแนนตรงข้าม คำถามแต่ละข้อได้คะแนน 1 ถึง 6 คะแนน คะแนนรวมอยู่ระหว่าง 7 ถึง 42 คะแนน

ตอนที่ 4 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน

เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยนำแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนของดวงเดือน พันธุมนาวิน และคณะ (2536) มาปรับให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง เนื่องจากเป็นแบบสอบถามที่อยู่ในระดับยอมรับได้ ข้อคำถาม

เกี่ยวกับความสามารถในการคาดการณ์ไกล การเล็งเห็นความสำคัญของสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับตนในอนาคต และการอดใจรอได้ ซึ่งแบบสอบถามมีลักษณะเป็นมาตราประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่จริงที่สุด ถึง ไม่จริงเลย จำนวน 7 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกแบบความสัมพันธ์รายข้อกับคะแนนรวมระหว่าง .08 ถึง .61 และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟา ฉบับทดลองใช้ เท่ากับ .53 และฉบับที่เก็บจริงเท่ากับ .52

ตัวอย่าง แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน

(0) ข้าพเจ้ารีบทำการบ้านหรืองานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จก่อนไปเที่ยวเสมอ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------	-----------------	---------	------------

(00) ถ้าข้าพเจ้าอยากได้สิ่งใดและต้องรอคอย ข้าพเจ้าจะหมดความอดทนหรือทนไม่ได้

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------	-----------------	---------	------------

เกณฑ์การให้คะแนน คำตอบทั้ง 6 ตัวเลือก ผู้ตอบเลือกตอบได้เพียงข้อละ 1 คำตอบ ถ้าตอบจริงที่สุดในคำถามเชิงบวกจะได้ 6 คะแนน และลงมาตามลำดับถึงไม่จริงเลย ได้ 1 คะแนน ถ้าเป็นคำถามเชิงลบจะได้คะแนนตรงข้าม คำถามแต่ละข้อได้คะแนน 1 ถึง 6 คะแนน คะแนนรวมอยู่ระหว่าง 7 ถึง 42 คะแนน

ตอนที่ 5 แบบสอบถามเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ

เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยนำแบบสอบถามเจตคติต่อพฤติกรรมรับผิดชอบของพนิดา ธนวัฒนากุล (2547) มาปรับให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างและนิยามปฏิบัติการ เนื่องจากเป็นแบบสอบถามที่อยู่ในระดับยอมรับได้ แบ่งเป็น 3 ด้าน ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่อเพื่อน และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวม ซึ่งแบบสอบถามมีลักษณะเป็นมาตราประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่จริงที่สุด ถึง ไม่จริงเลย จำนวน 26 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกแบบความสัมพันธ์รายข้อกับคะแนนรวมระหว่าง .11 ถึง .60 และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟาฉบับทดลองใช้ เท่ากับ .87 และฉบับที่เก็บจริง เท่ากับ .87

ตัวอย่าง แบบสอบถามเจตคติต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ

เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพ

(0) การไปทำงานแต่เช้าทำให้ข้าพเจ้ามีเวลาทำงานเพิ่มมากขึ้น

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------	-----------------	---------	------------

(00) ในความคิดของข้าพเจ้าความอดทนไม่จำเป็นในการทำงานเสมอไป

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------	-----------------	---------	------------

เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียน

(0) ข้าพเจ้าคิดว่าการศึกษาหาข้อมูลในห้องสมุดเป็นการเพิ่มเติมความรู้ให้ข้าพเจ้า

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

(00) ข้าพเจ้ารู้สึกพอใจกับการที่ข้าพเจ้าเตรียมบทเรียนก่อนเข้าเรียนทุกวิชา

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวม

(0) ข้าพเจ้าคิดว่าการศึกษาหาข้อมูลในห้องสมุดไม่จำเป็นต่อข้าพเจ้า

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

(00) ข้าพเจ้าคิดว่าการเป็นสิ่งที่ทำให้สังคมเป็นระเบียบเรียบร้อย

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

เกณฑ์การให้คะแนน คำตอบทั้ง 6 ตัวเลือก ผู้ตอบเลือกตอบได้เพียงข้อละ 1 คำตอบ ถ้าตอบจริงที่สุดในคำถามเชิงบวกจะได้ 6 คะแนน และลงมาตามลำดับถึงไม่จริงเลย ได้ 1 คะแนน ถ้าเป็นคำถามเชิงลบจะได้คะแนนตรงข้าม คำถามแต่ละข้อได้คะแนน 1 ถึง 6 คะแนน คะแนนรวมอยู่ระหว่าง 26 ถึง 156 คะแนน

ตอนที่ 6 แบบสอบถามความสามารถในการบริหารเวลา

เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยนำแบบสอบถามความสามารถในการบริหารเวลาของพิมพ์ โหลคำ (2550) และแบบสอบถามการวางแผนการใช้เวลาของชลธิชา แสงใสแก้ว (2553) มาปรับให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างและนิยามปฏิบัติการ เนื่องจากเป็นแบบสอบถามที่อยู่ในระดับยอมรับได้ ข้อคำถามเกี่ยวกับการจัดการเวลาในการในการทำกิจกรรมในแต่ละด้านได้แก่ หน้าที่การทำงาน การศึกษา และครอบครัว แบ่งเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการวางแผนในการใช้เวลา ด้านการดำเนินการตามแผนในการใช้เวลา และด้านการประเมินผลและการปรับปรุงการใช้เวลา ซึ่งแบบสอบถามมีลักษณะเป็นมาตราประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่จริงที่สุด ถึง ไม่จริงเลย จำนวน 11 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกแบบความสัมพันธ์รายข้อกับคะแนนรวมระหว่าง .18 ถึง .60 และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟาฉบับทดลองใช้ เท่ากับ .80 และฉบับที่เก็บจริง เท่ากับ .77

ตัวอย่าง แบบสอบถามความสามารถในการบริหารเวลา

(0) ข้าพเจ้าจัดลำดับความสำคัญของงานว่าสิ่งใดควรทำก่อน-หลัง

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

(00) ข้าพเจ้ากำหนดตารางเวลาในการทำกิจกรรมในแต่ละวัน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
เกณฑ์การให้คะแนน คำตอบทั้ง 6 ตัวเลือก ผู้ตอบเลือกตอบได้เพียงข้อละ 1 คำตอบ ถ้าตอบจริงที่สุดในคำถามเชิงบวกจะได้ 6 คะแนน และลงมาตามลำดับถึงไม่จริงเลย ได้ 1 คะแนน ถ้าเป็นคำถามเชิงลบจะได้คะแนนตรงข้าม คำถามแต่ละข้อได้คะแนน 1 ถึง 6 คะแนน คะแนนรวมอยู่ระหว่าง 11 ถึง 66 คะแนน					

ตอนที่ 7 แบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคม

เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยนำแบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคมของโกศล มีความดี (2547) และ สมวาสนา ธนเมธิกุล (2546) มาปรับให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างและนิยมปฏิบัติการ เนื่องจากเป็นแบบสอบถามที่อยู่ในระดับยอมรับได้ ข้อคำถามเกี่ยวกับการได้รับการสนับสนุนทางสังคมแบ่งเป็น 3 ด้าน ได้แก่ การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว การสนับสนุนทางสังคมจากอาจารย์ และการสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อน ซึ่งแบบสอบถามมีลักษณะเป็น มาตราปรเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่จริงที่สุด ถึง ไม่จริงเลย จำนวน 29 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกแบบความสัมพันธ์รายข้อกับคะแนนรวมระหว่าง .28 ถึง .68 และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟาฉบับทดลองใช้ เท่ากับ .89 และฉบับที่เก็บจริง เท่ากับ .90

ตัวอย่าง แบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคม

แบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว

(0) ครอบครัวของข้าพเจ้าสามารถรับฟังความสำเร็จหรือความล้มเหลวของข้าพเจ้าได้ทุกเรื่อง

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

(00) ข้าพเจ้าสามารถปรึกษาหารือกับครอบครัวเกี่ยวกับการเรียน/งานได้

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

แบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคมจากอาจารย์

(0) อาจารย์แนะนำข้าพเจ้าในการค้นคว้าเอกสาร

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

(00) อาจารย์ดูแลนักศึกษาในขณะที่ให้ทำงานในห้อง เพื่อให้ความช่วยเหลือ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

แบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อน

(0) เมื่ออาจารย์ให้ทำงานกลุ่ม เพื่อนของข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้าเข้ากลุ่มด้วยความเต็มใจ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

(00) เพื่อนของข้าพเจ้ายอมรับฟังความคิดเห็นของข้าพเจ้า

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

เกณฑ์การให้คะแนน คำตอบทั้ง 6 ตัวเลือก ผู้ตอบเลือกตอบได้เพียงข้อละ 1 คำตอบ ถ้าตอบจริงที่สุดในคำถามเชิงบวกจะได้ 6 คะแนน และลงมาตามลำดับถึงไม่จริงเลย ได้ 1 คะแนน ถ้าเป็นคำถามเชิงลบจะได้คะแนนตรงข้าม คำถามแต่ละข้อได้คะแนน 1 ถึง 6 คะแนน คะแนนรวมอยู่ระหว่าง 29 ถึง 174 คะแนน

ตอนที่ 8 แบบสอบถามการเห็นแบบอย่างที่ดี

เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยปรับปรุงแบบสอบถามการมีแบบอย่างที่เหมาะสมของสุภาสิณี นุ่มเนียม (2546) และปราณี จ้อยรอด (2552) ให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างและในบางข้อคำถามผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับการรับรู้ของนักศึกษาเกี่ยวกับการกระทำหรือการปฏิบัติของบุคคลได้แก่ ครอบครัว อาจารย์ และเพื่อน ด้านพฤติกรรมรับผิดชอบ ซึ่งแบบสอบถามมีลักษณะเป็น มาตราประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่จริงที่สุด ถึง ไม่จริงเลย จำนวน 7 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกแบบความสัมพันธ์รายข้อกับคะแนนรวมระหว่าง .15 ถึง .56 และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟาแบบทดสอบใช้ เท่ากับ .63 และฉบับที่เก็บจริง เท่ากับ .63

ตัวอย่าง แบบสอบถามการเห็นแบบอย่างที่ดี

(0) ข้าพเจ้าเห็นความตั้งใจสอนของอาจารย์ ถึงแม้ว่าจะภาระงานอื่นมากมาย

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

(00) เพื่อนของข้าพเจ้าพยายามทำการบ้านด้วยตนเอง

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

เกณฑ์การให้คะแนน คำตอบทั้ง 6 ตัวเลือก ผู้ตอบเลือกตอบได้เพียงข้อละ 1 คำตอบ ถ้าตอบจริงที่สุดในคำถามเชิงบวกจะได้ 6 คะแนน และลงมาตามลำดับถึงไม่จริงเลย ได้ 1 คะแนน ถ้าเป็นคำถามเชิงลบจะได้คะแนนตรงข้าม คำถามแต่ละข้อได้คะแนน 1 ถึง 6 คะแนน คะแนนรวมอยู่ระหว่าง 7 ถึง 42 คะแนน

การหาคุณภาพเครื่องมือ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเองและแบบสอบที่ปรับปรุงจากการดัดแปลงมาจากผู้อื่น ไปหาคุณภาพของเครื่องมือวัด โดยมีขั้นตอนตามลำดับดังนี้

การหาความเที่ยงตรง (Validity)

การตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถาม (Content validity) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ที่มีความเชี่ยวชาญด้านพฤติกรรมศาสตร์ มีความรู้ความเข้าใจอย่างดีในเรื่องเนื้อหาของสิ่งที่ต้องการวัดเป็นผู้พิจารณาตรวจแก้ไขเนื้อหาตามนิยามปฏิบัติการเพื่อให้สามารถวัดได้เที่ยงตรงกับเรื่องที่ศึกษา และพิจารณาความคิดเห็นตรงกันของผู้เชี่ยวชาญ 2 ใน 3 คน เป็นเกณฑ์การคัดเลือก โดยหาดัชนีความสอดคล้องรายข้อ (Index of Item-Objective Congruence: IOC) และคัดเลือกข้อที่มีค่า IOC มากกว่า 0.5 ขึ้นไป

การหาความอำนาจจำแนก (Discrimination)

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามแต่ละฉบับที่ได้หาความเที่ยงตรงแล้ว ไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน นำผลที่ได้มาหาความอำนาจจำแนกรายข้อโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมของแบบสอบถามนั้น ๆ (Item-total Correlation) และคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับคะแนนรวมเป็นบวกและมีค่าตั้งแต่ .20 ขึ้นไป (ภาคผนวก ข หน้า 184-199)

การหาความเชื่อมั่น (Reliability)

การหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามในการวิจัยครั้งนี้ โดยการนำไปทดลองใช้กับกลุ่มที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างมาหาความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาของ ครอนบาค (Cronbach's coefficient alpha) (อรพินทร์ ชูชม. 2545: 305) (ภาคผนวก ข หน้า 184-199)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามวิธีการและขั้นตอนต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยนำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลส่งถึงอธิการบดีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
2. ผู้วิจัยดำเนินการจัดเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยแยกเป็นการเก็บข้อมูล 2 ลักษณะ
 - 2.1 เก็บข้อมูลเบื้องต้น โดยผู้วิจัยให้นักศึกษาทำเครื่องหมายลงในช่องว่างว่าปฏิบัติงานประจำหรือไม่ในใบรายชื่อนักศึกษา เพื่อให้ได้กลุ่มประชากรที่เป็นนักศึกษาปฏิบัติงานประจำมาแล้ว
 - 2.2 เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม ผู้วิจัยเตรียมแบบสอบถามและนำไปให้กลุ่มตัวอย่างข้างต้นตอบแบบสอบถามด้วยตนเอง

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้วิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปด้วยคอมพิวเตอร์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังนี้

1. ลักษณะทั่วไปของประชากร ใช้สถิติพื้นฐาน ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
2. วิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรทีละขั้น (Stepwise Multiple Regression Analysis) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1
3. วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-way Analysis of variance) กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพบการมีปฏิสัมพันธ์ (interaction) เกิดขึ้นจะนำค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบหาความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe) เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ 2-6

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยทางจิตสังคมและความสามารถในการบริหารเวลาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีความมุ่งหมายของการวิจัย คือ 1) เพื่อศึกษาอำนาจในการทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ด้วยปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 2) เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ตัวแปรที่ศึกษาประกอบด้วย ตัวแปรอิสระ 6 ตัวแปร แบ่งเป็น ปัจจัยภายใน 4 ตัวแปร ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ และความสามารถในการบริหารเวลา ปัจจัยภายนอก 2 ตัวแปร ได้แก่ การสนับสนุนทางสังคม และการเห็นแบบอย่างที่ดี ส่วนตัวแปรตามคือ พฤติกรรมรับผิดชอบ แบ่งเป็น พฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพ พฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียน และพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวม ผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างตามลักษณะทางชีวสังคม ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส และช่วงเวลาเรียน ซึ่งจะช่วยให้ได้ผลการวิจัยชัดเจนยิ่งขึ้นและอาจทำให้พบผลการวิจัยที่สำคัญของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละประเภทด้วย ในบทนี้เป็นการนำเสนอข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะทางชีวสังคม ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจการแบ่งกลุ่มย่อยของกลุ่มตัวอย่างในการวิเคราะห์ข้อมูล และเพื่อเป็นประโยชน์ในการตีความผลการวิจัย รวมทั้งการกำหนดขอบเขตเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้ต่อไป สำหรับการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบคำถามตามสมมติฐานของการวิจัยที่ตั้งไว้ ผู้วิจัยแบ่งออกเป็นสองส่วน คือ ส่วนแรกเป็นการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ โดยมีการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามตัวแปรลักษณะทางชีวสังคมของกลุ่มตัวอย่าง ทั้งนี้เพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่ละเอียดมากที่สุด ส่วนที่สองเป็นการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

n	แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{x}$	แทน ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
r	แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน
t	แทน ค่าสถิติที่ใช้วิเคราะห์ในการแจกแจงแบบที (t-distribution)
F	แทน ค่าสถิติที่ใช้วิเคราะห์ในการแจกแจงแบบเอฟ (F-distribution)
R^2	แทน ค่าอำนาจในการทำนาย
a	แทน ค่าคงที่

- b แทน ความชันหรือสัมประสิทธิ์ถดถอย
 Beta แทน สัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐาน
 SE แทน ความคาดเคลื่อนมาตรฐาน

ลักษณะทางชีวสังคมของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 260 คน ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะทางชีวสังคม โดยมีรายละเอียดในตาราง 2 ดังนี้

ตาราง 2 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะทางชีวสังคม

ลักษณะทางชีวสังคม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	203	78.10
หญิง	57	21.90
รวม	260	100.00
อายุ (ปี) ($\bar{x}$ = 24.57 ปี)		
อายุน้อย (20-24 ปี)	165	63.50
อายุมาก (25-48 ปี)	95	36.50
รวม	260	100.00
สถานภาพสมรส		
โสด	189	72.70
สมรส	71	27.30
รวม	260	100.00
ช่วงเวลาเรียน		
วันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์	181	69.60
เฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	79	30.40
รวม	260	100.00

จากตาราง 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะทางชีวสังคม สามารถอธิบายได้ดังนี้

1. เพศ พบว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เป็นเพศชาย 203 คน คิดเป็นร้อยละ 78.10 และเป็นเพศหญิง 57 คน คิดเป็นร้อยละ 21.90

2. อายุ พบว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ มีอายุตั้งแต่ 20-48 ปี อายุเฉลี่ยเท่ากับ 24.57 ปี เมื่อแบ่งนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ตามกลุ่มอายุเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มอายุน้อยและกลุ่มอายุมาก พบว่ากลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีอายุน้อย คือ อายุระหว่าง 20-24 ปี มีจำนวน 165 คน คิดเป็นร้อยละ 63.50 และกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีอายุมาก คือ อายุระหว่าง 25-48 ปี มีจำนวน 95 คน คิดเป็นร้อยละ 36.50

3. สถานภาพสมรส พบว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีสถานภาพโสดจำนวน 189 คน คิดเป็นร้อยละ 72.70 และสถานภาพสมรสจำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 27.30

4. ช่วงเวลาเรียน พบว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรืออาทิตย์ จำนวน 181 คน คิดเป็นร้อยละ 69.60 และเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ 79 คน คิดเป็นร้อยละ 30.40

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนตัวแปร

ตัวแปร	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	31.51	3.76
ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	26.08	4.53
เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ	112.22	13.63
ความสามารถในการบริหารเวลา	46.12	5.83
การสนับสนุนทางสังคม	126.83	16.80
การเห็นแบบอย่างที่ดี	29.79	3.92
พฤติกรรมรับผิดชอบ	147.20	15.70

จากตาราง 3 แสดงค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรที่ศึกษา โดยกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ มีคะแนนเฉลี่ยในแต่ละตัวแปร ดังนี้ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 31.51 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.76 ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 26.08 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.53 เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 112.22 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 13.63 ความสามารถในการบริหารเวลา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 46.12 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.83 การสนับสนุนทางสังคม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 126.83 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 16.80 การเห็นแบบอย่างที่ดี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 29.79 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.92 และพฤติกรรมรับผิดชอบ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 147.20 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 15.70

เมื่อนำค่าเฉลี่ยของตัวแปรอิสระจากตาราง 3 มาแบ่งกลุ่มเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ได้กลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ดังนี้

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

กลุ่มต่ำ คือ นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีคะแนนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 31.51

กลุ่มสูง คือ นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีคะแนนมากกว่าหรือเท่ากับ 31.52

2. ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน

กลุ่มต่ำ คือ นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีคะแนนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 26.08

กลุ่มสูง คือ นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีคะแนนมากกว่าหรือเท่ากับ 26.09

3. เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ

กลุ่มต่ำ คือ นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีคะแนนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 112.22

กลุ่มสูง คือ นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีคะแนนมากกว่าหรือเท่ากับ 112.23

4. ความสามารถในการบริหารเวลา

กลุ่มต่ำ คือ นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีคะแนนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 46.12

กลุ่มสูง คือ นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีคะแนนมากกว่าหรือเท่ากับ 46.13

5. การสนับสนุนทางสังคม

กลุ่มต่ำ คือ นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีคะแนนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 126.83

กลุ่มสูง คือ นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีคะแนนมากกว่าหรือเท่ากับ 126.84

6. การเห็นแบบอย่างที่ดี

กลุ่มต่ำ คือ นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีคะแนนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 29.79

กลุ่มสูง คือ นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีคะแนนมากกว่าหรือเท่ากับ 29.80

ตาราง 4 จำนวนและร้อยละการแบ่งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำของตัวแปรอิสระ (n = 260)

ตัวแปร	จำนวน (คน)	ร้อยละ
<u>ปัจจัยภายใน</u>		
1) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์		
กลุ่มสูง	136	52.30
กลุ่มต่ำ	124	47.70
รวม	260	100.00
2) ลักษณะมุ่งอนาคตความคุมตน		
กลุ่มสูง	110	42.30
กลุ่มต่ำ	150	57.70
รวม	260	100.00
3) เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ		
กลุ่มสูง	116	44.60
กลุ่มต่ำ	144	55.40
รวม	260	100.00
4) ความสามารถในการบริหารเวลา		
กลุ่มสูง	106	40.80
กลุ่มต่ำ	154	59.20
รวม	260	100.00
<u>ปัจจัยภายนอก</u>		
1) การสนับสนุนทางสังคม		
กลุ่มสูง	113	43.50
กลุ่มต่ำ	147	56.50
รวม	260	100.00
2) การเห็นแบบอย่างที่ดี		
กลุ่มต่ำ	129	49.60
กลุ่มสูง	131	50.40
รวม	260	100.00

จากตาราง 4 พบว่าปัจจัยภายใน ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ กลุ่มสูง จำนวน 136 คน และกลุ่มต่ำ จำนวน 124 คน คิดเป็นร้อยละ 52.30 และ 47.70 ตามลำดับ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน กลุ่มสูง จำนวน 110 คน และกลุ่มต่ำ จำนวน 150 คน คิดเป็นร้อยละ 42.30 และ 57.70 ตามลำดับ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ กลุ่มสูง จำนวน 116 คน และกลุ่มต่ำ จำนวน 144 คน คิดเป็นร้อยละ 44.60 และ 55.40 ตามลำดับ และความสามารถในการบริหารเวลา กลุ่มสูง จำนวน 106 คน และกลุ่มต่ำ จำนวน 154 คน คิดเป็นร้อยละ 40.80 และ 59.20 ตามลำดับ ส่วนปัจจัยภายนอก ได้แก่ การสนับสนุนทางสังคม กลุ่มสูง จำนวน 113 คน และกลุ่มต่ำ จำนวน 147 คน คิดเป็นร้อยละ 43.50 และ 56.50 ตามลำดับ และการเห็นแบบอย่างที่ดี กลุ่มสูง จำนวน 129 คน และกลุ่มต่ำ จำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 49.60 และ 50.40 ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐาน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้ผู้วิจัยแบ่งตามวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 2 ส่วน คือ **ส่วนแรก** เป็นการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณเพื่อหาตัวพยากรณ์ที่สำคัญทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย **ส่วนที่สอง** เป็นการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง เพื่อทดสอบความแปรปรวนของค่าเฉลี่ยของตัวแปรอิสระที่ละสองตัว

ส่วนแรก เป็นการศึกษาผลการทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ โดยใช้ตัวแปรอิสระ 6 ตัว ได้แก่ ตัวแปรปัจจัยภายใน 4 ตัวแปร ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ และความสามารถในการบริหารเวลา และปัจจัยภายนอก 2 ตัวแปร ได้แก่ การสนับสนุนทางสังคม และการเห็นแบบอย่างที่ดี เพื่อเป็นการตอบสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่า “ปัจจัยภายใน (แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ และความสามารถในการบริหารเวลา) และปัจจัยภายนอก (การสนับสนุนทางสังคม และการเห็นแบบอย่างที่ดี) สามารถทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05” ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรทีละขั้น ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม แสดงผลในตาราง 5 (ดูค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ศึกษาทั้งหมดในตาราง 30 ภาคผนวก ก หน้า 175)

ตาราง 5 คำร้อยละการทำนายและลำดับความสำคัญของตัวทำนายต่าง ๆ ของตัวแปรอิสระ 6 ตัวแปร ที่มีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อย

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ตัวทำนายตามลำดับ	R ²	F	b	Beta	t	a	SE
กลุ่มรวม	260	3, 1, 2, 5	.61	99.36	.50, 1.24, .40, .10	.43, .30, .12, .11	7.43*, 5.90*, 2.66*, 2.20*	28.87	9.89
เพศชาย	203	3, 1	.58	140.09	.58, 1.35	.51, .33	8.57*, 5.48*	38.92	10.20
เพศหญิง	57	3, 1, 2	.68	36.78	.61, 1.33, .92	.51, .31, .25	5.45*, 3.41*, 3.06	14.53	8.95
อายุน้อย (20-24 ปี)	165	3, 1, 2	.68	114.42	.66, 1.10, .50	.57, .27, .13	9.77*, 4.78*, 2.65*	26.54	9.44
อายุมาก (25-48 ปี)	95	1, 3	.45	38.22	1.83, .38	.41, .33	4.16*, 3.31*	45.86	10.56
โสด	189	3, 1	.62	152.80	.69, 1.24	.58, .29	10.30*, 5.15*	31.81	9.80
สมรส	71	1, 3, 2	.56	28.40	1.71, .35, .60	.42, .31, .19	4.03*, 2.79*, 2.07*	38.27	10.30
เรียนเย็นวันจันทร์ถึงวันศุกร์ ๑	181	3, 1, 2, 4	.64	79.91	.57, .88, .70, .33	.49, .22, .18, .12	3.60*, 3.59*, 2.23*	23.02	9.63
เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	79	1, 3	.60	56.37	2.20, .44	.48, .37	5.21*, 4.02*	27.34	9.96

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

หมายเหตุ ตัวทำนาย

ตัวที่ 1 คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ตัวที่ 2 คือ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน

ตัวที่ 3 คือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ

ตัวที่ 4 คือ ความสามารถในการบริหารเวลา

ตัวที่ 5 คือ การสนับสนุนทางสังคม

ตัวที่ 6 คือ การเห็นแบบอย่างที่ดี

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยตามตัวแปรเพศ พบว่าตัวแปรที่ทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มเพศชาย ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ได้ร้อยละ 58 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายเป็นลำดับแรก คือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ (beta เท่ากับ .51) รองลงมา คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (beta เท่ากับ .33) เมื่อพิจารณาในกลุ่มเพศหญิง ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ได้ร้อยละ 68 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายเป็นลำดับแรก คือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ (beta เท่ากับ .51) รองลงมา คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (beta เท่ากับ .31) และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (beta เท่ากับ .25) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยตามตัวแปรสถานภาพ พบว่า ตัวแปรที่ทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มโสด ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ได้ร้อยละ 62 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายเป็นลำดับแรก คือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ (beta เท่ากับ .58) รองลงมา คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (beta เท่ากับ .29) เมื่อพิจารณาในกลุ่มสมรส ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ได้ร้อยละ 56 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายเป็นลำดับแรก คือ แรงจูงใจ

ไฟลัมฤทธิ์ (beta เท่ากับ .42) รองลงมาคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ (beta เท่ากับ .31) และลักษณะ มุ่งอนาคตควบคุมตน (beta เท่ากับ .19) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยตามตัวแปรช่วงเวลาเรียน พบว่าตัวแปรที่ทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบของ นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มเรียนเย็นวันจันทร์ถึงศุกร์และวัน เสาร์หรือวันอาทิตย์ ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ แรงจูงใจไฟลัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน และความสามารถในการบริหารเวลา สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาค สมทบ ได้ร้อยละ 64 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายเป็นลำดับแรก คือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ (beta เท่ากับ .49) รองลงมาคือ แรงจูงใจไฟลัมฤทธิ์ (beta เท่ากับ .22) ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (beta เท่ากับ .18) และ ความสามารถในการบริหารเวลา (beta เท่ากับ .12) ตามลำดับ เมื่อพิจารณาในกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ ได้แก่ แรงจูงใจไฟลัมฤทธิ์ และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบ ของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ได้ร้อยละ 60 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายเป็นลำดับแรก คือ แรงจูงใจไฟลัมฤทธิ์ (beta เท่ากับ .48) รองลงมาคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ (beta เท่ากับ .37)

จากการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณสามารถสรุปได้ดังนี้ ตัวแปรปัจจัยภายในถูกคัดเลือกเข้าสมการทำนาย ทั้ง 4 ตัวแปร ได้แก่ แรงจูงใจไฟลัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ และ ความสามารถในการบริหารเวลา โดยมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบถูกคัดเลือกเข้าสู่สมการทำนายเป็นอันดับ แรก ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ยกเว้นกลุ่มอายุมาก กลุ่มสมรส และเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ ถูกคัดเลือกเข้า สู่สมการทำนายเป็นอันดับสอง สำหรับตัวแปรความสามารถในการบริหารเวลาถูกคัดเลือกเข้าสู่สมการทำนายเฉพาะ ในกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ เท่านั้น ตัวแปรปัจจัยภายนอกถูกคัดเลือกเข้า สมการทำนายเพียงตัวแปรเดียว คือ การสนับสนุนทางสังคมเฉพาะกลุ่มรวม ส่วนกลุ่มย่อยไม่มีตัวแปรปัจจัย ภายนอกถูกคัดเลือกเข้าสมการทำนาย

ส่วนที่สอง เป็นการศึกษาผลของปฏิสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกที่เกี่ยวข้องกับ พฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เพื่อตอบสมมติฐานข้อที่ 2, 3, 4, 5 และ 6 โดยใช้การ วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 8 กลุ่ม ผลการวิเคราะห์เพื่อตอบการ ทดสอบสมมติฐานแต่ละข้อ ดังนี้

1. การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ว่า “นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีแรงจูงใจไฟลัมฤทธิ์สูงและ มีการสนับสนุนทางสังคมสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีแรงจูงใจไฟลัมฤทธิ์ต่ำและมีการสนับสนุนทางสังคมต่ำ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย” ผลการวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ระหว่าง แรงจูงใจไฟลัมฤทธิ์และการสนับสนุนทางสังคมที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาค สมทบ แสดงผลในตาราง 6

ตาราง 6 ค่าเอฟในการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาค
สมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8
กลุ่ม

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ค่าสถิติเอฟ		
		แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (ก)	การสนับสนุนทางสังคม (ข)	ปฏิสัมพันธ์แบบ สองทาง (ก x ข)
1. กลุ่มรวม	260	47.37*	33.28*	1.22
2. เพศชาย	203	44.06*	16.74*	1.43
3. เพศหญิง	57	3.69	15.15*	<1
4. อายุน้อย	165	37.59*	35.21*	<1
5. อายุมาก	95	9.14*	3.04	<1
6. โสด	189	38.70*	22.34*	1.32
7. สมรส	71	6.74*	10.89*	<1
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็น และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์	181	20.25*	30.22*	<1
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	79	31.16*	4.81*	1.02

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรม รับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
1. กลุ่มรวม	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 153.28	ต่ำ = 141.13
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 152.30	ต่ำ = 142.11
2. เพศชาย	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 153.61	ต่ำ = 139.76
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 150.96	ต่ำ = 142.41
3. เพศหญิง	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 151.19	ต่ำ = 144.17
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 154.79	ต่ำ = 140.57

ตาราง 6 (ต่อ)

กลุ่ม	ตัวแปร	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรม รับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
4. อายุน้อย	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 153.11	ต่ำ = 139.99
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 152.90	ต่ำ = 140.20
5. อายุมาก	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 152.74	ต่ำ = 142.17
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 150.50	ต่ำ = 144.40
6. โสด	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 153.89	ต่ำ = 141.00
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 152.34	ต่ำ = 142.55
7. สมรส	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 152.11	ต่ำ = 142.14
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 153.46	ต่ำ = 140.79
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 152.03	ต่ำ = 142.23
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 153.12	ต่ำ = 141.15
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 155.33	ต่ำ = 138.32
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 150.17	ต่ำ = 143.49

จากตาราง 6 การวิเคราะห์ข้อมูลกระทำทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม (รายละเอียดกลุ่มย่อยดูจากส่วนที่ 2) โดยแยกวิเคราะห์ตามตัวแปรตาม เมื่อพิจารณาปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการสนับสนุนทางสังคม โดยแบ่งตัวแปรอิสระออกเป็นสองระดับด้วยค่าเฉลี่ยเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ พบผลว่า ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการสนับสนุนทางสังคมกับพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทั้ง 8 กลุ่มแต่อย่างใด ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว พบว่าคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ แปรปรวนไปตามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุน้อย กลุ่มอายุมาก กลุ่มโสด กลุ่มสมรส กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ตาราง 6 ส่วนที่ 1) โดยพิจารณาตามค่าเฉลี่ยในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบที่ดีมากกว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ในกลุ่มรวม

(ค่าเฉลี่ย 153.28 และ 141.13) และกลุ่มย่อยที่สำคัญ 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 153.61 และ 139.76) กลุ่มอายุน้อย (ค่าเฉลี่ย 153.11 และ 139.99) กลุ่มอายุมาก (ค่าเฉลี่ย 152.74 และ 142.17) กลุ่มโสด (ค่าเฉลี่ย 153.89 และ 141.00) กลุ่มสมรส (ค่าเฉลี่ย 152.11 และ 142.14) กลุ่มเรียนเย็นวันจันทร์ถึงวันศุกร์และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 152.03 และ 142.23) และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 155.33 และ 138.32) (ตาราง 6 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระที่ละตัว พบว่าคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ แปรปรวนไปตามการสนับสนุนทางสังคมทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด กลุ่มสมรส กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และ กลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ตาราง 6 ส่วนที่ 1) โดยพิจารณาตามค่าเฉลี่ยในกลุ่มนักศึกษา ระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่างกัน พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบที่มากกว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ ในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 152.30 และ 142.11) และในกลุ่มย่อยที่สำคัญ 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 150.96 และ 142.41) กลุ่มเพศหญิง (ค่าเฉลี่ย 154.79 และ 140.57) กลุ่มอายุน้อย (ค่าเฉลี่ย 152.90 และ 140.20) กลุ่มโสด (ค่าเฉลี่ย 152.34 และ 142.55) กลุ่มสมรส (ค่าเฉลี่ย 153.46 และ 140.79) กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 153.12 และ 141.15) และ กลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 150.17 และ 143.49) (ตาราง 6 ส่วนที่ 2)

สรุปได้ว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีพฤติกรรมรับผิดชอบที่ดีมาก ได้แก่ 1) นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุน้อย กลุ่มอายุมาก กลุ่มโสด กลุ่มสมรส กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และ กลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ 2) นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด กลุ่มสมรส กลุ่มเรียนเย็นวันจันทร์ถึงศุกร์และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์

นอกจากการศึกษาพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ โดยภาพรวมแล้ว ผู้วิจัย ได้วิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบแต่ละด้าน ได้แก่ ด้านพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพ (ตาราง 7) ด้านพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียน (ตาราง 8) และด้านพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวม (ตาราง 9) ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม

ตาราง 7 ค่าเอฟในการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษาปริญญาตรี ภาควิชา ภาควิชา เมื่อพิจารณาตามตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการสนับสนุนทางสังคมในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ค่าสถิติเอฟ		
		แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (ก)	การสนับสนุนทางสังคม (ข)	ปฏิสัมพันธ์แบบ สองทาง (ก x ข)
1. กลุ่มรวม	260	14.25*	19.34*	2.56
2. เพศชาย	203	13.81*	10.99*	1.93
3. เพศหญิง	57	<1	8.49*	1.15
4. อายุน้อย	165	11.08*	21.66*	2.00
5. อายุมาก	95	2.27	1.78	<1
6. โสด	189	11.68*	15.15*	2.11
7. สมรส	71	2.65	3.47	<1
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็น และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์	181	3.42	24.46*	<1
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	79	16.45*	21.00	5.59

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรม รับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษาปริญญาตรี ภาควิชา	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
1. กลุ่มรวม	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 54.61	ต่ำ = 51.48
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 54.87	ต่ำ = 51.22
2. เพศชาย	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 54.84	ต่ำ = 51.31
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 54.65	ต่ำ = 51.50

ตาราง 7 (ต่อ)

กลุ่ม	ตัวแปร	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรม รับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
3. เพศหญิง	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 53.33	ต่ำ = 51.63
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 55.28	ต่ำ = 49.68
4. อายุน้อย	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 54.36	ต่ำ = 50.87
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 55.05	ต่ำ = 50.18
5. อายุมาก	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 54.61	ต่ำ = 52.33
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 54.53	ต่ำ = 52.46
6. โสด	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 54.21	ต่ำ = 51.54
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 55.60	ต่ำ = 51.31
7. สมรส	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 54.25	ต่ำ = 51.15
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 54.48	ต่ำ = 50.93
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลา เย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 54.08	ต่ำ = 52.20
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 55.66	ต่ำ = 50.62
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 55.47	ต่ำ = 49.77
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 52.88	ต่ำ = 52.36

จากตาราง 7 การวิเคราะห์ข้อมูลกระทำทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม (รายละเอียดกลุ่มย่อยดูจากส่วนที่ 2) โดยแยกวิเคราะห์ตามตัวแปรตาม เมื่อพิจารณาปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการสนับสนุนทางสังคม โดยแบ่งตัวแปรอิสระออกเป็นสองระดับด้วยค่าเฉลี่ยเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ พบผลว่าไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการสนับสนุนทางสังคมกับพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทั้ง 8 กลุ่มแต่อย่างใด ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว พบว่าคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ แปรปรวนไปตามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด และ กลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ตาราง 7 ส่วนที่ 1) โดยพิจารณา

ตามค่าเฉลี่ยในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพที่ติ่มากกว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 54.61 และ 51.48) และกลุ่มย่อยที่สำคัญ 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 54.84 และ 51.31) กลุ่มอายุน้อย (ค่าเฉลี่ย 54.36 และ 50.86) กลุ่มโสด (ค่าเฉลี่ย 54.21 และ 51.54) และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 55.47 และ 49.77) (ตาราง 7 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว พบว่าคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ แปรปรวนไปตามการสนับสนุนทางสังคมทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 5 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด และกลุ่มเรียนเย็นวันจันทร์ถึงวันศุกร์และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ตาราง 6 ส่วนที่ 1) โดยพิจารณาตามค่าเฉลี่ยในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่างกัน พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพที่ติ่มากกว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ ในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 54.87 และ 51.22) และในกลุ่มย่อยที่สำคัญ 5 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 54.65 และ 51.50) กลุ่มเพศหญิง (ค่าเฉลี่ย 55.28 และ 49.68) กลุ่มอายุน้อย (ค่าเฉลี่ย 55.05 และ 50.18) กลุ่มโสด (ค่าเฉลี่ย 55.60 และ 51.31) และกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 55.66 และ 50.62) (ตาราง 7 ส่วนที่ 2)

สรุปได้ว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพที่ติ่มาก ได้แก่ 1) นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด และ กลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ 2) นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 5 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด และกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์

ตาราง 8 ค่าเอฟในการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการสนับสนุนทางสังคมในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ค่าสถิติเอฟ		
		แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (ก)	การสนับสนุนทางสังคม (ข)	ปฏิสัมพันธ์แบบ สองทาง (ก x ข)
1. กลุ่มรวม	260	26.95*	16.83*	1.75
2. เพศชาย	203	26.67*	7.43*	2.01
3. เพศหญิง	57	1.31	7.53*	1.08
4. อายุน้อย	165	21.26*	20.78*	1.48
5. อายุมาก	95	5.82*	<1	<1
6. โสด	189	24.03*	10.78	2.00
7. สมรส	71	2.42	6.90*	<1
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็น และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์	181	26.95*	16.83*	1.75
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	79	19.96*	4.55*	<1

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรม รับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
1. กลุ่มรวม	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 52.12	ต่ำ = 47.76
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 51.66	ต่ำ = 48.22
2. เพศชาย	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 52.12	ต่ำ = 46.89
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 50.89	ต่ำ = 48.13

ตาราง 8 (ต่อ)

กลุ่ม	ตัวแปร	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรม รับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
3. เพศหญิง	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 51.86	ต่ำ = 50.06
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 53.12	ต่ำ = 48.80
4. อายุน้อย	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 52.24	ต่ำ = 47.63
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 52.22	ต่ำ = 47.66
5. อายุมาก	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 51.44	ต่ำ = 47.27
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 49.82	ต่ำ = 48.89
6. โสด	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 52.39	ต่ำ = 47.64
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 51.60	ต่ำ = 48.42
7. สมรส	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 51.60	ต่ำ = 48.63
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 52.63	ต่ำ = 47.60
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลา เย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 52.12	ต่ำ = 47.76
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 51.66	ต่ำ = 48.22
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 52.68	ต่ำ = 45.50
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 50.80	ต่ำ = 47.38

จากตาราง 8 การวิเคราะห์ข้อมูลกระทำทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม (รายละเอียดกลุ่มย่อยดูจากส่วนที่ 2) โดยแยกวิเคราะห์ตามตัวแปรตาม เมื่อพิจารณาปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการสนับสนุนทางสังคม โดยแบ่งตัวแปรอิสระออกเป็นสองระดับด้วยค่าเฉลี่ยเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมรับผิดชอบด้านการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ พบผลว่าไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการสนับสนุนทางสังคมกับพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทั้ง 8 กลุ่มแต่อย่างใด ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว พบว่าคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบด้านการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ แปรปรวนไปตามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุน้อย กลุ่มอายุมาก กลุ่มโสด กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวัน

อาทิตย และ กลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย (ตาราง 8 ส่วนที่ 1) โดยพิจารณาตามค่าเฉลี่ยในกลุ่มนักศึกษา ระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบด้านการเรียนที่ดีมากกว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 52.12 และ 47.76) และกลุ่มย่อยที่สำคัญ 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 52.12 และ 46.89) กลุ่มอายุน้อย (ค่าเฉลี่ย 52.24 และ 47.63) กลุ่มอายุมาก (ค่าเฉลี่ย 51.44 และ 47.27) กลุ่มโสด (ค่าเฉลี่ย 52.39 และ 47.64) กลุ่มเรียนเย็นวันจันทร์ถึงศุกร์และวันเสาร์หรือวันอาทิตย (ค่าเฉลี่ย 52.12 และ 47.76) และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย (ค่าเฉลี่ย 52.68 และ 45.50) (ตาราง 8 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว พบว่าจะแนบพฤติกรรมรับผิดชอบด้านการเรียนของนักศึกษา ปริญญาตรี ภาคสมทบ แปรปรวนไปตามการสนับสนุนทางสังคมทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มสมรส กลุ่มเรียนเย็นวันจันทร์ถึงวันศุกร์และวันเสาร์หรือวันอาทิตย และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย (ตาราง 8 ส่วนที่ 1) โดยพิจารณาตามค่าเฉลี่ยในกลุ่มนักศึกษา ระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่างกัน พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบด้านการเรียนที่ดีมากกว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ ในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 51.66 และ 48.22) และในกลุ่มย่อยที่สำคัญ 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 50.89 และ 48.13) กลุ่มเพศหญิง (ค่าเฉลี่ย 53.12 และ 48.80) กลุ่มอายุน้อย (ค่าเฉลี่ย 52.22 และ 47.66) กลุ่มสมรส (ค่าเฉลี่ย 52.63 และ 47.60) กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย (ค่าเฉลี่ย 51.66 และ 48.22) และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย (ค่าเฉลี่ย 50.80 และ 47.38) (ตาราง 8 ส่วนที่ 2)

สรุปได้ว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีพฤติกรรมรับผิดชอบที่ดีมาก ได้แก่ 1) นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุน้อย กลุ่มอายุมาก กลุ่มโสด กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย 2) นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มสมรส กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย

ตาราง 9 ค่าเอฟในการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาควิชา ภาควิชา เมื่อพิจารณาตามตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการสนับสนุนทางสังคมในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ค่าสถิติเอฟ		
		แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (ก)	การสนับสนุนทางสังคม (ข)	ปฏิสัมพันธ์แบบสอง ทาง (ก x ข)
1. กลุ่มรวม	260	51.14*	22.39*	<1
2. เพศชาย	203	39.52*	10.53*	<1
3. เพศหญิง	57	10.83*	16.14*	<1
4. อายุน้อย	165	41.19*	17.45*	1.28
5. อายุมาก	95	9.58*	5.59*	<1
6. โสด	189	40.04*	14.03*	<1
7. สมรส	71	7.80*	8.63*	<1
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็น และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์	181	35.38*	17.12	<1
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	79	12.31*	5.38*	<1

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรม รับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาควิชา	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
1. กลุ่มรวม	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 46.55	ต่ำ = 41.89
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 45.76	ต่ำ = 42.68
2. เพศชาย	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 46.65	ต่ำ = 41.56
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 45.42	ต่ำ = 42.79

ตาราง 9 (ต่อ)

กลุ่ม	ตัวแปร	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรม รับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
3. เพศหญิง	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 46.00	ต่ำ = 42.49
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 46.39	ต่ำ = 42.10
4. อายุน้อย	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 46.52	ต่ำ = 41.49
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 45.64	ต่ำ = 42.36
5. อายุมาก	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 46.70	ต่ำ = 42.57
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 46.21	ต่ำ = 43.05
6. โสด	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 46.69	ต่ำ = 41.83
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 45.70	ต่ำ = 42.82
7. สมรส	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 46.25	ต่ำ = 42.36
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 46.35	ต่ำ = 42.26
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลา เย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 46.17	ต่ำ = 41.48
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 45.46	ต่ำ = 42.19
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 47.18	ต่ำ = 43.05
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 46.48	ต่ำ = 43.75

จากตาราง 9 การวิเคราะห์ข้อมูลกระทำทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม (รายละเอียดกลุ่มย่อยดูจากส่วนที่ 2) โดยแยกวิเคราะห์ตามตัวแปรตาม เมื่อพิจารณาปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการสนับสนุนทางสังคม โดยแบ่งตัวแปรอิสระออกเป็นสองระดับด้วยค่าเฉลี่ยเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ พบผลว่าไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการสนับสนุนทางสังคมกับพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทั้ง 8 กลุ่มแต่อย่างใด ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว พบว่าคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ แปรปรวนไปตามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 8 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มอายุมาก กลุ่มโสด กลุ่มสมรส กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือ

วันอาทิตย์ และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ตาราง 9 ส่วนที่ 1) โดยพิจารณาตามค่าเฉลี่ยในกลุ่มนักศึกษา ระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมที่ดีมากกว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 46.55 และ 41.89) และกลุ่มย่อยที่สำคัญ 8 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 46.65 และ 41.56) กลุ่มเพศหญิง (ค่าเฉลี่ย 46.00 และ 42.49) กลุ่มอายุน้อย (ค่าเฉลี่ย 46.52 และ 41.49) กลุ่มอายุมาก (ค่าเฉลี่ย 46.70 และ 42.57) กลุ่มโสด (ค่าเฉลี่ย 46.69 และ 41.83) กลุ่มสมรส (ค่าเฉลี่ย 46.25 และ 42.36) กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 46.17 และ 41.48) และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 47.18 และ 43.05) (ตาราง 9 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว พบว่าคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ แปรปรวนไปตามการสนับสนุนทางสังคมทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มอายุมาก กลุ่มโสด กลุ่มสมรส และ กลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ตาราง 9 ส่วนที่ 1) โดยพิจารณาตามค่าเฉลี่ยในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่างกัน พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมที่ดีมากกว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ ในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 45.76 และ 42.68) และในกลุ่มย่อยที่สำคัญ 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 45.42 และ 42.79) กลุ่มเพศหญิง (ค่าเฉลี่ย 46.39 และ 42.10) กลุ่มอายุน้อย (ค่าเฉลี่ย 45.64 และ 42.36) กลุ่มอายุมาก (ค่าเฉลี่ย 46.21 และ 43.05) กลุ่มโสด (ค่าเฉลี่ย 45.70 และ 42.82) กลุ่มสมรส (ค่าเฉลี่ย 46.35 และ 42.26) และ กลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 46.48 และ 43.75) (ตาราง 9 ส่วนที่ 2)

สรุปได้ว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมที่ดีมาก ได้แก่ 1) นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 8 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มอายุมาก กลุ่มโสด กลุ่มสมรส กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ 2) นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มอายุมาก กลุ่มโสด กลุ่มสมรส และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์

จากที่กล่าวมาทั้งหมด สรุปได้ดังนี้

1. ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการสนับสนุนทางสังคมกับพฤติกรรมรับผิดชอบ ในภาพรวมและรายด้าน 3 ด้าน ได้แก่ พฤติกรรมรับผิดชอบต่ออาชีพ ต่อการเรียน และต่อส่วนรวม ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

2. นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบในภาพรวมและรายด้าน 3 ด้าน ได้แก่ พฤติกรรมรับผิดชอบต่ออาชีพ ต่อการเรียน และต่อส่วนรวม มากกว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

3. นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีการสนับสนุนทางสังคมสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบในภาพรวม และรายด้าน 3 ด้าน ได้แก่ พฤติกรรมรับผิดชอบต่ออาชีพ ต่อการเรียนรู้ และต่อส่วนรวม มากกว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีการสนับสนุนทางสังคมต่ำ

2. การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ว่า “นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงและมีการสนับสนุนทางสังคมสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่ออาชีพ มากกว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตต่ำและมีการสนับสนุนทางสังคมต่ำ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย” ผลการวิเคราะห์ที่ปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและการสนับสนุนทางสังคมที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมรับผิดชอบต่ออาชีพของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ แสดงผลในตาราง 10

ตาราง 10 ค่าเอฟในการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่ออาชีพของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ค่าสถิติเอฟ		
		ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน (ก)	การสนับสนุนทาง สังคม (ข)	ปฏิสัมพันธ์แบบ สองทาง (ก x ข)
1. กลุ่มรวม	260	37.01*	58.71*	5.05*
2. เพศชาย	203	26.79*	40.22*	3.01
3. เพศหญิง	57	9.82*	10.76*	2.37
4. อายุน้อย	165	25.32*	39.93*	2.74
5. อายุมาก	95	7.86*	9.12*	1.14
6. โสด	189	26.95*	34.61*	2.51
7. สมรส	71	10.70*	18.84*	2.28
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็น และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์	181	19.12*	39.23*	2.96
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	79	17.01*	18.53*	1.77

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 10 (ต่อ)

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรม รับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี	
		ภาคสมทบ	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
1. กลุ่มรวม	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 154.25	ต่ำ = 144.23
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 155.55	ต่ำ = 142.93
2. เพศชาย	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 153.81	ต่ำ = 143.84
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 154.93	ต่ำ = 142.72
3. เพศหญิง	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 156.62	ต่ำ = 145.03
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 156.89	ต่ำ = 144.76
4. อายุน้อย	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 155.03	ต่ำ = 143.84
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 156.46	ต่ำ = 142.41
5. อายุมาก	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 152.76	ต่ำ = 144.14
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 153.10	ต่ำ = 143.80
6. โสด	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 153.77	ต่ำ = 143.34
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 154.47	ต่ำ = 142.64
7. สมรส	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 155.86	ต่ำ = 145.78
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 157.51	ต่ำ = 144.13
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลา เย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 153.70	ต่ำ = 144.65
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 155.66	ต่ำ = 142.69
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 155.04	ต่ำ = 143.08
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 155.30	ต่ำ = 142.82

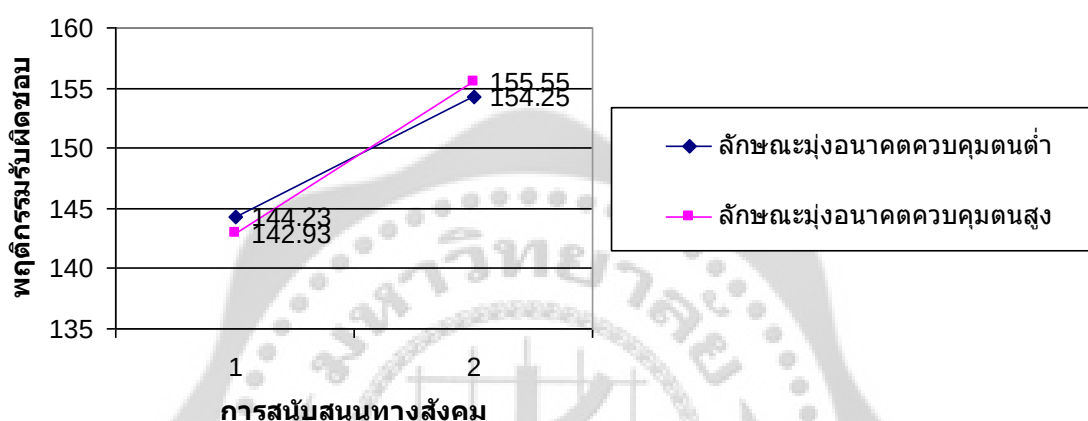
จากตาราง 10 การวิเคราะห์ข้อมูลกระทำทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม (รายละเอียดกลุ่มย่อยดูจากส่วนที่ 2) โดยแยกวิเคราะห์ตามตัวแปรตาม เมื่อพิจารณาปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและการสนับสนุนทางสังคม โดยแบ่งตัวแปรอิสระออกเป็นสองระดับด้วยค่าเฉลี่ยเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ พบผลว่า พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและการสนับสนุนทางสังคมกับพฤติกรรมรับผิดชอบ อย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มรวม (ตาราง 31 ภาคผนวก ก ภาพประกอบ 2) เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยของ 4 กลุ่ม ที่แบ่งตามระดับของตัวแปรอิสระทั้งสองมาเปรียบเทียบกับรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ พบว่า 1) ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง ถ้าเป็นผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูงจะมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองต่ำ 2) ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูง ถ้าเป็นผู้ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงจะมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ 3) ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูงและได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงพร้อมกัน จะมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองต่ำและได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำพร้อมกัน 4) ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองต่ำ ถ้าเป็นผู้ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงจะมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ 5) ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ ถ้าเป็นผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูงจะมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองต่ำ

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระที่ละตัว พบว่าคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ แปรปรวนไปตามลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 8 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มอายุมาก กลุ่มโสด กลุ่มสมรส กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็น และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และ กลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ตาราง 10 ส่วนที่ 1) โดยพิจารณาตามค่าเฉลี่ยในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองต่างกัน พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบที่ดีมากกว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองต่ำ ในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 154.25 และ 144.23) และกลุ่มย่อยที่สำคัญ 8 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 153.81 และ 143.84) กลุ่มเพศหญิง (ค่าเฉลี่ย 156.62 และ 145.03) กลุ่มอายุน้อย (ค่าเฉลี่ย 155.03 และ 143.84) กลุ่มอายุมาก (ค่าเฉลี่ย 152.76 และ 144.14) กลุ่มโสด (ค่าเฉลี่ย 153.77 และ 143.34) กลุ่มสมรส (ค่าเฉลี่ย 155.86 และ 145.78) กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็น และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 153.70 และ 144.65) และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 155.04 และ 142.82) (ตาราง 10 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระที่ละตัว พบว่าคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ แปรปรวนไปตามการสนับสนุนทางสังคมทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 8 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มอายุมาก กลุ่มโสด กลุ่มสมรส กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ตาราง 10 ส่วนที่ 1) โดยพิจารณาตามค่าเฉลี่ยในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่างกัน พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบที่ดีกว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ ในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 155.55 และ 142.93)และในกลุ่มย่อยที่สำคัญ 8 กลุ่ม

ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 154.93 และ 142.72) กลุ่มเพศหญิง (ค่าเฉลี่ย 156.89 และ 144.76) กลุ่มอายุน้อย (ค่าเฉลี่ย 156.46 และ 142.41) กลุ่มอายุมาก (ค่าเฉลี่ย 143.10 และ 143.80) กลุ่มโสด (ค่าเฉลี่ย 154.47 และ 142.64) กลุ่มสมรส (ค่าเฉลี่ย 157.51 และ 144.13) กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 155.66 และ 142.69) และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 155.30 และ 142.82) (ตาราง 10 ส่วนที่ 2)

ภาพประกอบ 2 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบ ของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ในกลุ่มรวม

ภาพประกอบ 2 ลักษณะของปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal Interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362 – 365)

สรุปได้ว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีพฤติกรรมรับผิดชอบที่ดีมาก ได้แก่ 1) นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 8 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มอายุมาก กลุ่มโสด กลุ่มสมรส กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และ กลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์ - อาทิตย์ 2) นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 8 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มอายุมาก กลุ่มโสด กลุ่มสมรส กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และ กลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์

นอกจากการศึกษาพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ โดยภาพรวมแล้ว ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบแต่ละด้าน ได้แก่ ด้านพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพ (ตาราง 11) ด้านพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียน (ตาราง 12) และด้านพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวม (ตาราง 13) ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม

ตาราง 11 ค่าเอฟในการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและการสนับสนุนทางสังคมในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ค่าสถิติเอฟ		
		ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน (ก)	การสนับสนุนทาง สังคม (ข)	ปฏิสัมพันธ์แบบ สองทาง (ก x ข)
1. กลุ่มรวม	260	32.39*	29.10*	1.60
2. เพศชาย	203	25.76*	21.33*	<1
3. เพศหญิง	57	7.30*	4.51	2.23
4. อายุน้อย	165	18.28*	23.87*	<1
5. อายุมาก	95	8.40*	3.06	<1
6. โสด	189	24.60*	18.81*	<1
7. สมรส	71	7.42*	7.33*	<1
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็น และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์	181	20.32*	23.17*	1.03
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	79	9.71*	5.09*	<1

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรม รับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษา ปริญญาตรี ภาคสมทบ	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
1. กลุ่มรวม	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 55.59	ต่ำ = 51.72
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 55.84	ต่ำ = 51.84
2. เพศชาย	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 55.91	ต่ำ = 51.70
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 55.72	ต่ำ = 51.89

ตาราง 11 (ต่อ)

กลุ่ม	ตัวแปร	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรม รับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษา ปริญญาตรี ภาคสมทบ	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
3. เพศหญิง	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 56.61	ต่ำ = 51.38
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 56.05	ต่ำ = 51.94
4. อายุน้อย	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 55.94	ต่ำ = 51.50
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 56.26	ต่ำ = 51.19
5. อายุมาก	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 55.50	ต่ำ = 51.79
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 54.76	ต่ำ = 52.53
6. โสด	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 55.84	ต่ำ = 51.46
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 55.57	ต่ำ = 51.74
7. สมรส	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 56.33	ต่ำ = 52.21
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 56.31	ต่ำ = 52.22
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลา เย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 56.00	ต่ำ = 51.81
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 56.14	ต่ำ = 51.67
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 55.77	ต่ำ = 51.66
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 55.20	ต่ำ = 52.22

จากตาราง 11 การวิเคราะห์ข้อมูลกระทำทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม (รายละเอียดกลุ่มย่อยดูจากส่วนที่ 2) โดยแยกวิเคราะห์ตามตัวแปรตาม เมื่อพิจารณาปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและการสนับสนุนทางสังคม โดยแบ่งตัวแปรอิสระออกเป็นสองระดับด้วยค่าเฉลี่ยเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ พบผลว่า ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและการสนับสนุนทางสังคมกับพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทั้ง 8 กลุ่มแต่อย่างใด ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว พบว่าคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบแปรปรวนไปตามลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 8 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มอายุมาก กลุ่มโสด กลุ่มสมรส กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์

เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และ กลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ตาราง 11 ส่วนที่ 1) โดยพิจารณาตามค่าเฉลี่ยในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองต่างกัน พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพที่ดีมากกว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองต่ำ ในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 55.91 และ 51.70) และกลุ่มย่อยที่สำคัญ 8 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 56.61 และ 51.38) กลุ่มเพศหญิง (ค่าเฉลี่ย 55.94 และ 51.50) กลุ่มอายุน้อย (ค่าเฉลี่ย 55.50 และ 51.79) กลุ่มอายุมาก (ค่าเฉลี่ย 55.84 และ 51.46) กลุ่มโสด (ค่าเฉลี่ย 56.33 และ 52.21) กลุ่มสมรส (ค่าเฉลี่ย 56.00 และ 51.81) กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 55.95 และ 51.72) และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 55.77 และ 51.66) (ตาราง 11 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว พบว่าคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบแปรปรวนไปตามการสนับสนุนทางสังคมทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด กลุ่มสมรส กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ตาราง 11 ส่วนที่ 1) โดยพิจารณาตามค่าเฉลี่ยในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่างกัน พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพที่ดีมากกว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ ในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 55.72 และ 51.89) และในกลุ่มย่อยที่สำคัญ 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 56.05 และ 51.94) กลุ่มอายุน้อย (ค่าเฉลี่ย 54.76 และ 52.53) กลุ่มโสด (ค่าเฉลี่ย 56.31 และ 52.22) กลุ่มสมรส (ค่าเฉลี่ย 56.14 และ 51.67) กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 55.84 และ 51.84) และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 55.20 และ 52.22) (ตาราง 11 ส่วนที่ 2)

สรุปได้ว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพที่ดีมาก ได้แก่ 1) นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 8 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มอายุมาก กลุ่มโสด กลุ่มสมรส กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และ กลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ 2) นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด กลุ่มสมรส กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์

ตาราง 12 ค่าเอฟในการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและการสนับสนุนทางสังคมในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ค่าสถิติเอฟ		
		ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน (ก)	การสนับสนุนทาง สังคม (ข)	ปฏิสัมพันธ์แบบสอง ทาง (ก x ข)
1. กลุ่มรวม	260	5.94*	34.96*	1.30
2. เพศชาย	203	2.45	23.86*	2.26
3. เพศหญิง	57	4.34*	6.37*	<1
4. อายุน้อย	165	7.97*	26.75*	<1
5. อายุมาก	95	<1	3.76	<1
6. โสด	189	6.04*	19.77*	<1
7. สมรส	71	<1	12.54*	<1
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็น และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์	181	4.66*	20.68*	1.16
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	79	2.25	12.96*	<1

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรม รับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษา ปริญญาตรี ภาคสมทบ	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
1. กลุ่มรวม	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 51.59	ต่ำ = 49.62
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 52.99	ต่ำ = 48.22
2. เพศชาย	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 51.09	ต่ำ = 49.59
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 52.68	ต่ำ = 48.00

ตาราง 12 (ต่อ)

กลุ่ม	ตัวแปร	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรม รับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษา ปริญญาตรี ภาคสมทบ	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
3. เพศหญิง	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 53.45	ต่ำ = 50.06
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 53.81	ต่ำ = 49.70
4. อายุน้อย	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 52.36	ต่ำ = 49.40
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 53.59	ต่ำ = 48.17
5. อายุมาก	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 50.38	ต่ำ = 49.76
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 51.62	ต่ำ = 48.52
6. โสด	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 51.59	ต่ำ = 49.21
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 52.56	ต่ำ = 48.25
7. สมรส	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 51.49	ต่ำ = 50.29
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 53.71	ต่ำ = 48.07
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 51.92	ต่ำ = 49.87
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 53.06	ต่ำ = 48.73
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 51.18	ต่ำ = 48.78
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 52.86	ต่ำ = 47.10

จากตาราง 12 การวิเคราะห์ข้อมูลกระทำทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม (รายละเอียดกลุ่มย่อยดูจากส่วนที่ 2) โดยแยกวิเคราะห์ตามตัวแปรตาม เมื่อพิจารณาปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและการสนับสนุนทางสังคม โดยแบ่งตัวแปรอิสระออกเป็นสองระดับด้วยค่าเฉลี่ยเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมรับผิดชอบด้านการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ พบผลว่า ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและการสนับสนุนทางสังคมกับพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทั้ง 8 กลุ่มแต่อย่างใด ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว พบว่าคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบด้านการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบแปรปรวนไปตามลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด และกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์

(ตาราง 12 ส่วนที่ 1) โดยพิจารณาตามค่าเฉลี่ยในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองต่างกัน พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบด้านการเรียนที่ดีมากกว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองต่ำ ในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 51.59 และ 49.62) และกลุ่มย่อยที่สำคัญ 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศหญิง (ค่าเฉลี่ย 53.45 และ 50.06) กลุ่มอายุน้อย (ค่าเฉลี่ย 52.36 และ 49.40) กลุ่มโสด (ค่าเฉลี่ย 51.59 และ 49.21) และกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 51.92 และ 49.87) (ตาราง 12 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว พบว่าคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบด้านการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบแปรปรวนไปตามการสนับสนุนทางสังคมทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด กลุ่มสมรส กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และ กลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ตาราง 12 ส่วนที่ 1) โดยพิจารณาตามค่าเฉลี่ยในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่างกัน พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบด้านการเรียนที่ดีมากกว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ ในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 52.99 และ 48.22) และในกลุ่มย่อยที่สำคัญ 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 52.68 และ 48.00) กลุ่มเพศหญิง (ค่าเฉลี่ย 53.81 และ 49.70) กลุ่มอายุน้อย (ค่าเฉลี่ย 53.59 และ 48.17) กลุ่มโสด (ค่าเฉลี่ย 52.56 และ 48.25) กลุ่มสมรส (ค่าเฉลี่ย 53.71 และ 48.07) กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 53.06 และ 48.73) และ กลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 52.86 และ 47.10) (ตาราง 12 ส่วนที่ 2)

สรุปได้ว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีพฤติกรรมรับผิดชอบที่ดีมาก ได้แก่ 1) นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด และกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ 2) นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด กลุ่มสมรส กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และ กลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์

ตาราง 13 ค่าเอฟในการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและการสนับสนุนทางสังคมในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ค่าสถิติเอฟ		
		ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน (ก)	การสนับสนุนทาง สังคม (ข)	ปฏิสัมพันธ์แบบ สองทาง (ก x ข)
1. กลุ่มรวม	260	39.37*	39.73*	9.12
2. เพศชาย	203	33.42*	25.25*	3.71
3. เพศหญิง	57	6.78*	11.76*	6.03*
4. อายุน้อย	165	21.05*	18.53*	7.08*
5. อายุมาก	95	14.17*	12.02*	1.03
6. โสด	189	23.81*	23.97*	5.48*
7. สมรส	71	19.17*	11.18*	4.44*
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็น และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์	181	12.57*	27.63*	4.06*
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	79	33.97*	16.08*	3.85

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรม รับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
1. กลุ่มรวม	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 46.71	ต่ำ = 42.88
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 46.72	ต่ำ = 42.87
2. เพศชาย	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 46.81	ต่ำ = 42.56
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 46.54	ต่ำ = 42.84

ตาราง 13 (ต่อ)

กลุ่ม	ตัวแปร	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรม รับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
3. เพศหญิง	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 46.56	ต่ำ = 43.59
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 47.03	ต่ำ = 43.12
4. อายุน้อย	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 46.73	ต่ำ = 42.93
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 46.62	ต่ำ = 43.05
5. อายุมาก	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 46.88	ต่ำ = 42.59
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 46.71	ต่ำ = 42.76
6. โสด	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 46.34	ต่ำ = 42.67
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 46.34	ต่ำ = 42.67
7. สมรส	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 48.05	ต่ำ = 43.29
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 47.49	ต่ำ = 43.85
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลา เย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 45.79	ต่ำ = 42.97
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 46.46	ต่ำ = 42.30
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 48.09	ต่ำ = 42.65
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 47.24	ต่ำ = 43.50

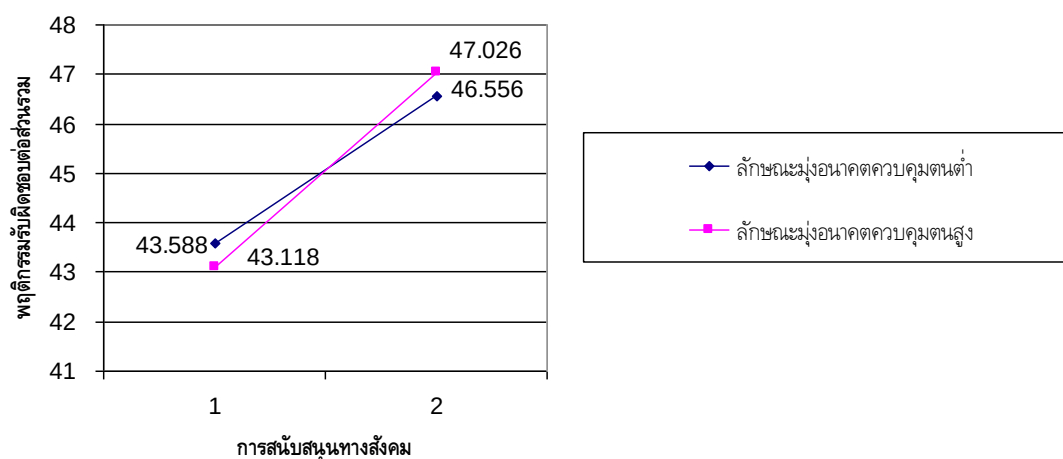
จากตาราง 13 การวิเคราะห์ข้อมูลกระทำทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม (รายละเอียดกลุ่มย่อยดูจากส่วนที่ 2) โดยแยกวิเคราะห์ตามตัวแปรตาม เมื่อพิจารณาปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและการสนับสนุนทางสังคม โดยแบ่งตัวแปรอิสระออกเป็นสองระดับด้วยค่าเฉลี่ยเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ พบผลว่า พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและการสนับสนุนทางสังคมกับพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มเพศหญิง (ตาราง 32 ภาคผนวก ก ภาพประกอบ 3) เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยของ 4 กลุ่ม ที่แบ่งตามระดับของตัวแปรอิสระทั้งสองมาเปรียบเทียบกันรายคู่ด้วยวิธีการของเซฟเฟ พบว่า 1) ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ ถ้าเป็นผู้ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงจะมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ 2) ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ ถ้าเป็นผู้ที่มีลักษณะ

[illegible]

การสนับสนุนทางสังคมต่ำ 2) ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ ถ้าเป็นผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองจะมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองต่ำ 3) ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูง และได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงพร้อมกัน จะมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองต่ำและได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำพร้อมกัน 4) ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูง ถ้าเป็นผู้ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงจะมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ

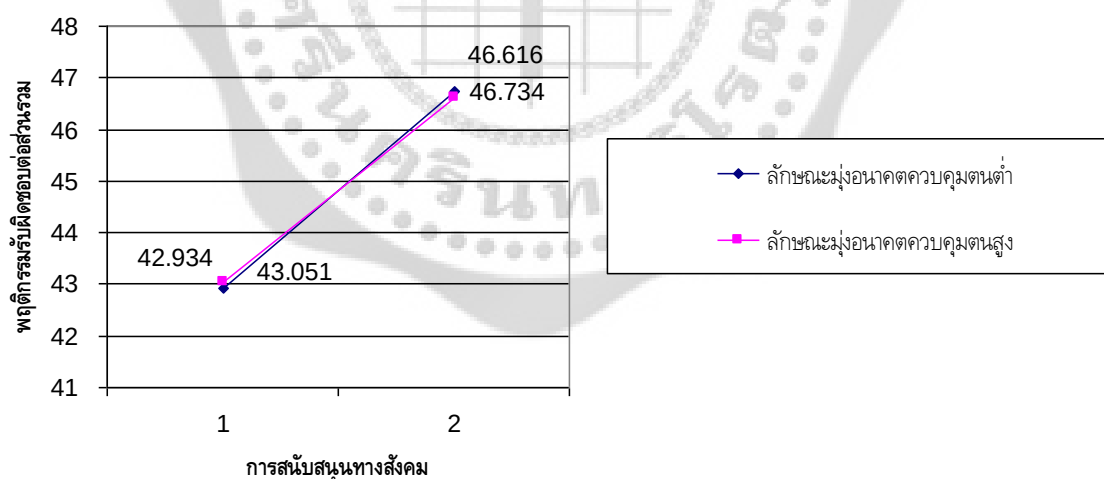
เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว พบว่าคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ แปรปรวนไปตามลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 8 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มอายุมาก กลุ่มโสด กลุ่มสมรส กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็น และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และ กลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ตาราง 13 ส่วนที่ 1) โดยพิจารณาตามค่าเฉลี่ยในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองต่างกัน พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมที่ดีมากกว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองต่ำ ในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 46.71 และ 42.88) และกลุ่มย่อยที่สำคัญ 8 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 46.81 และ 42.56) กลุ่มเพศหญิง (ค่าเฉลี่ย 46.56 และ 43.59) กลุ่มอายุน้อย (ค่าเฉลี่ย 46.73 และ 42.93) กลุ่มอายุมาก (ค่าเฉลี่ย 46.88 และ 42.59) กลุ่มโสด (ค่าเฉลี่ย 46.34 และ 42.67) กลุ่มสมรส (ค่าเฉลี่ย 48.05 และ 43.29) กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็น และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 45.79 และ 42.97) และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 48.09 และ 42.65) (ตาราง 13 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว พบว่าคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ แปรปรวนไปมาตามการสนับสนุนทางสังคมทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 8 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มอายุมาก กลุ่มโสด กลุ่มสมรส กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็น และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และ กลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ตาราง 13 ส่วนที่ 1) โดยพิจารณาตามค่าเฉลี่ยในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่างกัน พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมที่ดีมากกว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ ในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 46.72 และ 42.87) และในกลุ่มย่อยที่สำคัญ 8 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 46.54 และ 42.84) กลุ่มเพศหญิง (ค่าเฉลี่ย 47.03 และ 43.12) กลุ่มอายุน้อย (ค่าเฉลี่ย 46.62 และ 43.05) กลุ่มอายุมาก (ค่าเฉลี่ย 46.71 และ 42.76) กลุ่มโสด (ค่าเฉลี่ย 46.34 และ 42.67) กลุ่มสมรส (ค่าเฉลี่ย 47.49 และ 43.85) กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 46.46 และ 42.30) และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 47.24 และ 43.50) (ตาราง 13 ส่วนที่ 2)

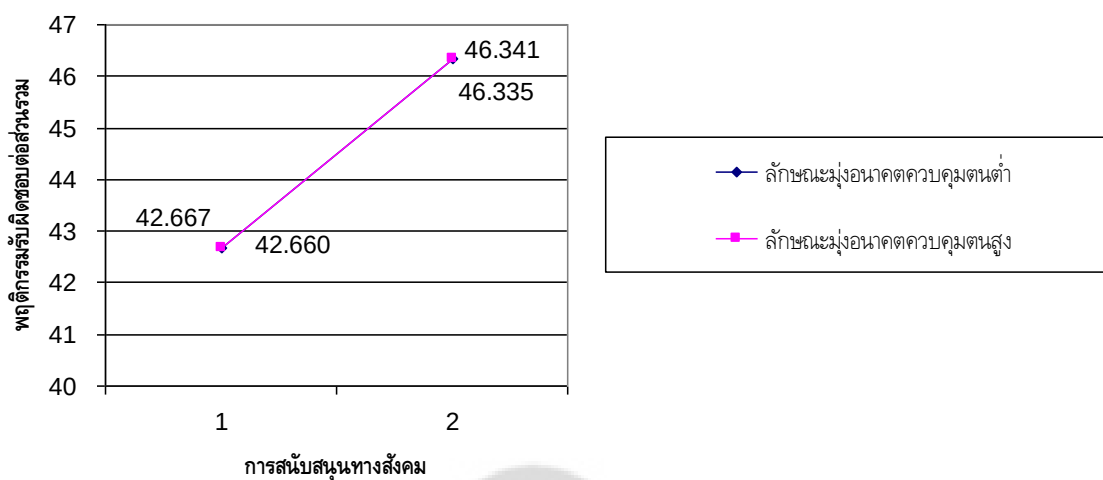
ภาพประกอบ 3 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรีภาคสมทบ ในกลุ่มเพศหญิง

ภาพประกอบ 3 ลักษณะของปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal Interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362 – 365)

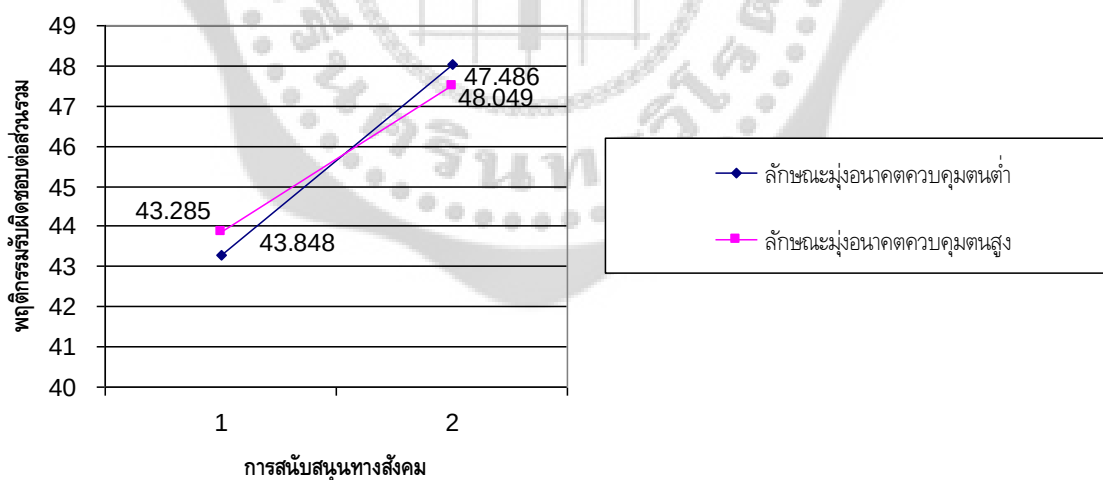
ภาพประกอบ 4 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรีภาคสมทบ ในกลุ่มอายุน้อย

ภาพประกอบ 4 ลักษณะของปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal Interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362 – 365)

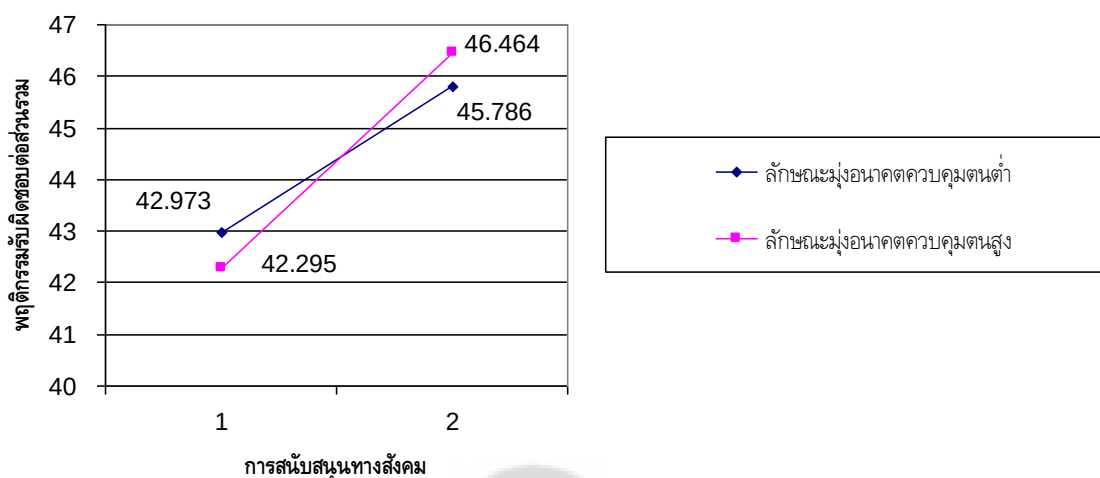
ภาพประกอบ 5 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรีภาคสมทบ ในกลุ่มโสด

ภาพประกอบ 5 ลักษณะของปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal Interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362 - 365)

ภาพประกอบ 6 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรีภาคสมทบ ในกลุ่มสมรส

ภาพประกอบ 6 ลักษณะของปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal Interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362 - 365)

ภาพประกอบ 7 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างลักษณะมุ่งอนาคตความวิตกกังวลและการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ในกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์

ภาพประกอบ 7 ลักษณะของปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal Interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362 - 365)

สรุปได้ว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมที่ดีมาก ได้แก่ 1) นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีลักษณะมุ่งอนาคตความวิตกกังวลสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 8 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มอายุมาก กลุ่มโสด กลุ่มสมรส กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และ กลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ 2) นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มอายุมาก กลุ่มโสด กลุ่มสมรส และ กลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์

จากที่กล่าวมาทั้งหมด สรุปได้ดังนี้

1. นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตความวิตกกังวลสูงและได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง มีพฤติกรรมรับผิดชอบในภาพรวมมาก พบในกลุ่มรวม และมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวม พบในกลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด กลุ่มสมรส และกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์
2. ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะมุ่งอนาคตความวิตกกังวลและการสนับสนุนทางสังคมกับพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพและการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย
3. นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตความวิตกกังวลสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบในภาพรวมและรายด้านมากกว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตความวิตกกังวลต่ำ

4. นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีการสนับสนุนทางสังคมสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบในภาพรวม และรายด้านมากกว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีการสนับสนุนทางสังคมต่ำ

4. การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 4 ที่ว่า “นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรม รับผิดชอบสูงและมีการเห็นแบบอย่างที่ดีสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่ำและมีการเห็นแบบอย่างที่ดี ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย” ผลการวิเคราะห์ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบและการเห็นแบบอย่างที่ดีที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมรับผิดชอบ ของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ แสดงผลในตาราง 14

ตาราง 14 ค่าเอฟในการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบและมีการเห็นแบบอย่างที่ดี ในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ค่าสถิติเอฟ	การเห็นแบบอย่าง ที่ดี (ข)	ปฏิสัมพันธ์แบบ สองทาง (ก x ข)
		เจตคติที่ดีต่อ พฤติกรรมรับผิดชอบ (ก)		
1. กลุ่มรวม	260	82.96*	15.87*	<1
2. เพศชาย	203	63.75*	10.64*	1.06
3. เพศหญิง	57	22.72*	3.40	2.51
4. อายุน้อย	165	44.60*	12.66*	1.35
5. อายุมาก	95	31.45*	<1	3.18
6. โสด	189	62.02*	9.00*	<1
7. สมรส	71	16.55*	7.44*	<1
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็น และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์	181	44.38*	11.76*	<1
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	79	24.80*	3.54	<1

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 14 (ต่อ)

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรม รับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
1. กลุ่มรวม	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 155.71 สูง = 151.36	ต่ำ = 140.24 ต่ำ = 144.59
2. เพศชาย	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 155.22 สูง = 150.61	ต่ำ = 139.65 ต่ำ = 144.25
3. เพศหญิง	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 158.68 สูง = 153.31	ต่ำ = 141.16 ต่ำ = 146.53
4. อายุน้อย	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 156.81 สูง = 152.87	ต่ำ = 140.34 ต่ำ = 144.28
5. อายุมาก	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 154.60 สูง = 148.41	ต่ำ = 139.88 ต่ำ = 146.07
6. โสด	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 156.14 สูง = 151.18	ต่ำ = 140.12 ต่ำ = 145.08
7. สมรส	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 153.92 สูง = 151.71	ต่ำ = 140.52 ต่ำ = 142.73
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลา เย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 154.93 สูง = 151.30	ต่ำ = 139.96 ต่ำ = 143.59
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 156.21 สูง = 151.50	ต่ำ = 141.05 ต่ำ = 145.77

จากตาราง 14 การวิเคราะห์ข้อมูลกระทำทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม (รายละเอียดกลุ่มย่อยดูจากส่วนที่ 2) โดยแยกวิเคราะห์ตามตัวแปรตาม เมื่อพิจารณาปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ เจตคติและการเห็นแบบอย่างที่ดี โดยแบ่งตัวแปรอิสระออกเป็นสองระดับด้วยค่าเฉลี่ยเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ พบผลว่า ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบและการเห็นแบบอย่างที่ดีกับพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี

ภาคสมทบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทั้ง 8 กลุ่มแต่อย่างใด ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว พบว่าคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบแปรปรวนไปตามเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 8 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มอายุมาก กลุ่มโสด กลุ่มสมรส กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และ กลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ตาราง 14 ส่วนที่ 1) โดยพิจารณาตามค่าเฉลี่ยในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่างกัน พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบที่ดีมากกว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่ำ ในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 155.71 และ 140.24) และกลุ่มย่อยที่สำคัญ 8 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 155.22 และ 139.65) กลุ่มเพศหญิง (ค่าเฉลี่ย 158.68 และ 141.16) กลุ่มอายุน้อย (ค่าเฉลี่ย 156.81 และ 140.34) กลุ่มอายุมาก (ค่าเฉลี่ย 154.60 และ 139.88) กลุ่มโสด (ค่าเฉลี่ย 156.14 และ 140.12) กลุ่มสมรส (ค่าเฉลี่ย 153.92 และ 140.52) กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 154.93 และ 139.96) และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์ - อาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 156.21 และ 141.05)(ตาราง 14 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว พบว่าคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบแปรปรวนไปตามการเห็นแบบอย่างที่ดีทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 5 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด กลุ่มสมรส และกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ตาราง 14 ส่วนที่ 1) โดยพิจารณาตามค่าเฉลี่ยในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการเห็นแบบอย่างที่ดีต่างกัน พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการเห็นแบบอย่างที่ดีสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบที่ดีมากกว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการเห็นแบบอย่างที่ดีต่ำ ในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 151.36 และ 144.59) และในกลุ่มย่อยที่สำคัญ 5 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 150.61 และ 144.25) กลุ่มอายุน้อย (ค่าเฉลี่ย 152.87 และ 144.28) กลุ่มโสด (ค่าเฉลี่ย 151.18 และ 145.08) กลุ่มสมรส (ค่าเฉลี่ย 151.71 และ 142.73) และกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 151.30 และ 143.59) (ตาราง 14 ส่วนที่ 2)

สรุปได้ว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีพฤติกรรมรับผิดชอบที่ดีมาก ได้แก่ 1) นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 8 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มอายุมาก กลุ่มโสด กลุ่มสมรส กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และ กลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ 2) นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการเห็นแบบอย่างที่ดีสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 5 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด กลุ่มสมรส และกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์

นอกจากการศึกษาพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ โดยภาพรวมแล้ว ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบแต่ละด้าน ได้แก่ ด้านพฤติกรรมรับผิดชอบต่องาน

อาชีพ (ตาราง 15) ด้านพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียน (ตาราง 16) และด้านพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวม (ตาราง 17) ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม

ตาราง 15 ค่าเอฟในการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบและการเห็นแบบอย่างที่ดีในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ค่าสถิติเอฟ		
		เจตคติที่ดีต่อ พฤติกรรมรับผิดชอบ (ก)	การเห็นแบบอย่าง ที่ดี (ข)	ปฏิสัมพันธ์แบบ สองทาง (ก x ข)
1. กลุ่มรวม	260	45.98*	10.07*	<1
2. เพศชาย	203	34.21*	8.65*	1.96
3. เพศหญิง	57	14.60*	1.25	1.64
4. อายุน้อย	165	31.61*	5.54*	<1
5. อายุมาก	95	13.41*	1.25	4.09*
6. โสด	189	33.69*	8.84*	<1
7. สมรส	71	10.29*	1.55	<1
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็น และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์	181	29.28*	4.15*	<1
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	79	12.15*	3.86	1.19

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 15 (ต่อ)

ส่วนที่ 2

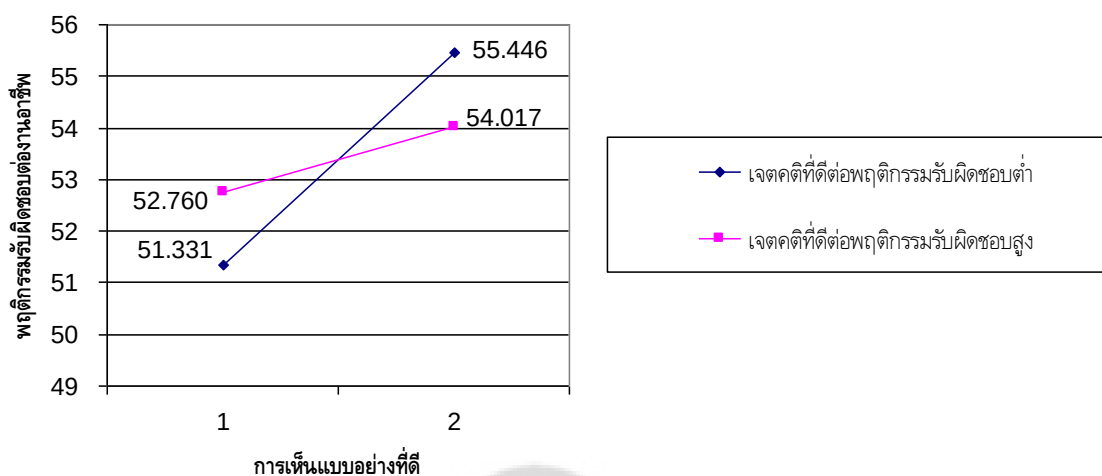
กลุ่ม	ตัวแปร	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรม รับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษา ปริญญาตรี ภาคสมทบ	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
1. กลุ่มรวม	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 55.96 สูง = 54.56	ต่ำ = 50.69 ต่ำ = 52.09
2. เพศชาย	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 55.79 สูง = 54.55	ต่ำ = 50.78 ต่ำ = 52.03
3. เพศหญิง	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 57.24 สูง = 54.62	ต่ำ = 49.83 ต่ำ = 52.45
4. อายุน้อย	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 56.69 สูง = 54.83	ต่ำ = 50.28 ต่ำ = 52.14
5. อายุมาก	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 55.45 สูง = 54.02	ต่ำ = 51.33 ต่ำ = 52.76
6. โสด	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 56.10 สูง = 54.81	ต่ำ = 50.81 ต่ำ = 52.10
7. สมรส	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 55.64 สูง = 54.07	ต่ำ = 50.50 ต่ำ = 52.07
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลา เย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 56.22 สูง = 54.44	ต่ำ = 50.52 ต่ำ = 52.30
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 55.59 สูง = 54.86	ต่ำ = 51.20 ต่ำ = 52.29

จากตาราง 15 การวิเคราะห์ข้อมูลกระทำทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม (รายละเอียดกลุ่มย่อยดูจากส่วนที่ 2) โดยแยกวิเคราะห์ตามตัวแปรตาม เมื่อพิจารณาปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ เจตคติและการเห็นแบบอย่างที่ดี โดยแบ่งตัวแปรอิสระออกเป็นสองระดับด้วยค่าเฉลี่ยเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ พบผลว่า พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบและการเห็นแบบอย่างที่ดีกับพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพ อย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มอายุมาก (ตาราง 37 ภาคผนวก ก ภาพประกอบ 8) เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยของ 4 กลุ่ม ที่แบ่งตามระดับของตัวแปรอิสระทั้งสองมาเปรียบเทียบกับรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ พบว่า 1) ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบสูง ถ้าเป็นผู้ที่มีการเห็นแบบอย่างที่ดีสูง จะมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีการเห็นแบบอย่างที่ดีต่ำ 2) ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีการเห็นแบบอย่างที่ดีสูง ถ้าเป็นผู้ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบสูงจะมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่ำ 3) ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบสูงและมีการเห็นแบบอย่างที่ดีสูงพร้อมกัน จะมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่ำและมีการเห็นแบบอย่างที่ดีต่ำพร้อมกัน

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระที่ละตัว พบว่าคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ แปรปรวนไปตามเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 8 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มอายุมาก กลุ่มโสด กลุ่มสมรส กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และ กลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ตาราง 15 ส่วนที่ 1) โดยพิจารณาตามค่าเฉลี่ยในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานต่างกัน พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีเจตคติสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพที่ดีมากกว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานต่ำ ในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 55.96 และ 50.69) และกลุ่มย่อยที่สำคัญ 8 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 55.79 และ 50.78) กลุ่มเพศหญิง (ค่าเฉลี่ย 57.24 และ 49.83) กลุ่มอายุน้อย (ค่าเฉลี่ย 56.69 และ 50.28) กลุ่มอายุมาก (ค่าเฉลี่ย 55.45 และ 51.33) กลุ่มโสด (ค่าเฉลี่ย 56.10 และ 50.81) กลุ่มสมรส (ค่าเฉลี่ย 55.64 และ 50.50) กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 56.22 และ 50.52) และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 55.59 และ 51.20)(ตาราง 15 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระที่ละตัว พบว่าคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ แปรปรวนไปตามการเห็นแบบอย่างที่ดีทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด และกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ตาราง 15 ส่วนที่ 1) โดยพิจารณาตามค่าเฉลี่ยในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการเห็นแบบอย่างที่ดีต่างกัน พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการเห็นแบบอย่างที่ดีสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพที่ดีมากกว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการเห็นแบบอย่างที่ดีต่ำ ในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 54.56 และ 52.09)และในกลุ่มย่อยที่สำคัญ 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 54.55 และ 52.03) กลุ่มอายุน้อย (ค่าเฉลี่ย 54.83 และ 52.14) กลุ่มโสด (ค่าเฉลี่ย 54.81 และ 52.10) และกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 54.44 และ 52.30) (ตาราง 15 ส่วนที่ 2)

ภาพประกอบ 8 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบและการเห็นแบบอย่างที่ดีที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ในกลุ่มอายุมาก

ภาพประกอบ 8 ลักษณะของปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal Interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362 - 365)

สรุปได้ว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพที่ดีมาก ได้แก่ 1) นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 8 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มอายุมาก กลุ่มโสด กลุ่มสมรส กลุ่มเรียนเย็นวันจันทร์ถึงศุกร์และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และ กลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ 2) นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการเห็นแบบอย่างที่ดีสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด และกลุ่มเรียนเย็นวันจันทร์ถึงศุกร์และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์

ตาราง 16 ค่าเอฟในการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบและการเห็นแบบอย่างที่ดีในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ค่าสถิติเอฟ		
		เจตคติที่ดีต่อ พฤติกรรมรับผิดชอบ (ก)	การเห็นแบบอย่าง ที่ดี (ข)	ปฏิสัมพันธ์แบบ สองทาง (ก x ข)
1. กลุ่มรวม	260	30.49*	6.86*	1.80
2. เพศชาย	203	20.89*	3.79	2.21
3. เพศหญิง	57	12.15*	1.56	<1
4. อายุน้อย	165	18.58*	5.82*	<1
5. อายุมาก	95	8.28*	<1	1.75
6. โสด	189	27.95*	2.32	1.21
7. สมรส	71	2.80	6.43*	1.06
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็น และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์	181	23.31*	4.16*	1.28
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	79	5.84*	1.45	<1

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรม รับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษา ปริญญาตรี ภาคสมทบ	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
1. กลุ่มรวม	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ	สูง = 52.40	ต่ำ = 47.76
	การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 51.18	ต่ำ = 48.98
2. เพศชาย	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ	สูง = 51.94	ต่ำ = 47.42
	การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 50.64	ต่ำ = 48.72

ตาราง 16 (ต่อ)

กลุ่ม	ตัวแปร	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรม รับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษา ปริญญาตรี ภาคสมทบ	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
3. เพศหญิง	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 54.32 สูง = 52.52	ต่ำ = 48.71 ต่ำ = 50.51
4. อายุน้อย	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 52.99 สูง = 51.86	ต่ำ = 47.88 ต่ำ = 49.00
5. อายุมาก	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 51.39 สูง = 49.59	ต่ำ = 47.52 ต่ำ = 49.32
6. โสด	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 52.70 สูง = 50.84	ต่ำ = 47.48 ต่ำ = 49.34
7. สมรส	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 51.15 สูง = 51.88	ต่ำ = 48.33 ต่ำ = 47.60
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลา เย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 52.78 สูง = 51.34	ต่ำ = 47.80 ต่ำ = 49.24
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 51.77 สูง = 50.74	ต่ำ = 47.65 ต่ำ = 48.68

จากตาราง 16 การวิเคราะห์ข้อมูลกระทำทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม (รายละเอียดกลุ่มย่อยดูจากส่วนที่ 2) โดยแยกวิเคราะห์ตามตัวแปรตาม เมื่อพิจารณาปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบและการเห็นแบบอย่างที่ดี โดยแบ่งตัวแปรอิสระออกเป็นสองระดับด้วยค่าเฉลี่ยเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมรับผิดชอบด้านการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ พบผลว่า ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบและการเห็นแบบอย่างที่ดีกับพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทั้ง 8 กลุ่มแต่อย่างใด ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว พบว่าคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบด้านการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบแปรปรวนไปตามเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มอายุมาก กลุ่มโสด กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลา

เย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และ กลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ตาราง 16 ส่วนที่ 1) โดยพิจารณาตามค่าเฉลี่ยในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีเจตคติต่างกัน พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบด้านการเรียนที่ดีมากกว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่ำ ในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 52.40 และ 47.76) และกลุ่มย่อยที่สำคัญ 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 51.94 และ 47.42) กลุ่มเพศหญิง (ค่าเฉลี่ย 54.32 และ 48.71) กลุ่มอายุน้อย (ค่าเฉลี่ย 52.99 และ 47.88) กลุ่มอายุมาก (ค่าเฉลี่ย 51.39 และ 47.52) กลุ่มโสด (ค่าเฉลี่ย 52.70 และ 47.48) กลุ่มเรียนเย็นวันจันทร์ถึงศุกร์และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 52.78 และ 47.80) และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์ - อาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 51.77 และ 47.65) (ตาราง 16 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว พบว่าคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบด้านการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ แปรปรวนไปตามการเห็นแบบอย่างที่ดีทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มอายุน้อย กลุ่มสมรส และกลุ่มเรียนเย็นวันจันทร์ถึงศุกร์และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ตาราง 16 ส่วนที่ 1) โดยพิจารณาตามค่าเฉลี่ยในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการเห็นแบบอย่างที่ดีต่างกัน พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการเห็นแบบอย่างที่ดีสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบด้านการเรียนที่ดีมากกว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการเห็นแบบอย่างที่ดีต่ำ ในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 51.18 และ 48.98) และในกลุ่มย่อยที่สำคัญ 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มอายุน้อย (ค่าเฉลี่ย 51.86 และ 49.00) กลุ่มสมรส (ค่าเฉลี่ย 51.88 และ 47.60) และกลุ่มเรียนเย็นวันจันทร์ถึงศุกร์และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 51.34 และ 49.24) (ตาราง 16 ส่วนที่ 2)

สรุปได้ว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีพฤติกรรมรับผิดชอบที่ดีมาก ได้แก่ 1) นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มอายุมาก กลุ่มโสด กลุ่มเรียนเย็นวันจันทร์ถึงศุกร์และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และ กลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ 2) นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการเห็นแบบอย่างที่ดีสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มอายุน้อย กลุ่มสมรส และกลุ่มเรียนเย็นวันจันทร์ถึงศุกร์และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์

ตาราง 17 ค่าเอฟในการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบและการเห็นแบบอย่างที่ดีในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ค่าสถิติเอฟ		
		เจตคติที่ดีต่อ พฤติกรรมรับผิดชอบ (ก)	การเห็นแบบอย่าง ที่ดี (ข)	ปฏิสัมพันธ์แบบ สองทาง (ก x ข)
1. กลุ่มรวม	260	79.29*	11.30*	3.82
2. เพศชาย	203	67.66*	6.82*	<1
3. เพศหญิง	57	14.12*	4.75*	5.35*
4. อายุน้อย	165	30.98*	11.72*	5.67*
5. อายุมาก	95	47.71*	<1	<1
6. โสด	189	52.82*	61.9*	4.04*
7. สมรส	71	21.61*	5.35*	<1
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็น และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์	181	24.96*	16.22*	<1
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	79	42.64*	1.31	3.19

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรม รับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษา ปริญญาตรี ภาคสมทบ	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
1. กลุ่มรวม	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ	สูง = 47.35	ต่ำ = 41.79
	การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 45.62	ต่ำ = 43.52
2. เพศชาย	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ	สูง = 47.49	ต่ำ = 41.45
	การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 45.43	ต่ำ = 43.51

ตาราง 17 (ต่อ)

กลุ่ม	ตัวแปร	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรม รับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษา ปริญญาตรี ภาคสมทบ	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
3. เพศหญิง	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 47.12 สูง = 46.17	ต่ำ = 42.62 ต่ำ = 43.56
4. อายุน้อย	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 47.13 สูง = 46.18	ต่ำ = 42.19 ต่ำ = 43.14
5. อายุมาก	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 47.76 สูง = 44.80	ต่ำ = 41.03 ต่ำ = 44.00
6. โสด	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 47.33 สูง = 45.52	ต่ำ = 41.83 ต่ำ = 43.64
7. สมรส	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 47.13 สูง = 45.76	ต่ำ = 41.69 ต่ำ = 43.06
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลา เย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 45.93 สูง = 45.52	ต่ำ = 41.64 ต่ำ = 42.06
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 48.49 สูง = 45.90	ต่ำ = 42.20 ต่ำ = 44.80

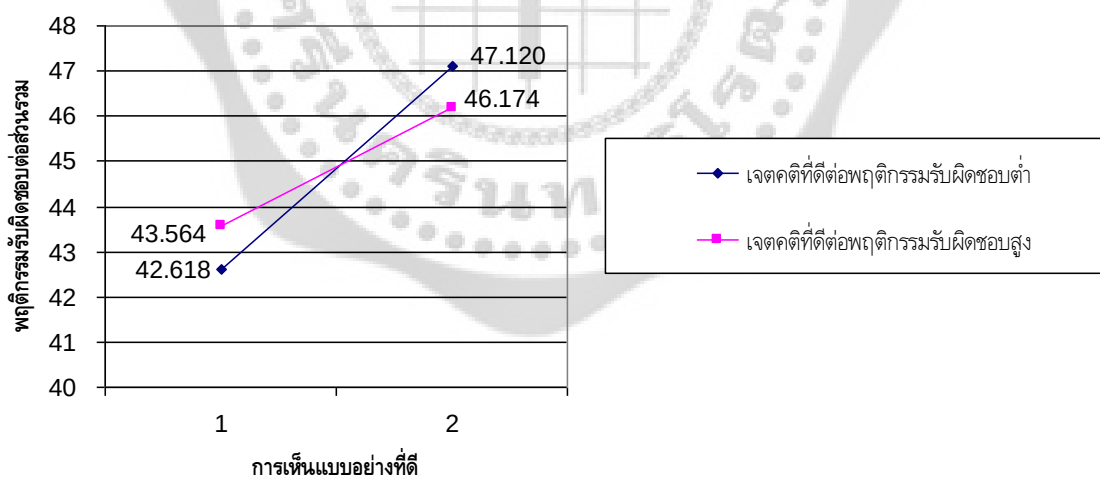
จากตาราง 17 การวิเคราะห์ข้อมูลกระทำทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม (รายละเอียดกลุ่มย่อยดูจากส่วนที่ 2) โดยแยกวิเคราะห์ตามตัวแปรตาม เมื่อพิจารณาปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบและการเห็นแบบอย่างที่ดี โดยแบ่งตัวแปรอิสระออกเป็นสองระดับด้วยค่าเฉลี่ยเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ พบว่า พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบและการเห็นแบบอย่างที่ดีกับพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มเพศหญิง (ตาราง 38 ภาคผนวก ก ภาพประกอบ 9) เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยของ 4 กลุ่ม ที่แบ่งตามระดับของตัวแปรอิสระทั้งสองมาเปรียบเทียบกันรายคู่ ด้วยวิธีการของเซฟเฟ พบว่า 1) ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีการเห็นแบบอย่างที่ดีต่ำ ถ้าเป็นผู้ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมสูง จะมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมต่ำ 2) ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีเจตคติที่ดีต่อ

[illegible]

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระที่ละตัว พบว่าจะเห็นพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาค
สมทบแปรปรวนไปตามเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 8 กลุ่ม ได้แก่
กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มอายุมาก กลุ่มโสด กลุ่มสมรส กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลา
เย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และ กลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ตาราง 17 ส่วนที่ 1) โดยพิจารณาตาม
ค่าเฉลี่ยในกลุ่มนักศึกษาในระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีเจตคติต่างกัน พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาค
สมทบที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบจะมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมที่ตีมากกว่า นักศึกษาระดับ

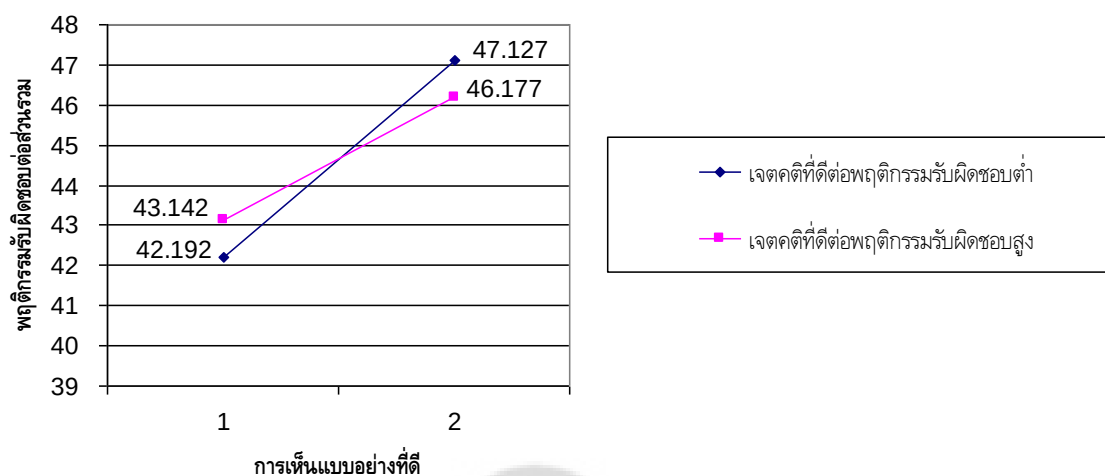
ปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่ำ ในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 47.35 และ 41.79) และกลุ่มย่อยที่สำคัญ 8 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 47.49 และ 41.45) กลุ่มเพศหญิง (ค่าเฉลี่ย 47.12 และ 42.62) กลุ่มอายุน้อย (ค่าเฉลี่ย 47.13 และ 42.19) กลุ่มอายุมาก (ค่าเฉลี่ย 47.76 และ 41.03) กลุ่มโสด (ค่าเฉลี่ย 47.33 และ 41.83) กลุ่มสมรส (ค่าเฉลี่ย 47.13 และ 41.69) กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 45.93 และ 41.64) และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์ - อาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 48.49 และ 42.20) (ตาราง 17 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว พบว่าคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบแปรปรวนไปตามการเห็นแบบอย่างที่ดีทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด กลุ่มสมรส และกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ตาราง 17 ส่วนที่ 1) โดยพิจารณาตามค่าเฉลี่ยในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการเห็นแบบอย่างที่ดีต่างกัน พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการเห็นแบบอย่างที่ดีสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมที่ดีมากกว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการเห็นแบบอย่างที่ดีต่ำ ในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 45.62 และ 43.52) และในกลุ่มย่อยที่สำคัญ 8 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 45.43 และ 43.51) กลุ่มเพศหญิง (ค่าเฉลี่ย 46.17 และ 43.56) กลุ่มอายุน้อย (ค่าเฉลี่ย 46.18 และ 43.14) กลุ่มโสด (ค่าเฉลี่ย 45.52 และ 43.64) กลุ่มสมรส (ค่าเฉลี่ย 45.76 และ 43.06) และกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 45.52 และ 42.06) (ตาราง 17 ส่วนที่ 2)

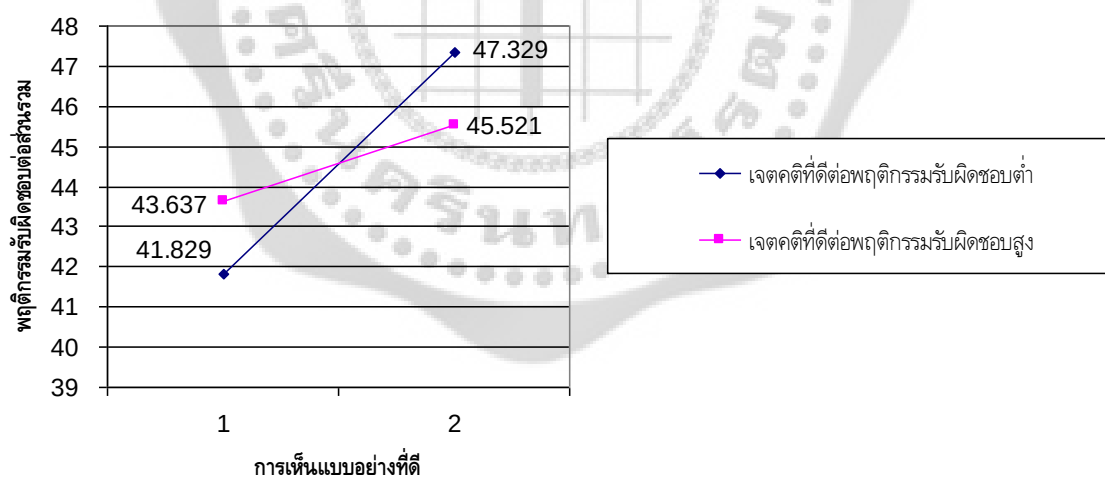
ภาพประกอบ 9 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบและการเห็นแบบอย่างที่ดีที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ในกลุ่มเพศหญิง

ภาพประกอบ 9 ลักษณะของปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal Interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362 – 365)

ภาพประกอบ 10 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบและการเห็นแบบอย่างที่ดีที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรีภาคสมทบ ในกลุ่มอายุน้อย

ภาพประกอบ 10 ลักษณะของปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal Interaction (Kerlinger; & Lee. 2000 : 362 - 365)

ภาพประกอบ 11 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบและการเห็นแบบอย่างที่ดีที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรีภาคสมทบ ในกลุ่มโสด

ภาพประกอบ 11 ลักษณะของปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal Interaction (Kerlinger; & Lee. 2000 : 362 - 365)

5. การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 5 ที่ว่า “นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูงและมีการสนับสนุนทางสังคมสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่ำและมีการสนับสนุนทางสังคมต่ำ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย” ผลการวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคมที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ แสดงผลในตาราง 18

ตาราง 18 ค่าเอฟในการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ค่าสถิติเอฟ		
		ความสามารถใน การบริหารเวลา (ก)	การสนับสนุนทาง สังคม (ข)	ปฏิสัมพันธ์แบบ สองทาง (ก x ข)
1. กลุ่มรวม	260	21.05*	69.00*	5.03*
2. เพศชาย	203	19.06*	43.05*	5.03*
3. เพศหญิง	57	2.45	20.42*	<1
4. อายุน้อย	165	24.29*	44.36*	<1
5. อายุมาก	95	2.89	13.82*	8.25*
6. โสด	189	24.65*	39.58*	3.25
7. สมรส	71	<1	28.43*	1.87
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็น และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์	181	15.59*	46.47*	1.60
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	79	4.33*	18.15*	5.12*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 18 (ต่อ)

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรม รับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี	
		ภาคสมทบ	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
1. กลุ่มรวม	ความสามารถในการบริหารเวลา การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 152.32 สูง = 155.50	ต่ำ = 144.48 ต่ำ = 141.30
2. เพศชาย	ความสามารถในการบริหารเวลา การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 152.32 สูง = 154.51	ต่ำ = 143.60 ต่ำ = 141.40
3. เพศหญิง	ความสามารถในการบริหารเวลา การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 151.89 สูง = 157.36	ต่ำ = 146.08 ต่ำ = 140.60
4. อายุน้อย	ความสามารถในการบริหารเวลา การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 152.20 สูง = 156.13	ต่ำ = 143.23 ต่ำ = 141.30
5. อายุมาก	ความสามารถในการบริหารเวลา การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 150.54 สูง = 153.48	ต่ำ = 145.60 ต่ำ = 142.67
6. โสด	ความสามารถในการบริหารเวลา การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 153.99 สูง = 155.38	ต่ำ = 143.58 ต่ำ = 142.19
7. สมรส	ความสามารถในการบริหารเวลา การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 149.41 สูง = 156.56	ต่ำ = 147.46 ต่ำ = 140.30
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลา เย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์	ความสามารถในการบริหารเวลา การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 152.26 สูง = 155.27	ต่ำ = 143.96 ต่ำ = 140.95
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	ความสามารถในการบริหารเวลา การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 152.76 สูง = 156.12	ต่ำ = 146.34 ต่ำ = 142.98

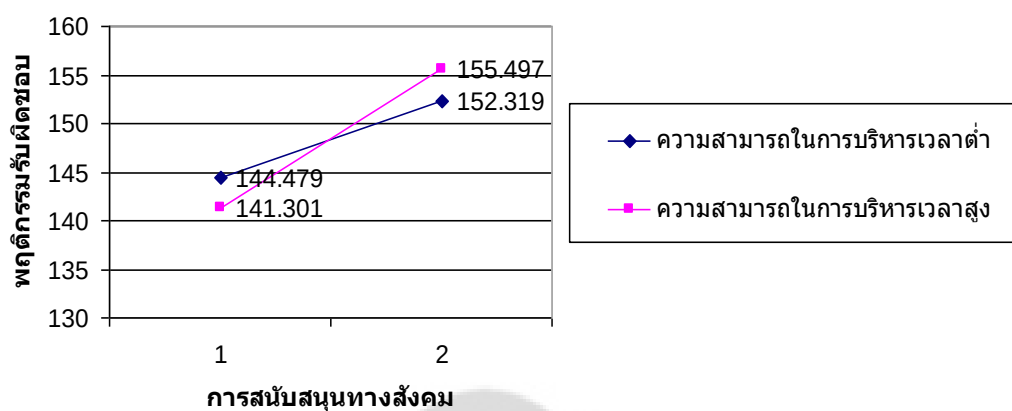
จากตาราง 18 การวิเคราะห์ข้อมูลกระทำทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม (รายละเอียดกลุ่มย่อยดูจากส่วนที่ 2) โดยแยกวิเคราะห์ตามตัวแปรตาม เมื่อพิจารณาปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ ความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคม โดยแบ่งตัวแปรอิสระออกเป็นสองระดับด้วยค่าเฉลี่ยเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ พบว่า พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคมกับพฤติกรรม

[illegible]

เสาร์-อาทิตย์ (ตาราง 44 ภาคผนวก ก ภาพประกอบ 15) เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยของ 4 กลุ่ม ที่แบ่งตามระดับของตัวแปรอิสระทั้งสองมาเปรียบเทียบกันรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ พบว่า 1) ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูง ถ้าเป็นผู้ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง จะมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ 2) ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง ถ้าเป็นผู้ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูง จะมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่ำ 3) ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูงและได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงพร้อมกัน จะมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่ำและได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำพร้อมกัน

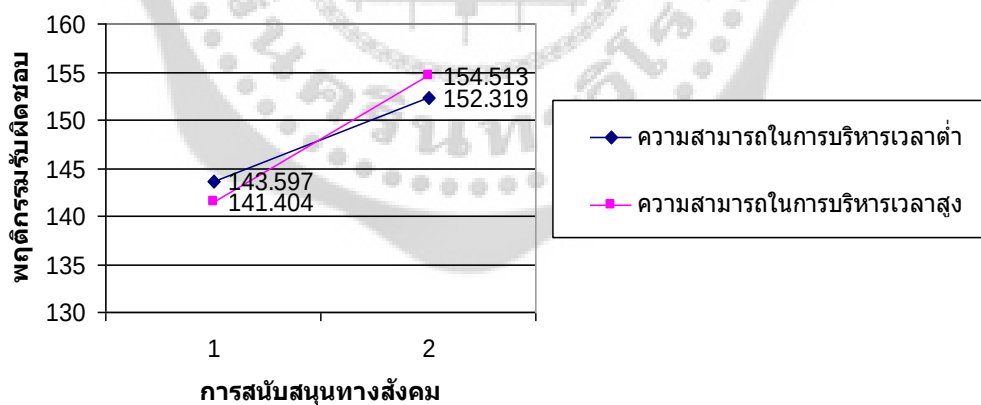
เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว พบว่าคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบแปรปรวนไปตามความสามารถในการบริหารเวลาทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 5 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด กลุ่มเรียนเย็นวันจันทร์ถึงศุกร์และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และ กลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ตาราง 18 ส่วนที่ 1) โดยพิจารณาตามค่าเฉลี่ยในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่างกัน พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบที่ดีมากกว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่ำ ในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 152.32 และ 144.48) และกลุ่มย่อยที่สำคัญ 5 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 152.32 และ 143.60) กลุ่มอายุน้อย (ค่าเฉลี่ย 154.20 และ 143.23) กลุ่มโสด (ค่าเฉลี่ย 153.99 และ 143.58) กลุ่มเรียนเย็นวันจันทร์ถึงศุกร์และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 152.26 และ 143.96) และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 152.76 และ 146.34) (ตาราง 18 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว พบว่าคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบแปรปรวนไปตามการสนับสนุนทางสังคมทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 8 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มอายุมาก กลุ่มโสด กลุ่มสมรส กลุ่มเรียนเย็นวันจันทร์ถึงศุกร์และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ตาราง 18 ส่วนที่ 1) โดยพิจารณาตามค่าเฉลี่ยในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่างกัน พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบที่ดีมากกว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ ในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 155.50 และ 141.30) และในกลุ่มย่อยที่สำคัญ 8 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 154.51 และ 141.40) กลุ่มเพศหญิง (ค่าเฉลี่ย 157.36 และ 140.60) กลุ่มอายุน้อย (ค่าเฉลี่ย 156.13 และ 141.30) กลุ่มอายุมาก (ค่าเฉลี่ย 153.48 และ 142.67) กลุ่มโสด (ค่าเฉลี่ย 155.38 และ 142.19) กลุ่มสมรส (ค่าเฉลี่ย 156.56 และ 140.30) กลุ่มเรียนเย็นวันจันทร์ถึงศุกร์และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 155.27 และ 140.95) และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 156.12 และ 142.98) (ตาราง 18 ส่วนที่ 2)

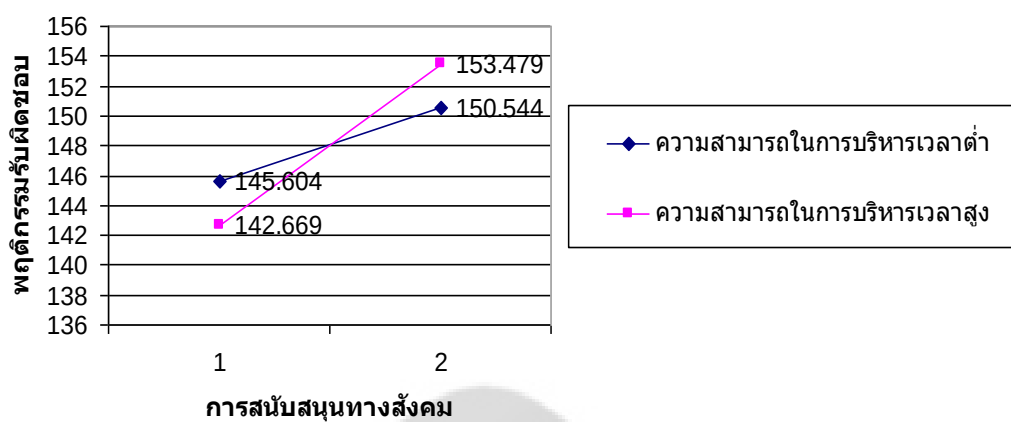
ภาพประกอบ 12 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ในกลุ่มรวม

ภาพประกอบ 12 ลักษณะของปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal Interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362 – 365)

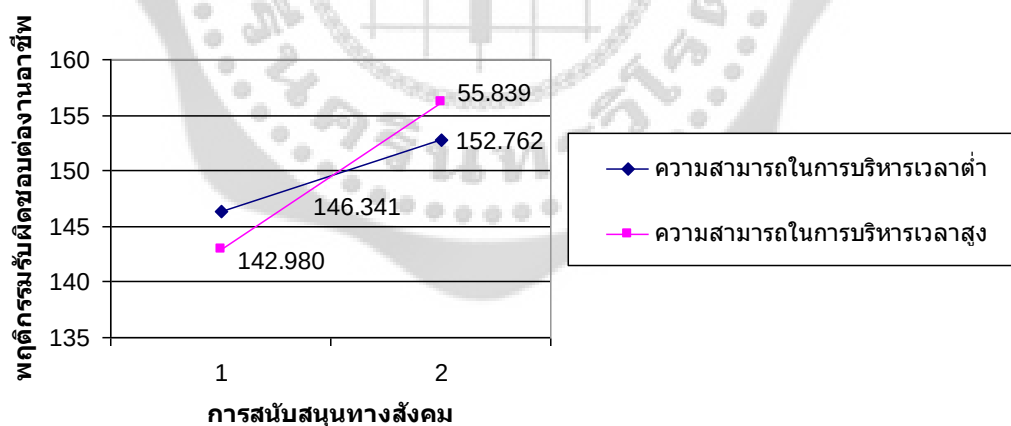
ภาพประกอบ 13 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ในกลุ่มเพศชาย

ภาพประกอบ 13 ลักษณะของปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal Interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362 – 365)

ภาพประกอบ 14 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ในกลุ่มอายุมาก

ภาพประกอบ 14 ลักษณะของปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal Interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362 – 365)

ภาพประกอบ 15 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ในกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์

ภาพประกอบ 15 ลักษณะของปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal Interaction Kerlinger; & Lee. 2000: 362 – 365)

สรุปได้ว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีพฤติกรรมรับผิดชอบที่ดีมาก ได้แก่ 1) นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 5 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด กลุ่มเรียนเย็นวันจันทร์ถึงศุกร์และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ 2) นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 8 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มอายุมาก กลุ่มโสด กลุ่มสมรส กลุ่มเรียนเย็นวันจันทร์ถึงศุกร์และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และ กลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์

นอกจากการศึกษาพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ โดยภาพรวมแล้ว ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบแต่ละด้าน ได้แก่ ด้านพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพ (ตาราง 19) ด้านพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียน (ตาราง 20) และด้านพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวม (ตาราง 21) ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม

ตาราง 19 ค่าเอฟในการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคมในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ค่าสถิติเอฟ		
		ความสามารถใน การบริหารเวลา (ก)	การสนับสนุน ทางสังคม (ข)	ปฏิสัมพันธ์แบบ สองทาง (ก x ข)
1. กลุ่มรวม	260	23.48*	35.35*	4.04*
2. เพศชาย	203	19.83*	22.70*	5.85*
3. เพศหญิง	57	5.03*	8.47*	<1
4. อายุน้อย	165	22.03*	24.06*	<1
5. อายุมาก	95	4.46*	5.74*	7.64*
6. โสด	189	26.42*	22.32*	2.72
7. สมรส	71	1.15	11.59*	1.45
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็น และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์	181	12.15*	29.01*	1.61
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	79	9.05*	6.17*	3.90

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 19 (ต่อ)

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรม รับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษา ปริญญาตรี ภาคสมทบ	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
1. กลุ่มรวม	ความสามารถในการบริหารเวลา การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 55.42 สูง = 55.84	ต่ำ = 51.76 ต่ำ = 51.34
2. เพศชาย	ความสามารถในการบริหารเวลา การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 55.41 สูง = 55.59	ต่ำ = 51.64 ต่ำ = 51.46
3. เพศหญิง	ความสามารถในการบริหารเวลา การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 55.63 สูง = 56.26	ต่ำ = 51.38 ต่ำ = 50.75
4. อายุน้อย	ความสามารถในการบริหารเวลา การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 55.99 สูง = 56.10	ต่ำ = 51.19 ต่ำ = 51.08
5. อายุมาก	ความสามารถในการบริหารเวลา การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 54.84 สูง = 55.01	ต่ำ = 52.30 ต่ำ = 52.13
6. โสด	ความสามารถในการบริหารเวลา การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 56.19 สูง = 56.00	ต่ำ = 51.53 ต่ำ = 51.72
7. สมรส	ความสามารถในการบริหารเวลา การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 54.10 สูง = 55.80	ต่ำ = 52.54 ต่ำ = 50.85
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลา เย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์	ความสามารถในการบริหารเวลา การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 55.12 สูง = 56.02	ต่ำ = 51.81 ต่ำ = 50.91
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	ความสามารถในการบริหารเวลา การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 55.91 สูง = 55.57	ต่ำ = 51.98 ต่ำ = 52.33

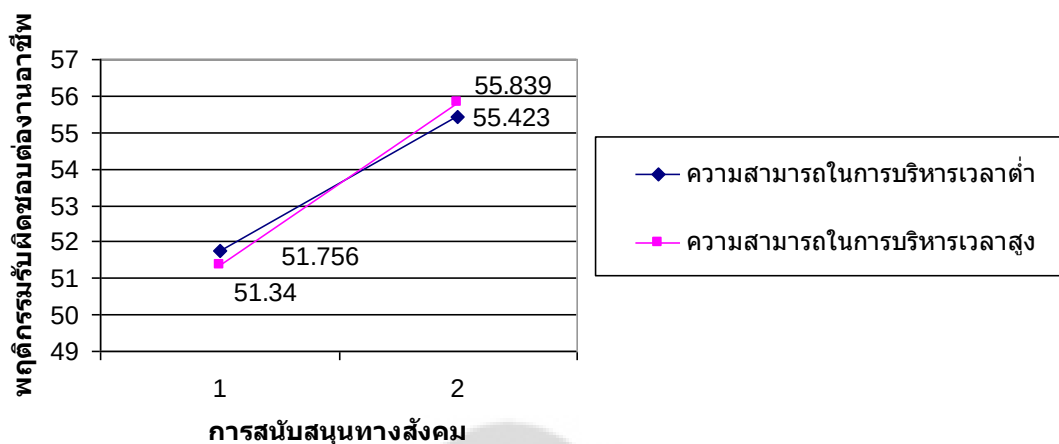
จากตาราง 19 การวิเคราะห์ข้อมูลกระทำทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม (รายละเอียดกลุ่มย่อยดูจากส่วนที่ 2) โดยแยกวิเคราะห์ตามตัวแปรตาม เมื่อพิจารณาปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ ความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคม โดยแบ่งตัวแปรอิสระออกเป็นสองระดับด้วยค่าเฉลี่ยเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ พบผลว่า พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคมกับ

[illegible]

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระที่ละตัว พบว่าคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบแปรปรวนไปตามความสามารถในการบริหารเวลาทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มอายุมาก กลุ่มโสด กลุ่มเรียนเย็นวันจันทร์ถึงศุกร์

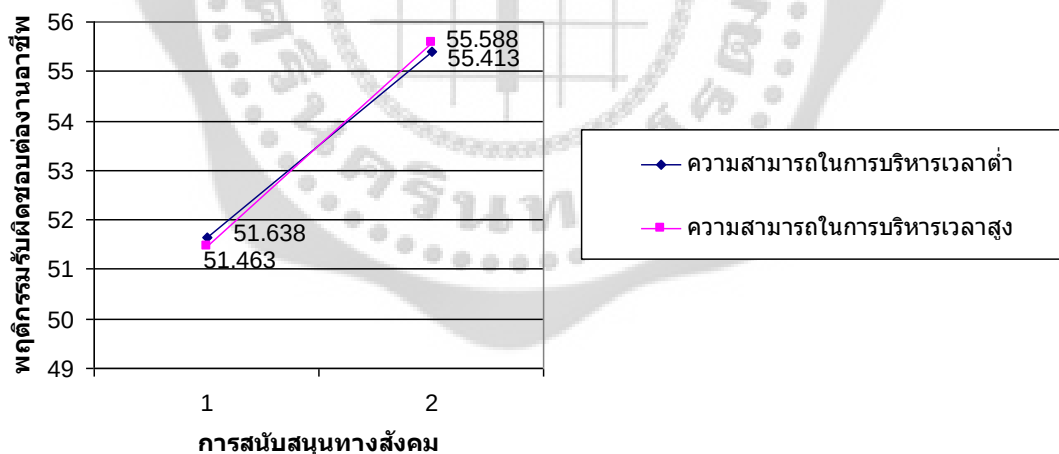
และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ตาราง 19 ส่วนที่ 1) โดยพิจารณาตามค่าเฉลี่ยในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่างกัน พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพที่ดีมากกว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่ำ ในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 55.42 และ 51.76) และกลุ่มย่อยที่สำคัญ 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 55.41 และ 51.64) กลุ่มเพศหญิง (ค่าเฉลี่ย 55.63 และ 51.38) กลุ่มอายุน้อย (ค่าเฉลี่ย 55.99 และ 51.99) กลุ่มอายุมาก (ค่าเฉลี่ย 54.84 และ 52.30) กลุ่มโสด (ค่าเฉลี่ย 56.19 และ 51.53) กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 55.12 และ 51.81) และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 55.91 และ 51.98) (ตาราง 19 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว พบว่าจะแนบพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบแปรปรวนไปตามการสนับสนุนทางสังคมทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 8 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มอายุมาก กลุ่มโสด กลุ่มสมรส กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ตาราง 19 ส่วนที่ 1) โดยพิจารณาตามค่าเฉลี่ยในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่างกัน พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพที่ดีมากกว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ ในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 55.84 และ 51.34) และในกลุ่มย่อยที่สำคัญ 8 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 55.59 และ 51.46) กลุ่มเพศหญิง (ค่าเฉลี่ย 56.26 และ 50.75) กลุ่มอายุน้อย (ค่าเฉลี่ย 56.10 และ 51.08) กลุ่มอายุมาก (ค่าเฉลี่ย 55.01 และ 52.13) กลุ่มโสด (ค่าเฉลี่ย 56.00 และ 51.72) กลุ่มสมรส (ค่าเฉลี่ย 55.80 และ 50.85) กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 56.02 และ 50.91) และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์ - อาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 55.57 และ 52.33) (ตาราง 19 ส่วนที่ 2)

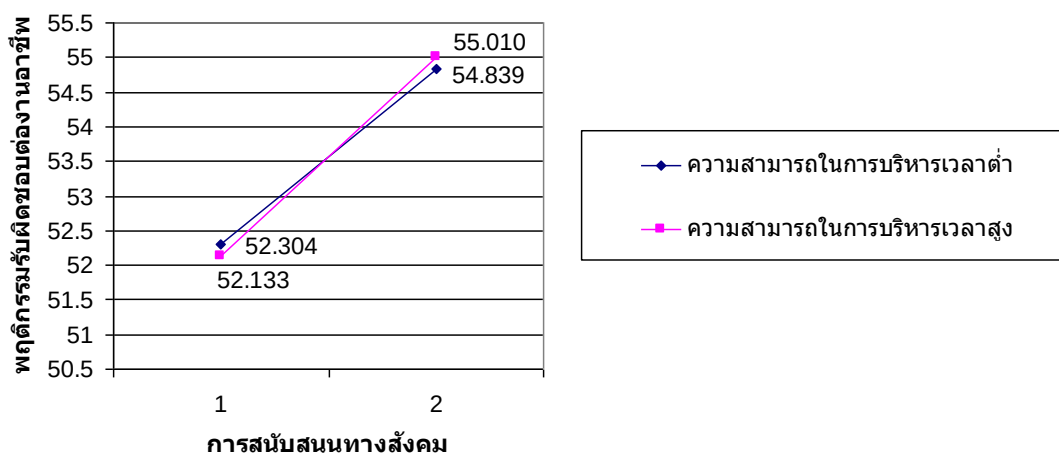
ภาพประกอบ 16 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษาปริญญาตรีภาคสมทบ ในกลุ่มรวม

ภาพประกอบ 16 ลักษณะของปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal Interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362 – 365)

ภาพประกอบ 17 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษาปริญญาตรีภาคสมทบ ในกลุ่มเพศชาย

ภาพประกอบ 17 ลักษณะของปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal Interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362 – 365)

ภาพประกอบ 18 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษาปริญญาตรีภาคสมทบ ในกลุ่มอายุมาก

ภาพประกอบ 18 ลักษณะของปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal Interaction (Kerlinger; & Lee. 2000 : 362 – 365)

สรุปได้ว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพที่ดีมาก ได้แก่ 1) นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มอายุมาก กลุ่มโสด กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และ กลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์ - อาทิตย์ 2) นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 8 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มอายุมาก กลุ่มโสด กลุ่มสมรส กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และ กลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์

ตาราง 20 ค่าเอฟในการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี เมื่อพิจารณาตามตัวแปรความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคมในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ค่าสถิติเอฟ		
		ความสามารถในการบริหารเวลา (ก)	การสนับสนุนทางสังคม (ข)	ปฏิสัมพันธ์แบบสองทาง (ก x ข)
1. กลุ่มรวม	260	6.28*	41.97*	6.51*
2. เพศชาย	203	6.84*	25.25*	5.58*
3. เพศหญิง	57	<1	12.20*	2.04
4. อายุน้อย	165	8.71*	28.36*	<1
5. อายุมาก	95	2.08	4.54*	14.51*
6. โสด	189	6.94*	24.78*	4.92*
7. สมรส	71	<1	16.28*	1.30
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็น และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์	181	6.65*	23.36*	1.13
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	79	1.03	14.74*	5.94*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรม รับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษา ปริญญาตรี ภาคสมทบ	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
1. กลุ่มรวม	ความสามารถในการบริหารเวลา	สูง = 51.32	ต่ำ = 49.31
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 52.92	ต่ำ = 47.71
2. เพศชาย	ความสามารถในการบริหารเวลา	สูง = 51.23	ต่ำ = 48.73
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 52.38	ต่ำ = 47.58

ตาราง 20 (ต่อ)

กลุ่ม	ตัวแปร	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรม รับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษา ปริญญาตรี ภาคสมทบ	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
3. เพศหญิง	ความสามารถในการบริหารเวลา การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 51.58 สูง = 53.99	ต่ำ = 50.83 ต่ำ = 48.43
4. อายุน้อย	ความสามารถในการบริหารเวลา การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 52.26 สูง = 53.50	ต่ำ = 49.17 ต่ำ = 47.93
5. อายุมาก	ความสามารถในการบริหารเวลา การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 50.52 สูง = 50.99	ต่ำ = 48.56 ต่ำ = 48.09
6. โสด	ความสามารถในการบริหารเวลา การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 51.65 สูง = 52.80	ต่ำ = 49.05 ต่ำ = 47.90
7. สมรส	ความสามารถในการบริหารเวลา การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 50.76 สูง = 53.40	ต่ำ = 50.08 ต่ำ = 47.44
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลา เย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์	ความสามารถในการบริหารเวลา การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 51.83 สูง = 52.90	ต่ำ = 49.39 ต่ำ = 48.32
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	ความสามารถในการบริหารเวลา การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 50.86 สูง = 53.07	ต่ำ = 49.27 ต่ำ = 47.06

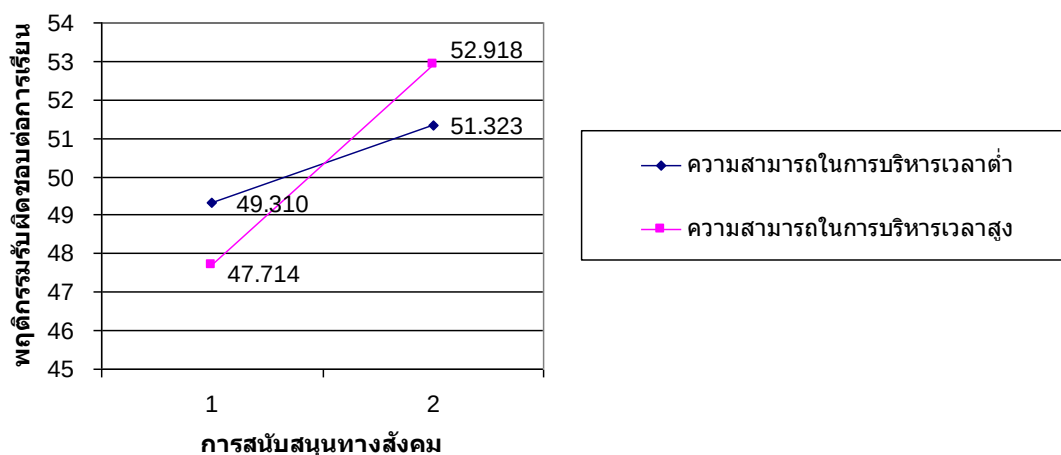
จากตาราง 20 การวิเคราะห์ข้อมูลกระทำทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม (รายละเอียดกลุ่มย่อยดูจากส่วนที่ 2) โดยแยกวิเคราะห์ตามตัวแปรตาม เมื่อพิจารณาปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ ความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคม โดยแบ่งตัวแปรอิสระออกเป็นสองระดับด้วยค่าเฉลี่ย เป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมรับผิดชอบด้านการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ พบผลว่า พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคมกับ พฤติกรรมรับผิดชอบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มรวม (ตาราง 48 ภาคผนวก ก ภาพประกอบ 19) เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยของ 4 กลุ่ม ที่แบ่งตามระดับของตัวแปรอิสระทั้งสองมาเปรียบเทียบกับรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ พบว่า 1) ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูง ถ้าเป็นผู้ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง จะมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ 2) ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง ถ้า

[illegible]

ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูง ถ้าเป็นผู้ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง จะมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ 2) ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง ถ้าเป็นผู้ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูง จะมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่ำ 3) ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูงและได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงพร้อมกัน จะมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่ำและได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำพร้อมกัน

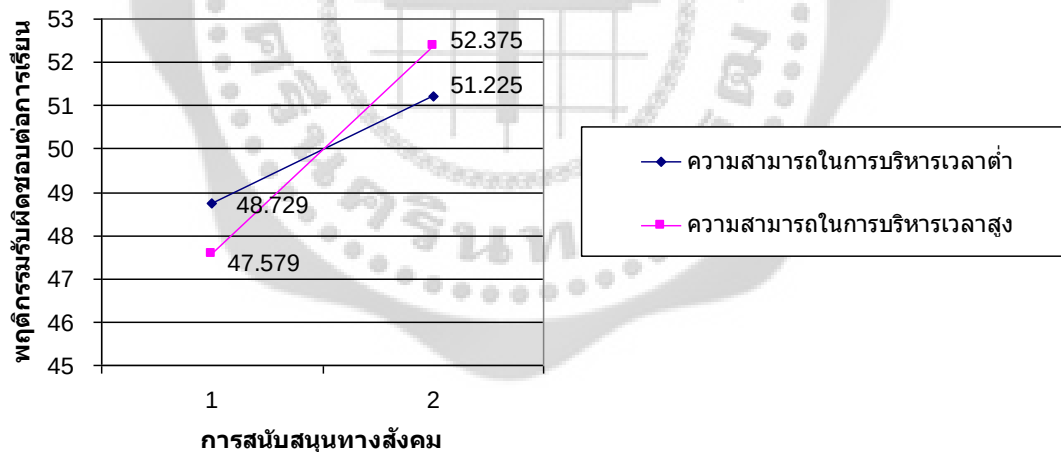
เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว พบว่าจะแนพฤติกรรมรับผิดชอบด้านการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบแปรปรวนไปตามความสามารถในการบริหารเวลาทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด และกลุ่มเรียนเย็นวันจันทร์ถึงศุกร์และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ตาราง 20 ส่วนที่ 1) โดยพิจารณาตามค่าเฉลี่ยในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่างกัน พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบด้านการเรียนที่ดีมากกว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่ำ ในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 51.32 และ 49.31) และกลุ่มย่อยที่สำคัญ 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 51.23 และ 48.73) กลุ่มอายุน้อย (ค่าเฉลี่ย 52.26 และ 49.17) กลุ่มโสด (ค่าเฉลี่ย 51.65 และ 49.05) และกลุ่มเรียนเย็นวันจันทร์ถึงศุกร์และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 51.83 และ 49.39) (ตาราง 20 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว — พบว่าจะแนพฤติกรรมรับผิดชอบด้านการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบแปรปรวนไปตามการสนับสนุนทางสังคมทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 8 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มอายุมาก กลุ่มโสด กลุ่มสมรส กลุ่มเรียนเย็นวันจันทร์ถึงศุกร์และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ตาราง 20 ส่วนที่ 1) โดยพิจารณาตามค่าเฉลี่ยในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่างกัน พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบด้านการเรียนที่ดีมากกว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ ในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 52.92 และ 47.71) และในกลุ่มย่อยที่สำคัญ 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 52.38 และ 47.58) กลุ่มเพศหญิง (ค่าเฉลี่ย 53.99 และ 48.43) กลุ่มอายุน้อย (ค่าเฉลี่ย 53.50 และ 47.93) กลุ่มอายุมาก (ค่าเฉลี่ย 50.99 และ 48.09) กลุ่มโสด (ค่าเฉลี่ย 52.80 และ 47.90) กลุ่มสมรส (ค่าเฉลี่ย 53.40 และ 47.44) กลุ่มเรียนเย็นวันจันทร์ถึงศุกร์และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 42.90 และ 48.32) และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 53.07 และ 47.06) (ตาราง 20 ส่วนที่ 2)

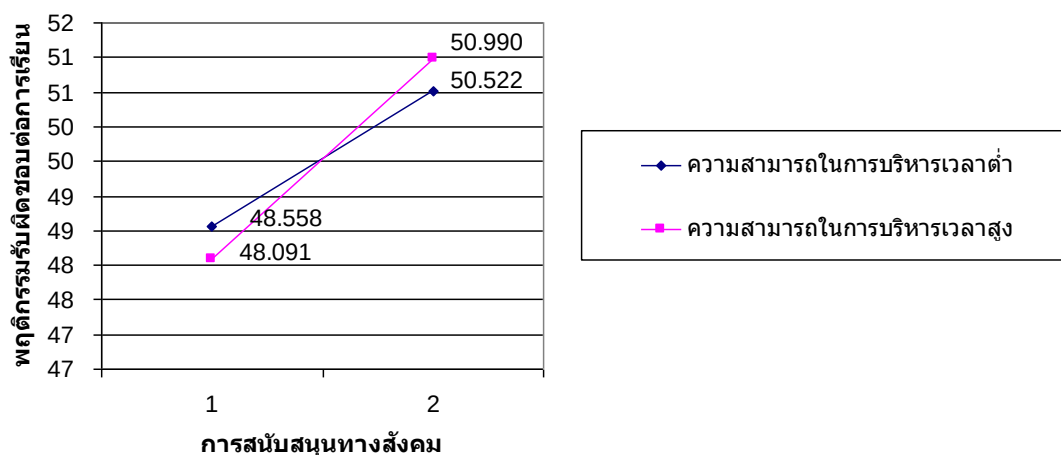
ภาพประกอบ 19 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ในกลุ่มรวม

ภาพประกอบ 19 ลักษณะของปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal Interaction (Kerlinger; & Lee. 2000 : 362 – 365)

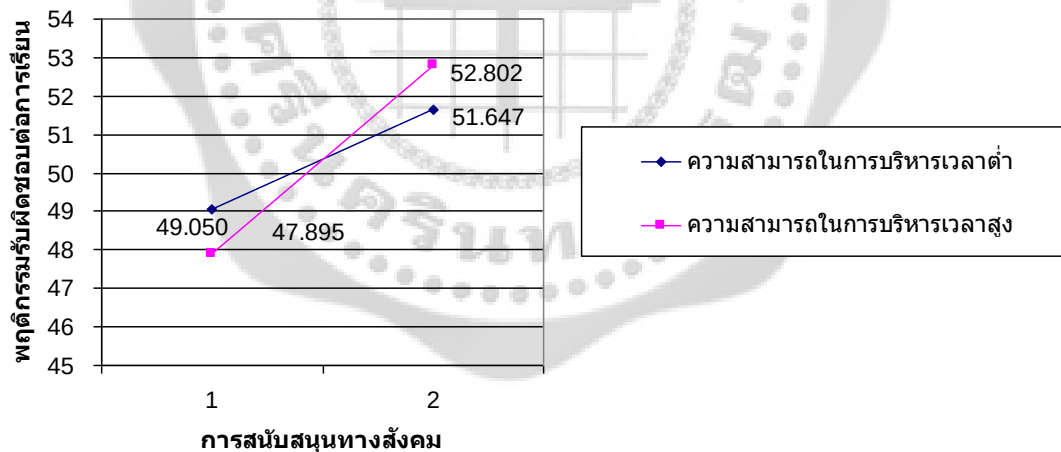
ภาพประกอบ 20 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ในกลุ่มเพศชาย

ภาพประกอบ 20 ลักษณะของปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal Interaction (Kerlinger; & Lee. 2000 : 362 – 365)

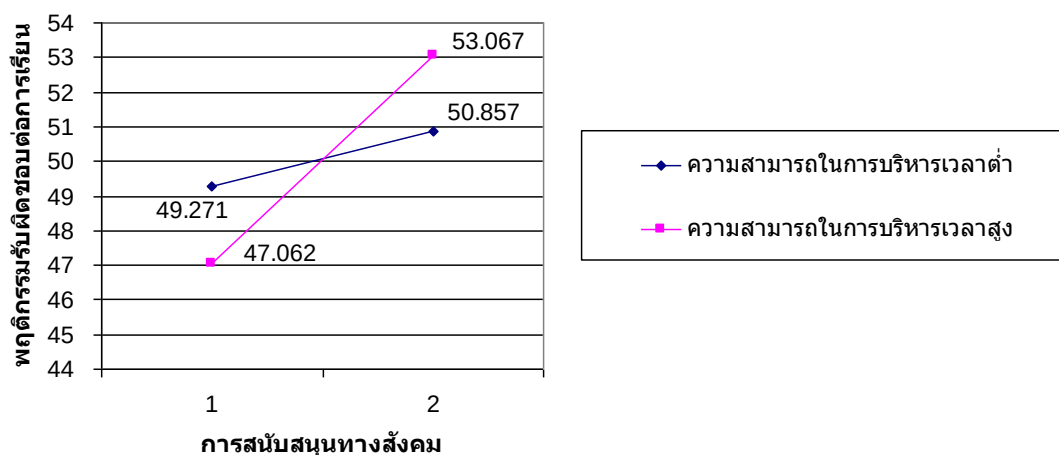
ภาพประกอบ 21 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ในกลุ่มอายุมาก

ภาพประกอบ 21 ลักษณะของปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal Interaction (Kerlinger; & Lee. 2000 : 362 – 365)

ภาพประกอบ 22 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ในกลุ่มโสด

ภาพประกอบ 22 ลักษณะของปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal Interaction (Kerlinger; & Lee. 2000 : 362 – 365)

ภาพประกอบ 23 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ในกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์

ภาพประกอบ 23 ลักษณะของการปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal Interaction (Kerlinger; & Lee. 2000 : 362 – 365)

สรุปได้ว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีพฤติกรรมรับผิดชอบที่ดีมาก ได้แก่ 1) นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด และกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ 2) นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 8 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มอายุมาก กลุ่มโสด กลุ่มสมรส กลุ่มเรียนเย็นวันจันทร์ถึงศุกร์และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์

ตาราง 21 ค่าเอฟในการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาควิชา ภาควิชา เมื่อพิจารณาตามตัวแปรความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคมในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ค่าสถิติเอฟ		
		ความสามารถในการบริหารเวลา (ก)	การสนับสนุนทางสังคม (ข)	ปฏิสัมพันธ์แบบสองทาง (ก x ข)
1. กลุ่มรวม	260	10.81*	46.76*	<1
2. เพศชาย	203	9.42*	27.48*	<1
3. เพศหญิง	57	<1	27.17*	1.32
4. อายุน้อย	165	13.07*	24.72*	<1
5. อายุมาก	95	<1	18.3*	<1
6. โสด	189	15.17*	24.46*	<1
7. สมรส	71	<1	21.49*	<1
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็น และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์	181	9.90*	32.47*	<1
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	79	<1	11.45*	<1

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรม รับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษา ปริญญาตรี ภาควิชา ภาควิชา	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
1. กลุ่มรวม	ความสามารถในการบริหารเวลา	สูง = 45.57	ต่ำ = 43.41
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 46.74	ต่ำ = 42.25
2. เพศชาย	ความสามารถในการบริหารเวลา	สูง = 45.68	ต่ำ = 43.23
	การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 46.55	ต่ำ = 42.36

ตาราง 21 (ต่อ)

กลุ่ม	ตัวแปร	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรม รับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษา ปริญญาตรี ภาคสมทบ	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
3. เพศหญิง	ความสามารถในการบริหารเวลา การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 44.68 สูง = 47.12	ต่ำ = 43.87 ต่ำ = 41.43
4. อายุน้อย	ความสามารถในการบริหารเวลา การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 45.96 สูง = 46.53	ต่ำ = 42.87 ต่ำ = 42.29
5. อายุมาก	ความสามารถในการบริหารเวลา การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 45.18 สูง = 47.48	ต่ำ = 44.74 ต่ำ = 42.45
6. โสด	ความสามารถในการบริหารเวลา การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 46.17 สูง = 46.57	ต่ำ = 43.00 ต่ำ = 42.57
7. สมรส	ความสามารถในการบริหารเวลา การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 44.54 สูง = 47.36	ต่ำ = 44.84 ต่ำ = 42.02
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลา เย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์	ความสามารถในการบริหารเวลา การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 45.30 สูง = 46.35	ต่ำ = 42.76 ต่ำ = 41.72
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	ความสามารถในการบริหารเวลา การสนับสนุนทางสังคม	สูง = 45.99 สูง = 47.49	ต่ำ = 45.09 ต่ำ = 43.59

จากตาราง 21 การวิเคราะห์ข้อมูลกระทำทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม (รายละเอียดกลุ่มย่อยดูจากส่วนที่ 2) โดยแยกวิเคราะห์ตามตัวแปรตาม เมื่อพิจารณาปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ ความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคม โดยแบ่งตัวแปรอิสระออกเป็นสองระดับด้วยค่าเฉลี่ยเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ พบผลว่า ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคมกับ พฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทั้ง 8 กลุ่มแต่อย่างใด ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว พบว่าคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบแปรปรวนไปตามความสามารถในการบริหารเวลาทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด และกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ตาราง 21

ส่วนที่ 1) โดยพิจารณาตามค่าเฉลี่ยในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่างกัน พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมที่ดีมากกว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่ำ ในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 45.57 และ 43.41) และกลุ่มย่อยที่สำคัญ 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 45.68 และ 43.23) กลุ่มอายุน้อย (ค่าเฉลี่ย 45.96 และ 42.87) กลุ่มโสด (ค่าเฉลี่ย 46.17 และ 43.00) และกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 45.30 และ 42.76) (ตาราง 21 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว พบว่าคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบแปรปรวนไปตามการสนับสนุนทางสังคมทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 8 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มอายุมาก กลุ่มโสด กลุ่มสมรส กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และ กลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ตาราง 21 ส่วนที่ 1) โดยพิจารณาตามค่าเฉลี่ยในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่างกัน พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมที่ดีมากกว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ ในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 46.74 และ 42.25) และในกลุ่มย่อยที่สำคัญ 8 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 46.55 และ 42.36) กลุ่มเพศหญิง (ค่าเฉลี่ย 47.12 และ 41.43) กลุ่มอายุน้อย (ค่าเฉลี่ย 46.53 และ 42.29) กลุ่มอายุมาก (ค่าเฉลี่ย 47.48 และ 42.45) กลุ่มโสด (ค่าเฉลี่ย 46.57 และ 42.57) กลุ่มสมรส (ค่าเฉลี่ย 47.36 และ 42.02) กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 46.35 และ 41.72) และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 47.49 และ 43.59) (ตาราง 21 ส่วนที่ 2)

สรุปได้ว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมที่ดีมาก ได้แก่ 1) นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด และกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ 2) นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 8 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มอายุมาก กลุ่มโสด กลุ่มสมรส กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และ กลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์

จากที่กล่าวมาทั้งหมด สรุปได้ดังนี้

1. นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูงและได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบในภาพรวมมาก พบในกลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุมาก และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์
2. นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูงและได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพมาก พบในกลุ่มรวม เพศชาย และกลุ่มอายุมาก

3. นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูงและได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนมาก พบในกลุ่มรวม เพศชาย กลุ่มอายุมาก กลุ่มโสด และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์

4. ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคมกับพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

5. นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบในภาพรวมมากกว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่ำ พบในกลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์

6. นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพมากกว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่ำ พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยยกเว้นกลุ่มสมรส

7. นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนมากกว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่ำ พบในกลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด และกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์

8. นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมมากกว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่ำ พบในกลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด และกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์

9. นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบในภาพรวมและรายด้าน 3 ด้าน ได้แก่ พฤติกรรมรับผิดชอบต่ออาชีพ ต่อการเรียน และต่อส่วนรวม มากกว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ

6. การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 6 ที่ว่า “นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูงและมีการเห็นแบบอย่างที่ดีสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่ำและมีการเห็นแบบอย่างที่ดีต่ำ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย” ผลการวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการเห็นแบบอย่างที่ดีที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ แสดงผลในตาราง 22

ตาราง 22 ค่าเอฟในการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาค
สมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรความสามารถในการบริหารเวลาและการเห็นแบบอย่างที่ดีในกลุ่มรวมและกลุ่ม
ย่อย 8 กลุ่ม

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ค่าสถิติเอฟ		
		ความสามารถใน การบริหารเวลา (ก)	การเห็นแบบ อย่างที่ดี (ข)	ปฏิสัมพันธ์แบบ สองทาง (ก x ข)
1. กลุ่มรวม	260	18.91*	36.12*	<1
2. เพศชาย	203	17.22*	23.39*	<1
3. เพศหญิง	57	1.80	8.62*	<1
4. อายุน้อย	165	29.20*	41.30*	<1
5. อายุมาก	95	1.12	1.12	2.55
6. โสด	189	25.41*	24.57*	2.34
7. สมรส	71	<1	15.14*	<1
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็น และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์	181	17.54*	32.06*	<1
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	79	2.02	4.95*	1.21

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรม รับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
1. กลุ่มรวม	ความสามารถในการบริหารเวลา	สูง = 151.75	ต่ำ = 143.85
	การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 153.27	ต่ำ = 142.34
2. เพศชาย	ความสามารถในการบริหารเวลา	สูง = 151.61	ต่ำ = 143.02
	การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 152.32	ต่ำ = 142.31

ตาราง 22 (ต่อ)

กลุ่ม	ตัวแปร	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรม รับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
3. เพศหญิง	ความสามารถในการบริหารเวลา การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 151.81 สูง = 155.36	ต่ำ = 145.83 ต่ำ = 142.28
4. อายุน้อย	ความสามารถในการบริหารเวลา การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 154.33 สูง = 155.47	ต่ำ = 142.25 ต่ำ = 141.11
5. อายุมาก	ความสามารถในการบริหารเวลา การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 147.81 สูง = 147.80	ต่ำ = 144.53 ต่ำ = 144.53
6. โสด	ความสามารถในการบริหารเวลา การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 153.70 สูง = 153.61	ต่ำ = 142.84 ต่ำ = 142.93
7. สมรส	ความสามารถในการบริหารเวลา การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 148.40 สูง = 154.41	ต่ำ = 146.62 ต่ำ = 140.62
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลา เย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์	ความสามารถในการบริหารเวลา การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 151.83 สูง = 153.43	ต่ำ = 142.72 ต่ำ = 141.12
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	ความสามารถในการบริหารเวลา การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 151.48 สูง = 152.87	ต่ำ = 146.60 ต่ำ = 142.22

จากตาราง 22 การวิเคราะห์ข้อมูลกระทำทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม (รายละเอียดกลุ่มย่อยดูจากส่วนที่ 2) โดยแยกวิเคราะห์ตามตัวแปรตาม เมื่อพิจารณาปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ ความสามารถในการบริหารเวลาและการเห็นแบบอย่างที่ดีโดยแบ่งตัวแปรอิสระออกเป็นสองระดับด้วยค่าเฉลี่ยเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ พบว่า ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการเห็นแบบอย่างที่ดีกับพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทั้ง 8 กลุ่มแต่อย่างใด ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว พบว่าคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบแปรปรวนไปตามความสามารถในการบริหารเวลาทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด และกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ตาราง 22

ส่วนที่ 1) โดยพิจารณาตามค่าเฉลี่ยในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่างกัน พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบที่ดีมากกว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่ำ ในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 151.75 และ 143.85) และกลุ่มย่อยที่สำคัญ 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 151.61 และ 143.02) กลุ่มอายุน้อย (ค่าเฉลี่ย 154.33 และ 142.25) กลุ่มโสด (ค่าเฉลี่ย 153.70 และ 142.84) และกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 151.83 และ 142.72) (ตาราง 22 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระที่ละตัว พบว่าคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบแปรปรวนไปตามการเห็นแบบอย่างที่ดีทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด กลุ่มสมรส กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และ กลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ตาราง 22 ส่วนที่ 1) โดยพิจารณาตามค่าเฉลี่ยในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการเห็นแบบอย่างที่ดีต่างกัน พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการเห็นแบบอย่างที่ดีสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบที่ดีมากกว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการเห็นแบบอย่างที่ดีต่ำ ในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 153.27 และ 142.34) และในกลุ่มย่อยที่สำคัญ 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 152.32 และ 142.31) กลุ่มเพศหญิง (ค่าเฉลี่ย 155.36 และ 142.28) กลุ่มอายุน้อย (ค่าเฉลี่ย 155.47 และ 141.11) กลุ่มโสด (ค่าเฉลี่ย 153.61 และ 142.93) กลุ่มสมรส (ค่าเฉลี่ย 154.41 และ 140.62) กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 153.43 และ 141.12) และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 152.87 และ 145.22) (ตาราง 22 ส่วนที่ 2)

สรุปได้ว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีพฤติกรรมรับผิดชอบที่ดีมาก ได้แก่ 1) นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด และกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ 2) นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการเห็นแบบอย่างที่ดีสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด กลุ่มสมรส กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และ กลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์

นอกจากการศึกษาพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ โดยภาพรวมแล้ว ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบแต่ละด้าน ได้แก่ ด้านพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพ (ตาราง 23) ด้านพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียน (ตาราง 24) และด้านพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวม (ตาราง 25) ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม

ตาราง 23 ค่าเอฟในการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษาปริญญาตรี ภาควิชาการ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรความสามารถในการบริหารเวลาและการเห็นแบบอย่างที่ดีในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ค่าสถิติเอฟ		
		ความสามารถในการบริหารเวลา (ก)	การเห็นแบบอย่างที่ดี (ข)	ปฏิสัมพันธ์แบบสองทาง (ก x ข)
1. กลุ่มรวม	260	21.43*	21.27*	<1
2. เพศชาย	203	17.13*	16.63*	1.36
3. เพศหญิง	57	5.89*	2.19	1.04
4. อายุน้อย	165	26.12*	21.38*	<1
5. อายุมาก	95	1.77	<1	1.85
6. โสด	189	26.58*	19.73*	2.23
7. สมรส	71	1.22	4.76*	<1
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็น และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์	181	14.57*	15.27*	<1
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	79	6.09*	4.80*	1.48

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรม รับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษา ปริญญาตรี ภาควิชาการ	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
1. กลุ่มรวม	ความสามารถในการบริหารเวลา	สูง = 55.25	ต่ำ = 51.62
	การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 55.24	ต่ำ = 51.63
2. เพศชาย	ความสามารถในการบริหารเวลา	สูง = 55.13	ต่ำ = 51.58
	การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 55.11	ต่ำ = 51.61

ตาราง 23 (ต่อ)

กลุ่ม	ตัวแปร	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรม รับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษา ปริญญาตรี ภาคสมทบ	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
3. เพศหญิง	ความสามารถในการบริหารเวลา การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 56.50 สูง = 55.48	ต่ำ = 51.24 ต่ำ = 52.27
4. อายุน้อย	ความสามารถในการบริหารเวลา การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 56.12 สูง = 55.87	ต่ำ = 50.87 ต่ำ = 51.12
5. อายุมาก	ความสามารถในการบริหารเวลา การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 53.95 สูง = 53.73	ต่ำ = 52.31 ต่ำ = 52.52
6. โสด	ความสามารถในการบริหารเวลา การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 56.05 สูง = 55.72	ต่ำ = 51.38 ต่ำ = 51.70
7. สมรส	ความสามารถในการบริหารเวลา การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 54.12 สูง = 55.00	ต่ำ = 52.32 ต่ำ = 51.43
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลา เย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์	ความสามารถในการบริหารเวลา การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 55.15 สูง = 55.19	ต่ำ = 51.39 ต่ำ = 51.35
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	ความสามารถในการบริหารเวลา การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 55.49 สูง = 55.30	ต่ำ = 52.14 ต่ำ = 52.33

จากตาราง 23 การวิเคราะห์ข้อมูลกระทำทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม (รายละเอียดกลุ่มย่อยดูจากส่วนที่ 2) โดยแยกวิเคราะห์ตามตัวแปรตาม เมื่อพิจารณาปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ ความสามารถในการบริหารเวลาและการเห็นแบบอย่างที่ดีโดยแบ่งตัวแปรอิสระออกเป็นสองระดับด้วยค่าเฉลี่ยเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ พบผลว่า ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการเห็นแบบอย่างที่ดีกับพฤติกรรม รับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทั้ง 8 กลุ่มแต่อย่างใด ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว พบว่าคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบแปรปรวนไปตามความสามารถในการบริหารเวลาทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวัน

เสาร์หรือวันอาทิตย์ และ กลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์ - อาทิตย์ (ตาราง 23 ส่วนที่ 1) โดยพิจารณาตามค่าเฉลี่ยในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่างกัน พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพที่ดีมากกว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่ำ ในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 55.25 และ 51.62) และกลุ่มย่อยที่สำคัญ 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 55.13 และ 51.58) กลุ่มเพศหญิง (ค่าเฉลี่ย 56.50 และ 51.24) กลุ่มอายุน้อย (ค่าเฉลี่ย 56.12 และ 50.87) กลุ่มโสด (ค่าเฉลี่ย 56.05 และ 51.38) กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 55.15 และ 51.39) และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 55.49 และ 52.14)(ตาราง 23 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว พบว่าคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบแปรปรวนไปตามการเห็นแบบอย่างที่ดีทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด กลุ่มสมรส กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ตาราง 23 ส่วนที่ 1) โดยพิจารณาตามค่าเฉลี่ยในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการเห็นแบบอย่างที่ดีต่างกัน พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการเห็นแบบอย่างที่ดีสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพที่ดีมากกว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการเห็นแบบอย่างที่ดีต่ำ ในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 55.24 และ 51.63)และในกลุ่มย่อยที่สำคัญ 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 55.11 และ 51.61) กลุ่มอายุน้อย (ค่าเฉลี่ย 55.87 และ 51.12) กลุ่มโสด (ค่าเฉลี่ย 55.72 และ 51.70) กลุ่มสมรส (ค่าเฉลี่ย 55.00 และ 51.43) กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 55.19 และ 51.35) และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์ - อาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 55.30 และ 52.33) (ตาราง 23 ส่วนที่ 2)

สรุปได้ว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพที่ดีมาก ได้แก่ 1) นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และ กลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์ - อาทิตย์ 2) นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการเห็นแบบอย่างที่ดีสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด กลุ่มสมรส กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์

ตาราง 24 ค่าเอฟในการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาควิชาการ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรความสามารถในการบริหารเวลาและการเห็นแบบอย่างที่ดีในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ค่าสถิติเอฟ		
		ความสามารถในการบริหารเวลา (ก)	การเห็นแบบอย่างที่ดี (ข)	ปฏิสัมพันธ์แบบสองทาง (ก x ข)
1. กลุ่มรวม	260	6.41*	15.49*	<1
2. เพศชาย	203	6.40*	7.86*	<1
3. เพศหญิง	57	<1	8.11*	2.54
4. อายุน้อย	165	11.49*	17.69*	<1
5. อายุมาก	95	<1	<1	<1
6. โสด	189	7.80*	8.32*	<1
7. สมรส	71	<1	9.99*	1.05
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็น และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์	181	7.60*	14.55*	<1
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	79	<1	2.26	<1

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรม รับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษา ปริญญาตรี ภาควิชาการ	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
1. กลุ่มรวม	ความสามารถในการบริหารเวลา	สูง = 51.30	ต่ำ = 49.15
	การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 51.90	ต่ำ = 48.55
2. เพศชาย	ความสามารถในการบริหารเวลา	สูง = 51.15	ต่ำ = 48.64
	การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 51.28	ต่ำ = 48.51

ตาราง 24 (ต่อ)

กลุ่ม	ตัวแปร	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรม รับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษา ปริญญาตรี ภาคสมทบ	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
3. เพศหญิง	ความสามารถในการบริหารเวลา การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 50.81 สูง = 53.39	ต่ำ = 50.79 ต่ำ = 48.21
4. อายุน้อย	ความสามารถในการบริหารเวลา การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 52.43 สูง = 52.87	ต่ำ = 48.77 ต่ำ = 48.33
5. อายุมาก	ความสามารถในการบริหารเวลา การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 49.45 สูง = 49.65	ต่ำ = 49.22 ต่ำ = 49.01
6. โสด	ความสามารถในการบริหารเวลา การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 51.68 สูง = 51.73	ต่ำ = 48.83 ต่ำ = 48.78
7. สมรส	ความสามารถในการบริหารเวลา การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 50.65 สูง = 52.79	ต่ำ = 49.76 ต่ำ = 47.62
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลา เย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์	ความสามารถในการบริหารเวลา การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 51.64 สูง = 52.15	ต่ำ = 48.95 ต่ำ = 48.43
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	ความสามารถในการบริหารเวลา การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 50.40 สูง = 51.38	ต่ำ = 49.72 ต่ำ = 48.74

จากตาราง 24 การวิเคราะห์ข้อมูลกระทำทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม (รายละเอียดกลุ่มย่อยดูจากส่วนที่ 2) โดยแยกวิเคราะห์ตามตัวแปรตาม เมื่อพิจารณาปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ ความสามารถในการบริหารเวลาและการเห็นแบบอย่างที่ดีโดยแบ่งตัวแปรอิสระออกเป็นสองระดับด้วยค่าเฉลี่ยเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมรับผิดชอบด้านการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ พบผลว่า ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการเห็นแบบอย่างที่ดีกับพฤติกรรม รับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทั้ง 8 กลุ่มแต่อย่างใด ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว พบว่าคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบด้านการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบแปรปรวนไปตามความสามารถในการบริหารเวลาทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด และกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวัน

อาทิตย์ (ตาราง 24 ส่วนที่ 1) โดยพิจารณาตามค่าเฉลี่ยในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่างกัน พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบด้านการเรียนที่ดีมากกว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่ำ ในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 51.30 และ 49.15) และกลุ่มย่อยที่สำคัญ 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 51.15 และ 48.64) กลุ่มอายุน้อย (ค่าเฉลี่ย 52.43 และ 48.77) กลุ่มโสด (ค่าเฉลี่ย 51.68 และ 48.83) และกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 51.64 และ 48.95) (ตาราง 24 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว พบว่าคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบด้านการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบแปรปรวนไปตามการเห็นแบบอย่างที่ดีทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด กลุ่มสมรส และกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ตาราง 24 ส่วนที่ 1) โดยพิจารณาตามค่าเฉลี่ยในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการเห็นแบบอย่างที่ดีต่างกัน พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการเห็นแบบอย่างที่ดีสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบด้านการเรียนที่ดีมากกว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการเห็นแบบอย่างที่ดีต่ำ ในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 51.90 และ 48.55) และในกลุ่มย่อยที่สำคัญ 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 51.28 และ 48.51) กลุ่มเพศหญิง (ค่าเฉลี่ย 53.39 และ 48.21) กลุ่มอายุน้อย (ค่าเฉลี่ย 52.87 และ 48.33) กลุ่มโสด (ค่าเฉลี่ย 51.73 และ 48.78) กลุ่มสมรส (ค่าเฉลี่ย 52.79 และ 47.62) และกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 51.38 และ 48.74) (ตาราง 24 ส่วนที่ 2)

สรุปได้ว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีพฤติกรรมรับผิดชอบที่ดีมาก ได้แก่ 1) นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด และกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ 2) นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการเห็นแบบอย่างที่ดีสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด กลุ่มสมรส และกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์

ตาราง 25 ค่าเอฟในการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรความสามารถในการบริหารเวลาและการเห็นแบบอย่างที่ดีในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ค่าสถิติเอฟ		
		ความสามารถในการบริหารเวลา (ก)	การเห็นแบบอย่างที่ดี (ข)	ปฏิสัมพันธ์แบบสองทาง (ก x ข)
1. กลุ่มรวม	260	9.91*	34.46*	1.47
2. เพศชาย	203	10.14*	22.05*	1.68
3. เพศหญิง	57	<1	11.22*	<1
4. อายุน้อย	165	14.87*	38.14*	<1
5. อายุมาก	95	1.37	1.38	5.40*
6. โสด	189	16.87*	20.83*	1.62
7. สมรส	71	<1	15.88*	<1
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็น และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์	181	11.00*	35.04*	<1
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	79	<1	3.01	8.27*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรม รับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษา ปริญญาตรี ภาคสมทบ	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
1. กลุ่มรวม	ความสามารถในการบริหารเวลา	สูง = 45.21	ต่ำ = 43.08
	การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 46.13	ต่ำ = 42.16
2. เพศชาย	ความสามารถในการบริหารเวลา	สูง = 45.33	ต่ำ = 42.79
	การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 45.93	ต่ำ = 42.19

ตาราง 25 (ต่อ)

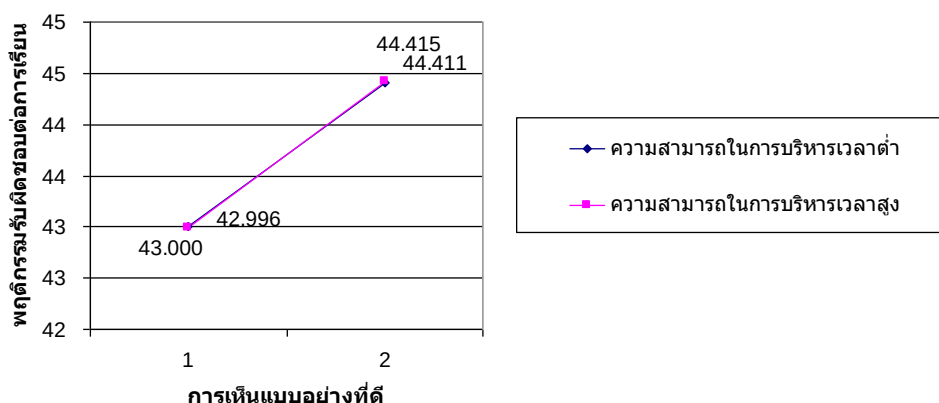
กลุ่ม	ตัวแปร	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรม รับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษา ปริญญาตรี ภาคสมทบ	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
3. เพศหญิง	ความสามารถในการบริหารเวลา การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 44.51 สูง = 46.49	ต่ำ = 43.78 ต่ำ = 41.81
4. อายุน้อย	ความสามารถในการบริหารเวลา การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 45.77 สูง = 46.72	ต่ำ = 42.61 ต่ำ = 41.66
5. อายุมาก	ความสามารถในการบริหารเวลา การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 44.41 สูง = 44.42	ต่ำ = 43.00 ต่ำ = 43.00
6. โสด	ความสามารถในการบริหารเวลา การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 45.98 สูง = 46.16	ต่ำ = 42.64 ต่ำ = 42.46
7. สมรส	ความสามารถในการบริหารเวลา การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 43.63 สูง = 46.62	ต่ำ = 44.55 ต่ำ = 41.57
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลา เย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์	ความสามารถในการบริหารเวลา การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 45.04 สูง = 46.08	ต่ำ = 42.38 ต่ำ = 41.34
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	ความสามารถในการบริหารเวลา การเห็นแบบอย่างที่ดี	สูง = 45.59 สูง = 46.18	ต่ำ = 44.74 ต่ำ = 44.15

จากตาราง 25 การวิเคราะห์ข้อมูลกระทำทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม (รายละเอียดกลุ่มย่อยดูจากส่วนที่ 2) โดยแยกวิเคราะห์ตามตัวแปรตาม เมื่อพิจารณาปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ ความสามารถในการบริหารเวลาและการเห็นแบบอย่างที่ดีโดยแบ่งตัวแปรอิสระออกเป็นสองระดับด้วยค่าเฉลี่ยเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ พบผลว่า พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการเห็นแบบอย่างที่ดีกับพฤติกรรม รับผิดชอบต่อส่วนรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 พบว่าในกลุ่มอายุมาก (ตาราง 53 ภาคผนวก ก ภาพประกอบ 24) เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยของ 4 กลุ่ม ที่แบ่งตามระดับของตัวแปรอิสระทั้งสองมาเปรียบเทียบกับราย คู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ พบว่า 1) ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูง ถ้าเป็นผู้ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง จะมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ 2) ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทาง

สังคมสูง ถ้าเป็นผู้ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูง จะมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่ำ ในกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ตาราง 54 ภาคผนวก ก ภาพประกอบ 25) เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยของ 4 กลุ่ม ที่แบ่งตามระดับของตัวแปรอิสระทั้งสองมาเปรียบเทียบกับรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ พบว่า 1) ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูง ถ้าเป็นผู้ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง จะมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ 2) ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง ถ้าเป็นผู้ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูง จะมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่ำ

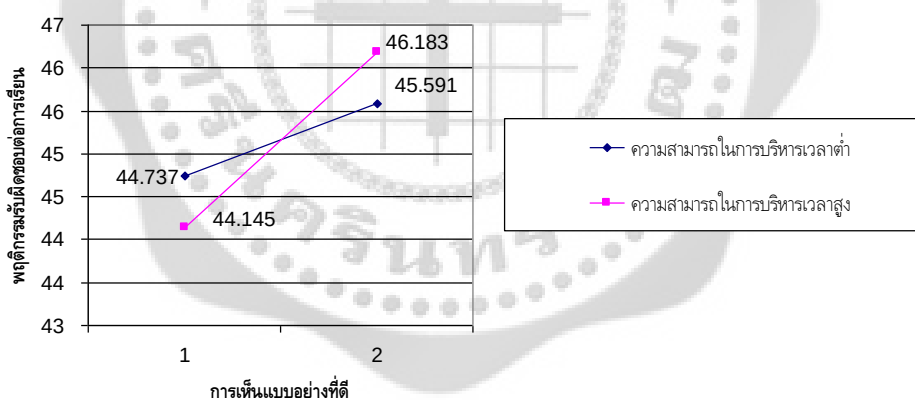
เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว พบว่าคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบแปรปรวนไปตามความสามารถในการบริหารเวลาทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด และกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ตาราง 25 ส่วนที่ 1) โดยพิจารณาตามค่าเฉลี่ยในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่างกัน พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมที่ดีมากกว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่ำ ในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 45.21 และ 43.08) และกลุ่มย่อยที่สำคัญ 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 45.33 และ 42.79) กลุ่มอายุน้อย (ค่าเฉลี่ย 45.77 และ 42.61) กลุ่มโสด (ค่าเฉลี่ย 45.98 และ 42.64) และกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 45.04 และ 42.38) (ตาราง 25 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว พบว่าคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบแปรปรวนไปตามการเห็นแบบอย่างที่ดีทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด กลุ่มสมรส และกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ตาราง 25 ส่วนที่ 1) โดยพิจารณาตามค่าเฉลี่ยในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการเห็นแบบอย่างที่ดีต่างกัน พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการเห็นแบบอย่างที่ดีสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมที่ดีมากกว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการเห็นแบบอย่างที่ดีต่ำ ในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 46.13 และ 42.16) และในกลุ่มย่อยที่สำคัญ 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 45.93 และ 42.19) กลุ่มเพศหญิง (ค่าเฉลี่ย 46.49 และ 41.81) กลุ่มอายุน้อย (ค่าเฉลี่ย 46.72 และ 41.66) กลุ่มโสด (ค่าเฉลี่ย 46.16 และ 42.46) กลุ่มสมรส (ค่าเฉลี่ย 46.62 และ 41.57) และกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ค่าเฉลี่ย 46.08 และ 41.34) (ตาราง 25 ส่วนที่ 2)

ภาพประกอบ 24 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการเห็นแบบอย่างที่ดีที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ในกลุ่มอายุมาก

ภาพประกอบ 24 ลักษณะของปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal Interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362 – 365)

ภาพประกอบ 25 แสดงปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการเห็นแบบอย่างที่ดีที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ในกลุ่มเรียนเฉพาะเสาร์-อาทิตย์

ภาพประกอบ 25 ลักษณะของปฏิสัมพันธ์เป็นแบบ Disordinal Interaction (Kerlinger; & Lee. 2000: 362 – 365)

สรุปได้ว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมที่ดีมาก ได้แก่

- 1) นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด และกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์

หรือวันอาทิตย์ 2) นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการเห็นแบบอย่างที่ดีสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด กลุ่มสมรส และกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์

จากที่กล่าวมาทั้งหมด สรุปได้ดังนี้

1. ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการเห็นแบบอย่างที่ดีกับพฤติกรรมรับผิดชอบในภาพรวมและรายด้าน 3 ด้าน ได้แก่ พฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพ ต่อการเรียน และต่อส่วนรวมของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ยกเว้นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ กลุ่มอายุมากที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูงและการเห็นแบบอย่างที่ดีสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนส่วนรวมมาก

2. นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบในภาพรวมมากกว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่ำ พบในกลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด และกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์

3. นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพมากกว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่ำ พบในกลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโสด กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์

4. นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนและต่อส่วนรวม มากกว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่ำ พบในกลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด และกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์

5. นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีการเห็นแบบอย่างที่ดีสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบในภาพรวมมากกว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีการเห็นแบบอย่างที่ดีต่ำ พบในกลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด กลุ่มสมรส กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์

10. นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีการเห็นแบบอย่างที่ดีสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบในภาพรวมมากกว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีการเห็นแบบอย่างที่ดีต่ำ พบในกลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด กลุ่มสมรส กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์

11. นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีการเห็นแบบอย่างที่ดีสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนและต่อส่วนรวมมากกว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีการเห็นแบบอย่างที่ดีต่ำ พบในกลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด กลุ่มสมรส และกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์

จากการทดสอบสมมติฐานทั้ง 6 ข้อ ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 26 ภาพรวมผลการวิเคราะห์ข้อมูลในสมมติฐานข้อที่ 1, 2, 3, 4, 5 และ 6

กลุ่ม	สมมติฐาน ข้อที่ 1			สมมติฐาน ข้อที่ 2			สมมติฐาน ข้อที่ 3			สมมติฐาน ข้อที่ 4			สมมติฐาน ข้อที่ 5			สมมติฐาน ข้อที่ 6		
	จำนวน (คน)	ตัวทำนายที่ สำคัญ	R ²	แรง จูงใจ (ก)	สนับสนุน ทางสังคม (ข)		มุ่ง อนาคต (ก)	สนับสนุน ทางสังคม (ข)		เจตคติ ฯ (ก)	เห็นแบบ อย่าง (ข)		บริหาร เวลา (ก)	สนับสนุน ทางสังคม (ข)		บริหาร เวลา (ก)	เห็นแบบ อย่าง (ข)	
1. กลุ่มรวม	260	3, 1, 2, 5	.61	47.37*	33.28*	1.22	37.01*	58.71*	5.05*	82.96*	15.87*	<1	21.05*	69.00*	5.03*	18.91*	36.12*	<1
2. เพศชาย	203	3, 1	.58	44.06*	16.74*	1.43	26.79*	40.22*	3.01	63.75*	10.64*	1.06	19.06*	43.05*	5.03*	17.22*	23.39*	<1
3. เพศหญิง	57	3, 1, 2	.68	3.69	15.15*	<1	9.82*	10.76*	2.37	22.72*	3.40	2.51	2.45	20.42*	<1	1.80	8.62*	<1
4. อายุน้อย	165	3, 1, 2	.68	37.59*	35.21*	<1	2532*	39.93*	2.74	44.60*	12.66*	1.35	24.29*	44.36*	<1	29.20*	41.30*	<1
5. อายุมาก	95	1, 3	.45	9.14*	3.04	<1	7.86*	9.12*	1.14	31.45*	<1	3.18	2.89	13.82*	8.25*	1.12	1.12	2.55
6. โสด	189	3, 1	.62	38.70*	22.34*	1.32	26.95*	34.61*	2.51	62.02*	9.00*	<1	24.65*	39.58*	3.25	25.41*	24.57*	2.34
7. สมรส	71	1, 3, 2	.56	6.74*	10.89*	<1	10.70*	18.84*	2.28	16.55*	7.44*	<1	<1	28.43*	1.87	<1	15.14*	<1
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็น ฯ	181	3, 1, 2, 4	.64	20.25*	30.22*	<1	19.12*	39.23*	2.96	44.38*	11.76*	<1	15.59*	46.47*	1.60	17.54*	32.06*	<1
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	79	1, 3	.60	31.16*	4.81*	1.02	17.01*	18.53*	1.77	24.80*	3.54	<1	4.33*	18.15*	5.12*	2.02	4.95*	1.21

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

หมายเหตุ ตัวทำนาย

1 คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

2 คือ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน

3 คือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ

4 คือ ความสามารถในการบริหารเวลา

5 คือ การสนับสนุนทางสังคม

6 คือ การเห็นแบบอย่างที่ดี

ตาราง 27 ภาพรวมผลการวิเคราะห์ข้อมูลในสมมติฐานข้อที่ 2, 3, 4, 5 และ 6 ด้านพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพ

กลุ่ม	สมมติฐาน ข้อที่ 2			สมมติฐาน ข้อที่ 3			สมมติฐาน ข้อที่ 4			สมมติฐาน ข้อที่ 5			สมมติฐาน ข้อที่ 6		
	แรง จูงใจ (ก)	สนับสนุน ทางสังคม (ข)	(กxข)	มุ่ง อนาคต (ก)	สนับสนุน ทางสังคม (ข)	(กxข)	เจตคติ (ก)	เห็นแบบ อย่าง (ข)	(กxข)	บริหาร เวลา (ก)	สนับสนุน ทางสังคม (ข)	(กxข)	บริหาร เวลา (ก)	เห็นแบบ อย่าง (ข)	(กxข)
1. กลุ่มรวม	14.25*	19.34*	2.56	32.39*	29.10*	1.60	45.98*	10.07*	<1	23.48*	35.35*	4.04*	21.43*	21.27*	<1
2. เพศชาย	13.81*	10.99*	1.93	25.76*	21.33*	<1	34.21*	8.65*	1.96	19.83*	22.70*	5.85*	17.13*	16.63*	1.36
3. เพศหญิง	<1	8.49*	1.15	7.30*	4.51	2.23	14.60*	1.25	1.64	5.03*	8.47*	<1	5.89*	2.19	1.04
4. อายุน้อย	11.08*	21.66*	2.00	18.28*	23.87*	<1	31.61*	5.54*	<1	22.03*	24.06*	<1	26.12*	21.38*	<1
5. อายุมาก	2.27	1.78	<1	8.40*	3.06	<1	13.41*	1.25	4.09*	4.46*	5.74*	7.64*	1.77	<1	1.85
6. โสด	11.68*	15.15*	2.11	24.60*	18.81*	<1	33.69*	8.84*	<1	26.42*	22.32*	2.72	26.58*	19.73*	2.23
7. สมรส	2.65	3.47	<1	7.42*	7.33*	<1	10.29*	1.55	<1	1.15	11.59*	1.45	1.22	4.76*	<1
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็น ฯ	3.42	24.46*	<1	20.32*	23.17*	1.03	29.28*	4.15*	<1	12.15*	29.01*	1.61	14.57*	15.27*	<1
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	16.45*	21	5.59	9.71*	5.09*	<1	12.15*	3.86	1.19	9.05*	6.17*	3.90	6.09*	4.80*	1.48

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 28 ภาพรวมผลการวิเคราะห์ข้อมูลในสมมติฐานข้อที่ 2, 3, 4, 5 และ 6 ด้านพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียน

กลุ่ม	สมมติฐาน ข้อที่ 2			สมมติฐาน ข้อที่ 3			สมมติฐาน ข้อที่ 4			สมมติฐาน ข้อที่ 5			สมมติฐาน ข้อที่ 6		
	แรง จูงใจ ^๑ (ก)	สนับสนุน ทางสังคม (ข)	(กxข)	มุ่งอนาคต ^๑ (ก)	สนับสนุน ทางสังคม (ข)	(กxข)	เจตคติ ^๑ (ก)	เห็นแบบ อย่าง ^๑ (ข)	(กxข)	บริหาร เวลา (ก)	สนับสนุน ทางสังคม (ข)	(กxข)	บริหาร เวลา (ก)	เห็นแบบ อย่าง ^๑ (ข)	(กxข)
1. กลุ่มรวม	26.95*	16.83*	1.75	5.94*	34.96*	1.30	30.49*	6.86*	1.80	6.28*	41.97*	6.51*	6.41*	15.49*	<1
2. เพศชาย	26.67*	7.43*	2.01	2.45	23.86*	2.26	20.89*	3.79	2.21	6.84*	25.25*	5.58*	6.40*	7.86*	<1
3. เพศหญิง	1.31	7.53*	1.08	4.34*	6.37*	<1	12.15*	1.56	<1	<1	12.20*	2.04	<1	8.11*	2.54
4. อายุน้อย	21.26*	20.78*	1.48	7.97*	26.75*	<1	18.58*	5.82*	<1	8.71*	28.36*	<1	11.49*	17.69*	<1
5. อายุมาก	5.82*	<1	<1	<1	3.76	<1	8.28*	<1	1.75	2.08	4.54*	14.51*	<1	<1	<1
6. โสด	24.03*	10.78	2.00	6.04*	19.77*	<1	27.95*	2.32	1.21	6.94*	24.78*	4.92*	7.80*	8.32*	<1
7. สมรส	2.42	6.90*	<1	<1	12.54*	<1	2.80	6.43*	1.06	<1	16.28*	1.30	<1	9.99*	1.05
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็น ๗	26.95*	16.83*	1.75	4.66*	20.68*	1.16	23.31*	4.16*	1.28	6.65*	23.36*	1.13	7.60*	14.55*	<1
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	19.96*	4.55*	<1	2.25	12.96*	<1	5.84*	1.45	<1	1.03	14.74*	5.94*	<1	2.26	<1

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 29 ภาพรวมผลการวิเคราะห์ข้อมูลในสมมติฐานข้อที่ 2, 3, 4, 5 และ 6 ด้านพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวม

กลุ่ม	สมมติฐาน ข้อที่ 2			สมมติฐาน ข้อที่ 3			สมมติฐาน ข้อที่ 4			สมมติฐาน ข้อที่ 5			สมมติฐาน ข้อที่ 6		
	แรง จูงใจ ^๑ (ก)	สนับสนุน ทางสังคม (ข)	(กxข)	มุ่งอนาคต ๑ (ก)	สนับสนุน ทางสังคม (ข)	(กxข)	เจตคติ ^๑ (ก)	เห็นแบบ อย่าง ^๑ (ข)	(กxข)	บริหาร เวลา (ก)	สนับสนุน ทางสังคม (ข)	(กxข)	บริหาร เวลา (ก)	เห็นแบบ อย่าง ^๑ (ข)	(กxข)
1. กลุ่มรวม	51.14*	22.39*	<1	39.37*	39.73*	9.12	79.29*	11.30*	3.82	10.81*	46.76*	<1	9.91*	34.46*	1.47
2. เพศชาย	39.52*	10.53*	<1	33.42*	25.25*	3.71	67.66*	6.82*	<1	9.42*	27.48*	<1	10.14*	22.05*	1.68
3. เพศหญิง	10.83*	16.14*	<1	6.78*	11.76*	6.03*	14.12*	4.75*	5.35*	<1	27.17*	1.32	<1	11.22*	<1
4. อายุน้อย	41.19*	17.45*	1.28	21.05*	18.53*	7.08*	30.98*	11.72*	5.67*	13.07*	24.72*	<1	14.87*	38.14*	<1
5. อายุมาก	9.58*	5.59*	<1	14.17*	12.02*	1.03	47.71*	<1	<1	<1	18.3*	<1	1.37	1.38	5.40*
6. โสด	40.04*	14.03*	<1	23.81*	23.97*	5.48*	52.82*	61.9*	4.04*	15.17*	24.46*	<1	16.87*	20.83*	1.62
7. สมรส	7.80*	8.63*	<1	19.17*	11.18*	4.44*	21.61*	5.35*	<1	<1	21.49*	<1	<1	15.88*	<1
8. เรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็น ๑	35.38*	17.12	<1	12.57*	27.63*	4.06*	24.96*	16.22*	<1	9.90*	32.47*	<1	11.00*	35.04*	<1
9. เรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	12.31*	5.38*	<1	33.97*	16.08*	3.85	42.64*	1.31	3.19	<1	11.45*	<1	<1	3.01	8.27*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายของการวิจัย คือ 1) เพื่อศึกษาอำนาจในการทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาภาคสมทบด้วยปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 2) เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ซึ่งทำการศึกษากับนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ จำนวน 260 คน

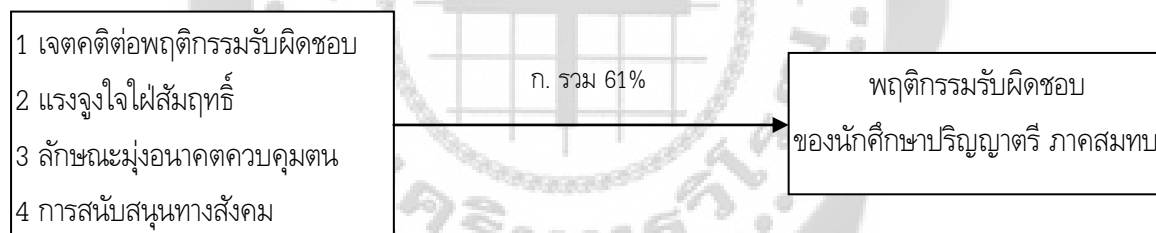
ในการเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม จำนวน 1 ฉบับ แบ่งออกเป็น 8 ตอน ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามลักษณะทางชีวสังคมของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2-8 เป็นแบบวัดเกี่ยวกับปัจจัยที่เป็นตัวแปรในการศึกษาวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามพฤติกรรมรับผิดชอบ แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน แบบสอบถามเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ แบบสอบถามความสามารถในการบริหารเวลา แบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคม และแบบสอบถามการเห็นแบบอย่างที่ดี

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบคำถามการวิจัยออกเป็น 3 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 คุณลักษณะพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างโดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรทีละขั้น (Stepwise Multiple Regression Analysis) และตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-way Analysis of Variance)

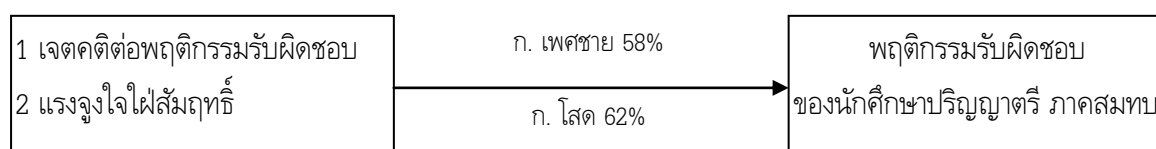
การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 1

สมมติฐานข้อที่ 1 ตั้งไว้ว่า “ปัจจัยภายใน (แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ และความสามารถในการบริหารเวลา) และปัจจัยภายนอก (การสนับสนุนทางสังคม และการเห็นแบบอย่างที่ดี) สามารถทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05” จากการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรทีละขั้น พบว่าในกลุ่มรวม ตัวแปรที่เข้าทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ คือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน และการสนับสนุนทางสังคม โดยสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ได้ร้อยละ 61 (ภาพประกอบ 26) โดยตัวแปรที่เข้าทำนายเป็นลำดับแรก คือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ รองลงมา คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน และการสนับสนุนทางสังคม ตามลำดับ เมื่อพิจารณากลุ่มย่อย 8 กลุ่ม ดังนี้ กลุ่มเพศชาย และกลุ่มโสด พบว่า ตัวแปรที่เข้าทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ คือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทำนายได้ร้อยละ 58 และ 62 ตามลำดับ (ภาพประกอบ 27) ซึ่งตัวแปรที่เข้าทำนายเป็นลำดับแรก คือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ รองลงมา คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ในกลุ่มเพศหญิง และกลุ่มอายุน้อย พบว่า ตัวแปรที่เข้าทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาค

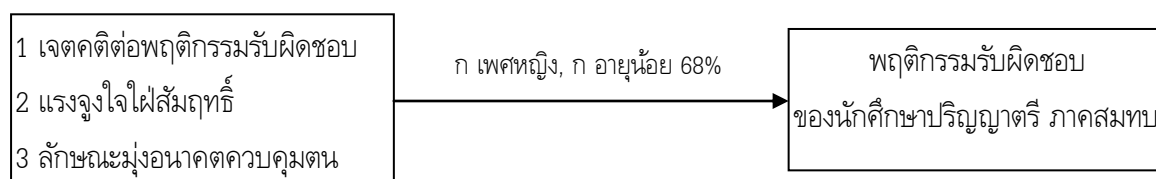
สมทบ คือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ทำนายได้ร้อยละ 68 ซึ่งตัวแปรที่เข้าทำนายเป็นลำดับแรก คือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ รองลงมา คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ตามลำดับ ในกลุ่มอายุมาก และกลุ่มเรียนเฉพาะเสาร์-อาทิตย์ พบว่าตัวแปรที่เข้าทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ ทำนายได้ร้อยละ 45 และ 60 ตามลำดับ (ภาพประกอบ 28) ซึ่งตัวแปรที่เข้าทำนายเป็นลำดับแรก คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ รองลงมา คือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ ในกลุ่มสมรส พบว่าตัวแปรที่เข้าทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ทำนายได้ร้อยละ 56 (ภาพประกอบ 29) ซึ่งตัวแปรที่เข้าทำนายเป็นลำดับแรก คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ รองลงมา คือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ตามลำดับ และในกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ พบว่าตัวแปรที่เข้าทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ คือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน และความสามารถในการบริหารเวลา ทำนายได้ร้อยละ 61 (ภาพประกอบ 30) ซึ่งตัวแปรที่เข้าทำนายเป็นลำดับแรก คือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ รองลงมา คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน และความสามารถในการบริหารเวลา ตามลำดับ ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่า สมมติฐานข้อที่ 1 ได้รับการสนับสนุน

ภาพประกอบ 26 ผลการทำนายและตัวทำนายที่สำคัญของพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ในกลุ่มรวม

ภาพประกอบ 27 ผลการทำนายและตัวทำนายที่สำคัญของพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ในกลุ่มเพศชาย และกลุ่มโสด

ภาพประกอบ 28 ผลการทำนายและตัวทำนายที่สำคัญของพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ในกลุ่มเพศหญิง และกลุ่มอายุน้อย

ภาพประกอบ 29 ผลการทำนายและตัวทำนายที่สำคัญของพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ในกลุ่มสมรส

ภาพประกอบ 30 ผลการทำนายและตัวทำนายที่สำคัญของพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ในกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์

จากผลการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นตัวแปรสำคัญที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ เนื่องจากเจตคติเป็นความรู้สึกทางจิตใจที่บุคคลแสดงออกมาในรูปแบบของพฤติกรรม โดยที่บุคคลจะมีเจตคติที่ดีหรือไม่ดีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งนั้นเป็นผลมาจากการที่บุคคลได้มีประสบการณ์กับสิ่งนั้น ๆ จะเห็นได้ว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีพฤติกรรมรับผิดชอบมากนั้นเป็นผลมาจากความรู้สึก ความเข้าใจที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ และมีความปรารถนาที่จะกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีได้ผลเป็นเยี่ยม โดยทุ่มเทความพยายามทั้งหมดที่มีอยู่จนสำเร็จ โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคเพื่อบรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้ เป็นไปตามที่กอร์ดอน (อ้อมเดือน สดมณี. 2540: 102; อ้างอิงจาก Gordon W. Triandis) ให้ความหมายของเจตคติว่า เป็นสิ่งที่ทำให้บุคคลพร้อมที่จะโต้ตอบต่อสิ่งแวดล้อมเสมอ และเป็นตัวกำหนดทิศทางที่แต่ละบุคคลจะตอบสนองต่อสิ่งของและเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้อง และแม็กคิวแลนด์ (McClelland. 1953) ให้คำจำกัดความแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาที่จะกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ให้

สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ได้ผลเป็นเยี่ยม โดยทุ่มเทความพยายามทั้งหมดที่มีอยู่จนสำเร็จ โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค เพื่อบรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ วิไลวรรณ ตั้งสกุล (2546) ศึกษาปัจจัยเชิงเหตุด้านจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับความมุ่งมั่นรับผิดชอบครอบครัวของนักศึกษาชายสายพาณิชยการจำนวน 300 คน พบว่า นักศึกษาที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบครอบครัวมีความมุ่งมั่นรับผิดชอบสูง และงานวิจัยของ สมวาสนา ธนเมธิกุล (2548) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สามารถทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพได้ร้อยละ 12

การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 2

สมมติฐานข้อที่ 2 ที่ตั้งไว้ว่า “นักศึกษابริญญাত্রี ภาคสมทบ ที่มีลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและมีการสนับสนุนทางสังคมสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่านักศึกษابริญญাত্রี ภาคสมทบ ที่มีลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำและมีการสนับสนุนทางสังคมต่ำ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย” สมมติฐานนี้คาดถึงนักศึกษابริญญাত্রี ภาคสมทบที่มีลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบที่ดีมากกว่านักศึกษابริญญাত্রี ภาคสมทบที่มีลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำและได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการสนับสนุนทางสังคมกับพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษابริญญাত্রี ภาคสมทบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทั้ง 8 กลุ่มแต่อย่างใด (ตารางที่ 6 ส่วนที่ 1) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษابริญญাত্রี ภาคสมทบ ต่องานอาชีพ (ตาราง 7 ส่วนที่ 1) ต่อการเรียน (ตาราง 8 ส่วนที่ 1) และต่อส่วนรวม (ตาราง 9 ส่วนที่ 1) พบว่าไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการสนับสนุนทางสังคมกับพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษابริญญাত্রี ภาคสมทบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทั้ง 8 กลุ่มแต่อย่างใด ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

จึงกล่าวได้ว่า สมมติฐานข้อที่ 2 ไม่ได้รับการสนับสนุน ทั้งนี้เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างมีความแตกต่างกันทั้งลักษณะทางชีวสังคม งานอาชีพ รายวิชาในการเรียน และสภาพแวดล้อม ซึ่งอาจทำให้ผลการวิจัยไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างอาจมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่สูงอยู่แล้ว สังเกตจากเป็นนักศึกษาที่มีงานทำแล้วแต่ยังมาเรียนเพื่อได้รับความรู้เพิ่มเติม และเมื่อได้รับการสนับสนุนที่มากหรือน้อยก็ไม่ทำให้พฤติกรรมรับผิดชอบแตกต่างกัน

เมื่อทำการวิเคราะห์ตัวแปรอิสระทีละตัว พบว่าคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษابริญญাত্রี ภาคสมทบ แปรปรวนไปตามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ กล่าวคือ นักศึกษابริญญাত্রี ภาคสมทบที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบที่ดีกว่านักศึกษابริญญাত্রี ภาคสมทบที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ พบทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุน้อย กลุ่มอายุมาก กลุ่มโสด กลุ่มสมรส กลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ตาราง 6 ส่วนที่ 1) สำหรับการวิเคราะห์ตัวแปรอิสระทีละตัว ของพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษابริญญাত্রี ภาคสมทบ ต่องาน

รับผิดชอบของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตร พบว่า นักศึกษาในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทุกกลุ่มที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบสูงกว่านักศึกษาที่ได้รับการสนับสนุนต่ำ

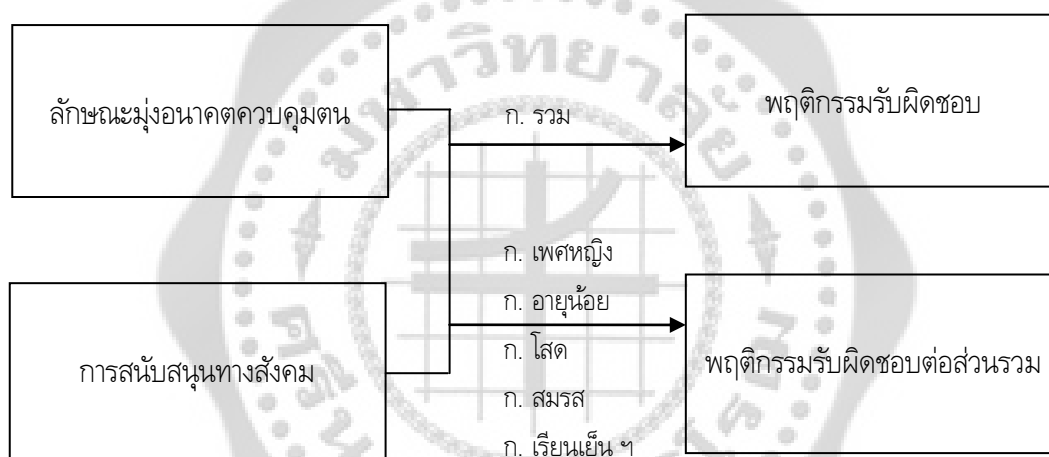
การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 3

สมมติฐานข้อที่ 3 ที่ตั้งไว้ว่า “นักศึกษาศรีปริญาตรี ภาคสมทบ ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงและมีการสนับสนุนทางสังคมสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่านักศึกษาศรีปริญาตรี ภาคสมทบ ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตต่ำและมีการสนับสนุนทางสังคมต่ำ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย” สมมติฐานนี้คาดหวังถึงนักศึกษาศรีปริญาตรี ภาคสมทบที่มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงและได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบที่ดีมากกว่านักศึกษาศรีปริญาตรี ภาคสมทบ ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตต่ำและได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย (ตาราง 10 ส่วนที่ 1) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าพบปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและการสนับสนุนทางสังคมกับพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาศรีปริญาตรี ภาคสมทบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มรวม (ภาพประกอบ 31) โดยมีรายละเอียดดังนี้ 1) ในกลุ่มนักศึกษาศรีปริญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง ถ้าเป็นผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูงจะมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่า นักศึกษาศรีปริญาตรี ภาคสมทบ ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ 2) ในกลุ่มนักศึกษาศรีปริญาตรี ภาคสมทบ ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง ถ้าเป็นผู้ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงจะมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่า นักศึกษาศรีปริญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ 3) ในกลุ่มนักศึกษาศรีปริญาตรี ภาคสมทบ ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูงและได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงพร้อมกัน จะมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่า นักศึกษาศรีปริญาตรี ภาคสมทบ ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำและได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำพร้อมกัน 4) ในกลุ่มนักศึกษาศรีปริญาตรี ภาคสมทบ ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ ถ้าเป็นผู้ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงจะมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่า นักศึกษาศรีปริญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ 5) ในกลุ่มนักศึกษาศรีปริญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ ถ้าเป็นผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูงจะมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่า นักศึกษาศรีปริญาตรี ภาคสมทบ ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ

เมื่อผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาศรีปริญาตรี ภาคสมทบ ต่องานอาชีพ (ตาราง 11 ส่วนที่ 1) ต่อการเรียน (ตาราง 12 ส่วนที่ 1) และต่อส่วนรวม (ตาราง 13 ส่วนที่ 1) พบว่า ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและการสนับสนุนทางสังคมกับพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพ และพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษาศรีปริญาตรี ภาคสมทบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทั้ง 8 กลุ่มแต่อย่างใด ซึ่งผลส่วนนี้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แต่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและการสนับสนุนทางสังคมกับพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาศรีปริญาตรี ภาคสมทบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด กลุ่มสมรส และกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ภาพประกอบ 31) โดยมีรายละเอียดดังนี้ 1) ในกลุ่มนักศึกษาศรีปริญาตรี ภาคสมทบ ที่มีลักษณะ

มุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ ถ้าเป็นผู้ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงจะมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ 2) ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ ถ้าเป็นผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูงจะมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ 3) ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูงและได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงพร้อมกัน จะมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำและได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำพร้อมกัน สำหรับกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์พบรายละเอียดเพิ่มเติมนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง ถ้าเป็นผู้ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงจะมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ

จึงกล่าวได้ว่า สมมติฐานข้อที่ 3 ได้รับการสนับสนุนบางส่วน

ภาพประกอบ 31 ผลแสดงปฏิสัมพันธ์แบบสองทางที่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 3

ทั้งนี้อาจเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ และมีงานประจำมาแล้ว มีความสามารถในการเห็นการณ์ไกล เล็งเห็นความสำคัญของสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับตนเองในอนาคต และเมื่อได้รับการสนับสนุนทางสังคมจึงทำให้มีพฤติกรรมรับผิดชอบแตกต่างกันไปด้วย ดังที่ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจวบจันทึก (2520) กล่าวว่าไว้ว่าลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนนี้มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการปฏิบัติงานอย่างมาก กล่าวคือ ถ้าแต่ละขั้นตอนของการปฏิบัติงานนั้นมีผลต่อความสำเร็จหรือความก้าวหน้าของบุคคลในอนาคต ความสำเร็จในแต่ละขั้นก็จะเป็นแรงจูงใจให้บุคคลพยายามปฏิบัติงานในขั้นต่อไปให้สำเร็จเพื่อให้บรรลุเป้าหมายขั้นสุดท้าย และในขณะเดียวกันความล้มเหลวของการปฏิบัติงานในขั้นต้น ๆ ก็จะทำให้บุคคลไม่สามารถทำงานในขั้นต่อไปได้ การมุ่งอนาคตนี้เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหลายชนิด ทั้งพฤติกรรมส่วนตัว เช่น พฤติกรรมการอดออม พฤติกรรมซื่อสัตย์ พฤติกรรมรับผิดชอบ และพฤติกรรมช่วยเหลือผู้อื่น สอดคล้องกับงานวิจัยของ

สุภาสิทธิ์ นุ่มเนียม (2546) พบว่า นักเรียนที่มีการมุ่งอนาคตควบคุมตนสูงเป็นผู้ที่มีทัศนคติต่อพฤติกรรม
รับผิดชอบต่อน้ำที่มากกว่านักเรียนที่มีการมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ

[illegible]

งานวิจัยของสมวาสนา ธนเมธิกุล (2546) ศึกษาจิตลักษณะและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ พบว่า นักศึกษาที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบสูงกว่านักศึกษาที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ

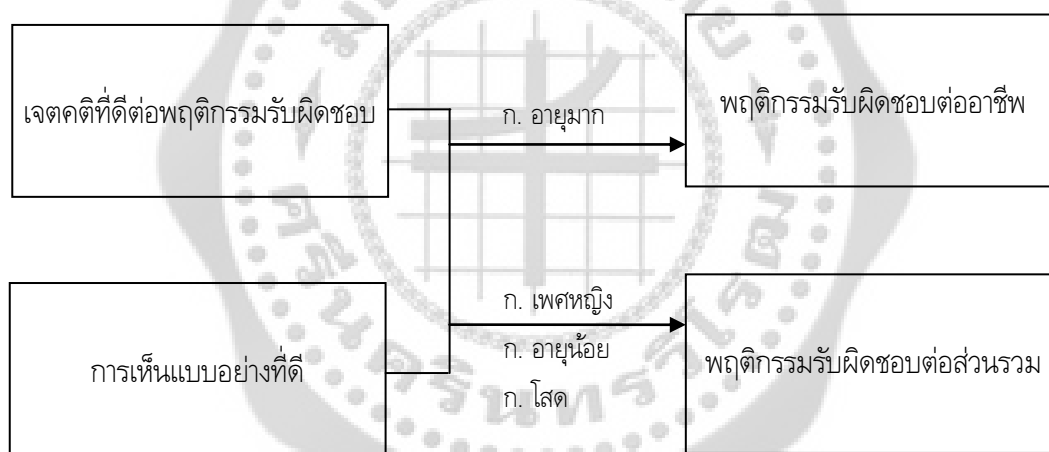
การสรุปและอภิปรายผลตามสมมติฐานข้อที่ 4

สมมติฐานข้อที่ 4 ที่ตั้งไว้ว่า “นักศึกษาศรีปริญาตรี ภาคสมทบ ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบสูงและมีการเห็นแบบอย่างที่ดีสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่านักศึกษาศรีปริญาตรี ภาคสมทบ ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่ำและมีการเห็นแบบอย่างที่ดี ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย” สมมติฐานนี้คาดถึงนักศึกษาศรีปริญาตรี ภาคสมทบ ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบสูงและมีการเห็นแบบอย่างที่ดีสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบที่ดีมากกว่านักศึกษาศรีปริญาตรี ภาคสมทบ ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่ำและมีการเห็นแบบอย่างที่ดีต่ำ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบและการเห็นแบบอย่างที่ดีกับพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาศรีปริญาตรี ภาคสมทบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทั้ง 8 กลุ่ม (ตาราง 14 ส่วนที่1) แต่อย่างไรก็ดี ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาศรีปริญาตรี ภาคสมทบ ต่องานอาชีพ (ตาราง 15 ส่วนที่ 1) ต่อการเรียน (ตาราง 16 ส่วนที่ 1) และต่อส่วนรวม (ตาราง 17 ส่วนที่ 1) พบว่า พฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพ พบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบและการเห็นแบบอย่างที่ดีกับพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มอายุมาก (ภาพประกอบ 32) โดยมีรายละเอียด 1) ในกลุ่มนักศึกษาศรีปริญาตรี ภาคสมทบ ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบสูง ถ้าเป็นผู้ที่มีการเห็นแบบอย่างที่ดีสูง จะมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพมากกว่า นักศึกษาศรีปริญาตรี ภาคสมทบ ที่มีการเห็นแบบอย่างที่ดีต่ำ 2) ในกลุ่มนักศึกษาศรีปริญาตรี ภาคสมทบ ที่มีการเห็นแบบอย่างที่ดีสูง ถ้าเป็นผู้ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบสูงจะมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพมากกว่า นักศึกษาศรีปริญาตรี ภาคสมทบ ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่ำ 3) ในกลุ่มนักศึกษาศรีปริญาตรี ภาคสมทบ ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบสูงและมีการเห็นแบบอย่างที่ดีสูงพร้อมกัน จะมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพมากกว่า นักศึกษาศรีปริญาตรี ภาคสมทบ ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่ำและมีการเห็นแบบอย่างที่ดีต่ำพร้อมกัน ด้านพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียน ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบและการเห็นแบบอย่างที่ดีกับพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษาศรีปริญาตรี ภาคสมทบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทั้ง 8 กลุ่มแต่อย่างไรก็ดี ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวม พบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบและการเห็นแบบอย่างที่ดีกับพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย และกลุ่มโสด (ภาพประกอบ 32) โดยมีรายละเอียด 1) ในกลุ่มนักศึกษาศรีปริญาตรี ภาคสมทบ ที่มีการเห็นแบบอย่างที่ดีต่ำ ถ้าเป็นผู้ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบสูง จะมีพฤติกรรม

รับผิดชอบต่อส่วนรวมมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่ำ 2) ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่ำ ถ้าเป็นผู้ที่มีการเห็นแบบอย่างที่ดีสูง จะมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีการเห็นแบบอย่างที่ดีต่ำ 3) ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบสูงและมีการเห็นแบบอย่างที่ดีสูง พร้อมกัน จะมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่ำและมีการเห็นแบบอย่างที่ดีต่ำพร้อมกัน สำหรับกลุ่มโสดพบรายละเอียดเพิ่มเติม 1) ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีการเห็นแบบอย่างที่ดีสูง ถ้าเป็นผู้ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบสูง จะมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่ำ 2) ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่ำและมีการเห็นแบบอย่างที่ดีสูงพร้อมกัน จะมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบสูงและมีการเห็นแบบอย่างที่ดีต่ำพร้อมกัน

จึงกล่าวได้ว่า สมมติฐานข้อที่ 4 ได้รับการสนับสนุนบางส่วน

ภาพประกอบ 32 ผลแสดงปฏิสัมพันธ์แบบสองทางที่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลข้างต้นทำให้ทราบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีพฤติกรรมรับผิดชอบในภาพรวมและพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ไม่แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระทั้ง 2 ตัว คือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบและการเห็นแบบอย่างที่ดี ทั้งนี้อาจเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ อาจมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบอยู่แล้วและเมื่อเห็นแบบอย่างที่ดีมากหรือน้อยก็ตามก็ไม่ทำให้พฤติกรรมรับผิดชอบเปลี่ยนแปลงไป จึงส่งผลให้ตัวแปรทั้งสองไม่มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ พบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบและการเห็นแบบอย่างที่ดีกับพฤติกรรมรับผิดชอบต่ออาชีพและพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวม กล่าวคือนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบสูงและเห็นแบบอย่างที่ดีสูง จะเป็นผู้ที่

พฤติกรรมรับผิดชอบต่ออาชีพและมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมมาก ตามที่กอร์ดอน (อ้อมเดือน สดมณี. 2540: 102; อ้างอิงจาก Gordon W. Triandis) ให้ความหมายของเจตคติว่า เป็นสิ่งที่ทำให้บุคคลพร้อมที่จะโต้ตอบต่อสิ่งแวดล้อมและเป็นตัวกำหนดทิศทางที่แต่ละบุคคลจะตอบสนองต่อสิ่งของและเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้อง และจากทฤษฎีที่อธิบายพฤติกรรมของบุคคลที่เกิดจากการเลียนแบบ คือ ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมจากการเห็นแบบอย่างโดยแบนดูรา (Bandura. 1986) ประกอบด้วย 4 กระบวนการ ได้แก่ การเอาใจใส่ เป็นกระบวนการที่มีความเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างตัวแบบและผู้เลียนแบบ เช่น ผู้ปกครองแสดงความรับผิดชอบต่องานทุกครั้งที่ได้รับมอบหมาย เด็กก็จะรับรู้พฤติกรรมนั้น และส่งผลถึงกระบวนการต่อมา คือ กระบวนการเก็บจำ พฤติกรรมความรับผิดชอบต่อของผู้ปกครองไว้โดยการทบทวนพฤติกรรมที่เกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อผู้ปกครองสัญญากับเด็กทุกครั้งผ่านกระบวนการรับรู้ และเมื่อมีลักษณะเหตุการณ์เดียวกันเกิดขึ้นกับเด็ก เด็กก็จะใช้ข้อมูลย้อนกลับโดยการเทียบเคียงกับตัวแบบในกระบวนการแสดงออก เป็นพฤติกรรมความรับผิดชอบต่อสัญญาตามที่ตัวแบบแสดงพฤติกรรมนั้น ซึ่งขึ้นอยู่กับกระบวนการจิตใจที่เกี่ยวกับสิ่งกระตุ้นจากภายนอกด้วย เช่น ได้รับคำชมเชยเมื่อเด็กแสดงพฤติกรรมรับผิดชอบต่อ ทำให้เขาเกิดความรู้สึกว่า เขามีคุณค่า มีความภาคภูมิใจ ในที่สุดก็จะทำให้รู้สึกชอบ พอใจ พร้อมทั้งจะแสดงพฤติกรรมรับผิดชอบต่อสิ่งอื่น ๆ ที่แสดงออกซ้ำ ๆ กันของเด็กก็จะกลายเป็นนิสัยของเด็กต่อไป (Bandura. 1986: 51-69) สอดคล้องกับงานวิจัยของ ศุภรัฐ ยอดระบำ (2548) ศึกษาปัจจัยเชิงเหตุแบบบูรณาการด้านบ้าน สถานศึกษา และจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจที่จะรับผิดชอบต่อครอบครัวของนักศึกษาชายระดับปริญญาตรี พบว่า นักศึกษาที่เห็นแบบอย่างความรับผิดชอบต่อครอบครัวจากบิดามากเป็นผู้ที่มีความตระหนักในเรื่องความรับผิดชอบต่อครอบครัวมากกว่าผู้ที่เห็นแบบอย่างความรับผิดชอบต่อครอบครัวจากบิดาน้อย

เมื่อทำการวิเคราะห์ตัวแปรทีละตัว พบว่า พฤติกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ แปรปรวนไปตามเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่อ คือ นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่อสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อที่มากกว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่อต่ำ พบทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญทั้ง 8 กลุ่ม (ตาราง 14 ส่วนที่ 1) สำหรับการวิเคราะห์ตัวแปรอิสระทีละตัวของพฤติกรรมรับผิดชอบต่อของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ต่องานอาชีพ ต่อการเรียนรู้ และต่อส่วนรวม พบว่า พฤติกรรมรับผิดชอบต่อของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ แปรปรวนไปตามเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่อ ทั้งต่องานอาชีพ ต่อการเรียนรู้ และต่อส่วนรวมคือ 1) นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่อสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพที่ดีมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่อต่ำ พบทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญทั้ง 8 กลุ่ม (ตาราง 15 ส่วนที่ 1) 2) นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่อสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ที่ดีมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่อต่ำ พบทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มอายุมาก กลุ่มโสด กลุ่มเรียนเย็นวันจันทร์ถึงศุกร์และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์ - อาทิตย์ (ตาราง 16 ส่วนที่ 1) และ 3) นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่อสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ที่

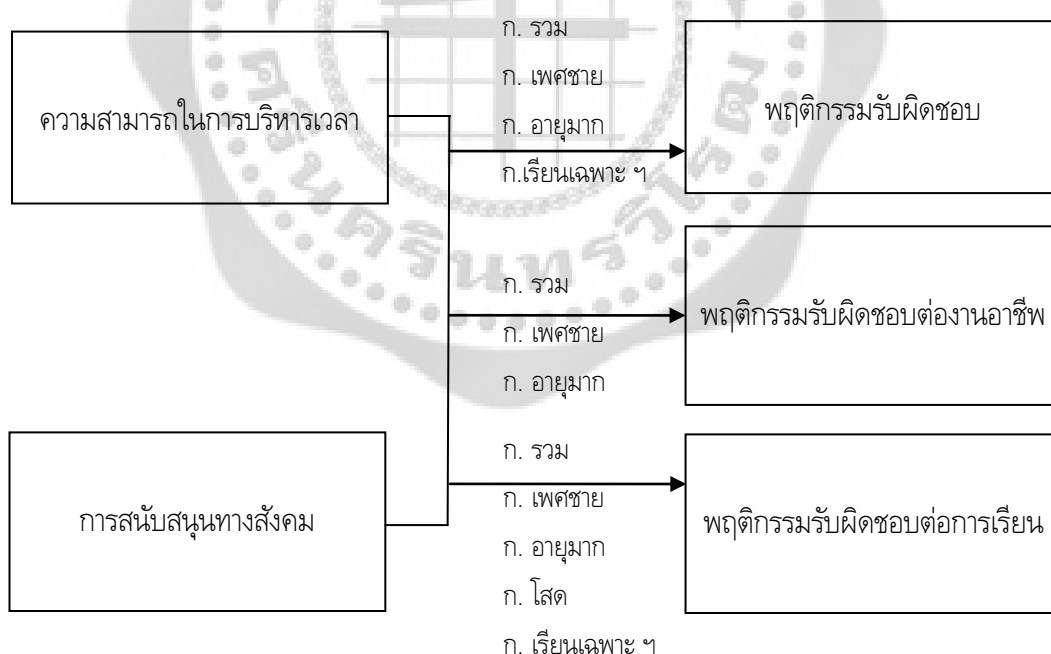
ดีมากว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่ำ พบทั้งในในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญทั้ง 8 กลุ่ม (ตาราง 17 ส่วนที่ 1) สอดคล้องกับงานวิจัยของวิไลวรรณ ตั้งสกุล (2546) ศึกษาปัจจัยเชิงเหตุด้านจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับความมุ่งมั่นรับผิดชอบครอบครัวของนักศึกษาชายพาณิชยการ จำนวน 300 คน พบว่า นักศึกษาที่มีเจตคติต่อพฤติกรรมรับผิดชอบครอบครัวมีความมุ่งมั่นรับผิดชอบสูงในกลุ่มรวม นอกจากนี้ยังพบอีกว่า พฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบแปรปรวนไปตามการเห็นแบบอย่างที่ดี คือ นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีการเห็นแบบอย่างที่ดีสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบที่ดีมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีพฤติกรรมรับผิดชอบที่ดีต่ำ พบทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 5 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด กลุ่มสมรส และกลุ่มเรียนเย็นวันจันทร์ถึงศุกร์และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ตาราง 14 ส่วนที่ 1) สำหรับการวิเคราะห์ตัวแปรอิสระที่ละตัวของพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ต่องานอาชีพ ต่อการเรียนรู้ และต่อส่วนรวม พบว่า พฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบแปรปรวนไปตามการเห็นแบบอย่างที่ดี ทั้งต่องานอาชีพ ต่อการเรียนรู้ และต่อส่วนรวมคือ 1) นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีการเห็นแบบอย่างที่ดีสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพที่ดีมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีพฤติกรรมรับผิดชอบที่ดีต่ำ พบทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด และกลุ่มเรียนเย็นวันจันทร์ถึงศุกร์และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ตาราง 15 ส่วนที่ 1) 2) นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีการเห็นแบบอย่างที่ดีสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนที่ดีมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีพฤติกรรมรับผิดชอบที่ดีต่ำ พบทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มอายุน้อย กลุ่มสมรส และกลุ่มเรียนเย็นวันจันทร์ถึงศุกร์และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ตาราง 16 ส่วนที่ 1) และ 3) นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีการเห็นแบบอย่างที่ดีสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมที่ดีมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีพฤติกรรมรับผิดชอบที่ดีต่ำ พบทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด กลุ่มสมรส และกลุ่มเรียนเย็นวันจันทร์ถึงศุกร์และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ตาราง 17 ส่วนที่ 1)

การสรุปและอภิปรายผลตามสมมติฐานข้อที่ 5

สมมติฐานข้อที่ 5 ที่ตั้งไว้ว่า “นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูง และมีการสนับสนุนทางสังคมสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบมากกว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่ำและมีการสนับสนุนทางสังคมต่ำ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย” สมมติฐานนี้คาดถึงนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูงและได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบที่ดีกว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่ำและได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย (ตาราง 18 ส่วนที่ 1) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคมกับพฤติกรรมรับผิดชอบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มรวม เพศชาย กลุ่มอายุมาก และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ภาพประกอบ 33) โดยมีรายละเอียด 1) ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหาร

ชาย กลุ่มโสด และกลุ่มเรียนเฉพาะเสาร์-อาทิตย์ ว่า 1) ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง ถ้าเป็นผู้ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูง จะมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่ำ 2) ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูงและได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงพร้อมกัน จะมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่ำและได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำพร้อมกัน และนอกจากนี้พบว่าในกลุ่มรวมเพิ่มเติม 1) ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่ำ ถ้าเป็นผู้ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง จะมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ 2) ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่ำและได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงพร้อมกัน จะมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูงและได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำพร้อมกัน สำหรับพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวม ผลพบว่า ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคมกับพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทั้ง 8 กลุ่มแต่อย่างใด ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

จึงกล่าวได้ว่า สมมติฐานข้อที่ 5 ได้รับการสนับสนุนบางส่วน

ภาพประกอบ 33 ผลแสดงปฏิสัมพันธ์แบบสองทางที่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 5

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลข้างต้นพบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคมนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ กับพฤติกรรมรับผิดชอบในภาพรวม พฤติกรรม

รับผิดชอบต่องานอาชีพ และพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียน ทั้งนี้เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ และมีงานประจำ ต้องทั้งทำงานและเรียนไปพร้อมกัน และในขณะที่บางคนมีครอบครัวแล้วจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการบริหารเวลาเพื่อให้ทุกสิ่งบรรลุตามเป้าหมาย ดังนั้น เมื่อกลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการบริหารเวลาและได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงจึงเป็นผู้ที่รับผิดชอบมากด้วย พิมพ์ โหลคำ (2550) กล่าวว่า การบริหารเวลาของนิสิต หมายถึง ความสามารถจัดสรรเวลาในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ในขณะที่ใช้ชีวิตเป็นนิสิตโดยการรู้จักวางแผนและกำหนดเป้าหมายในดำเนินการใช้เวลาปฏิบัติงานให้ผลตรงตามเป้าหมายมากที่สุดและสามารถจัดระบบการใช้เวลาให้เกิดประโยชน์คุ้มค่าสูงสุดเพื่อให้งานสำเร็จลุล่วงมีประสิทธิภาพพร้อมทั้งสามารถจัดสรรเวลาได้อย่างสมดุลเพื่อบรรลุเป้าหมายที่ตนได้วางไว้ แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ มีความสามารถในการบริหารเวลาสูง ทำให้มีพฤติกรรมรับผิดชอบสูง เช่นกัน และนอกจากที่นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ มีความสามารถในการบริหารเวลาแล้ว ถ้านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมรับผิดชอบสูงด้วย สอดคล้องกับงานวิจัยของสมวาสนา ธนเมธิกุล (2546) ศึกษาจิตลักษณะและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ พบว่า นักศึกษาที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบสูงกว่านักศึกษาที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ

เมื่อทำการวิเคราะห์ตัวแปรอิสระที่ละตัว พบว่าพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ แปรปรวนไปตามความสามารถในการบริหารเวลา คือ นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบที่ดีมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่ำ พบทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 5 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด กลุ่มเรียนเย็นวันจันทร์ถึงศุกร์ และ วันเสาร์ หรือ วันอาทิตย์ และ กลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์ - อาทิตย์ (ตาราง 18 ส่วนที่ 1) 1) สำหรับการวิเคราะห์ตัวแปรอิสระที่ละตัวของพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบต่องานอาชีพ ต่อการเรียน และต่อส่วนรวม พบว่า พฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบแปรปรวนไปตามความสามารถในการบริหารเวลา ทั้งต่องานอาชีพ ต่อการเรียน และต่อส่วนรวม คือ 1) นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพที่ดีมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่ำ พบทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มอายุมาก กลุ่มโสด กลุ่มเรียนเย็นวันจันทร์ถึงศุกร์ และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ตาราง 19 ส่วนที่ 1) 2) นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนที่ดีมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่ำ พบทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด และกลุ่มเรียนเย็นวันจันทร์ถึงศุกร์และวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ตาราง 20 ส่วนที่ 1) และ 3) นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมที่ดีมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่ำ พบทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด และกลุ่มเรียนเย็นวันจันทร์ถึงศุกร์ และ วันเสาร์ หรือ วันอาทิตย์ (ตาราง 21 ส่วนที่ 1) นอกจากนี้ยังพบอีกว่า พฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ

แปรปรวนไปตามการสนับสนุนทางสังคม คือ นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบที่ดีมากว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ พบทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญทั้ง 8 กลุ่ม (ตาราง 18 ส่วนที่ 1) สำหรับการวิเคราะห์ตัวแปรอิสระที่ละตัวของพฤติกรรมรับผิดชอบต่อของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบต้องงานอาชีพ ต่อการเรียน และต่อส่วนรวม พบว่า พฤติกรรมรับผิดชอบต่อของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบแปรปรวนไปตามการสนับสนุนทางสังคม ทั้งต้องงานอาชีพ ต่อการเรียน และต่อส่วนรวม คือ 1) นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพที่ดีมากว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ พบทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญทั้ง 8 กลุ่ม (ตาราง 19 ส่วนที่ 1) 2) นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนที่ดีมากว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ พบทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญทั้ง 8 กลุ่ม (ตาราง 20 ส่วนที่ 1) และ 3) นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนที่ดีมากว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ พบทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญทั้ง 8 กลุ่ม (ตาราง 21 ส่วนที่ 1)

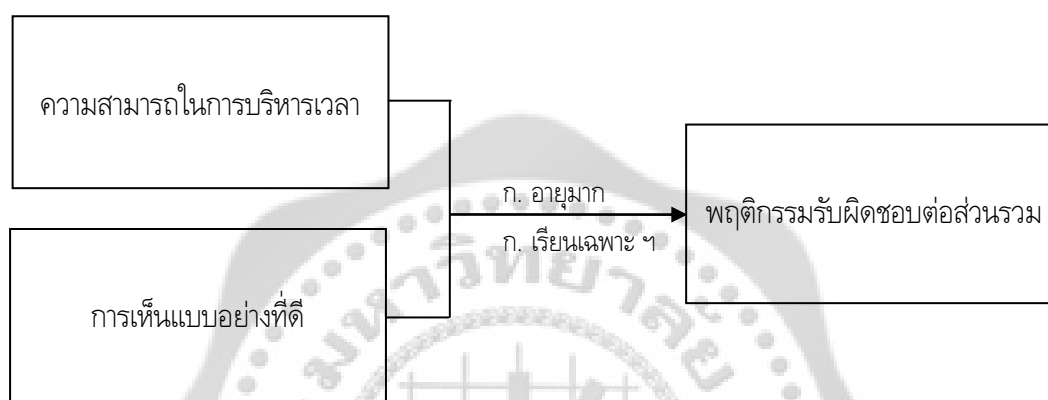
การสรุปและอภิปรายผลตามสมมติฐานข้อที่ 6

สมมติฐานข้อที่ 6 ที่ตั้งไว้ว่า “นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูงและมีการเห็นแบบอย่างที่ดีสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพ นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่ำและมีการเห็นแบบอย่างที่ดีต่ำ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย” สมมติฐานนี้คาดถึงนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูงและมีการเห็นแบบอย่างที่ดีสูงมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพที่ดีมากว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่ำและมีการเห็นแบบอย่างที่ดีต่ำ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย (ตาราง 22 ส่วนที่ 1) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการเห็นแบบอย่างที่ดีกับพฤติกรรมรับผิดชอบต่อของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทั้ง 8 กลุ่มแต่อย่างใด ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ต้องงานอาชีพ (ตาราง 23 ส่วนที่ 1) ต่อการเรียน (ตาราง 24 ส่วนที่ 1) และต่อส่วนรวม (ตาราง 25 ส่วนที่ 1) พบว่า คะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพ และพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียน ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาที่ดีและการเห็นแบบอย่างที่ดีกับพฤติกรรมรับผิดชอบต่อของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทั้ง 8 กลุ่มแต่อย่างใด ซึ่งผลส่วนนี้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สำหรับคะแนนพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวม ผลพบว่า พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการบริหารเวลาและการเห็นแบบอย่างที่ดีกับพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 พบว่าในกลุ่มอายุมาก และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ (ภาพประกอบ 34) โดยมี

รายละเอียด 1) ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูง ถ้าเป็นผู้ที่ได้รับการเห็นแบบอย่างที่ดีสูง จะมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการเห็นแบบอย่างที่ดีต่ำ 2) ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่ได้รับการเห็นแบบอย่างที่ดีสูง ถ้าเป็นผู้ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาสูง จะมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาต่ำ

จึงกล่าวได้ว่า สมมติฐานข้อที่ 6 ได้รับการสนับสนุนบางส่วน

ภาพประกอบ 34 ผลแสดงปฏิสัมพันธ์แบบสองทางที่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 6

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลข้างต้นทำให้ทราบว่า พฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมแปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ ความสามารถในการบริหารเวลาและการเห็นแบบอย่างที่ดี สำหรับพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวม ภาพรวม พฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวม และพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมไม่แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระ 2 ตัว ทั้งนี้เนื่องจากมาจากกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ และมีงานประจำทำ มีความสามารถในการบริหารเวลาอยู่แล้ว ไม่ว่าจะเห็นแบบอย่างที่ดีมากหรือน้อยก็ไม่ทำให้พฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมเปลี่ยนแปลงไป จึงส่งผลให้ตัวแปรทั้งสองไม่มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน เมื่อทำการวิเคราะห์ตัวแปรอิสระทีละตัวพบว่า พฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ แปรปรวนไปตามความสามารถในการบริหารเวลาที่ดี คือ นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาที่ดีสูง มีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมมากกว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาที่ดีต่ำ พบทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่สำคัญ 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุน้อย กลุ่มโสด และกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ (ตาราง 22 ส่วนที่ 1) สำหรับการวิเคราะห์ตัวแปรอิสระทีละตัวของพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ต่อการเรียน และต่อส่วนรวม พบว่า พฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ แปรปรวนไปตามความสามารถในการบริหารเวลาที่ดี ทั้งต่องานอาชีพ ต่อการเรียน และต่อส่วนรวม คือ 1) นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาที่ดีสูง มีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมมากกว่านักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาที่ดี

[illegible]

ข้อเสนอแนะในทางปฏิบัติ

1. ในการที่จะพัฒนาพฤติกรรมรับผิดชอบให้สูงขึ้นนั้น จากผลการวิจัยในครั้งนี้พบว่า กลุ่มตัวแปรปัจจัยภายในส่งผลต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ ดังนั้นหน่วยงานหรือสถานศึกษาควรมีการพัฒนาปัจจัยภายในตัวบุคคล ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยการจัดฝึกอบรมในลักษณะของโครงการต่าง ๆ เช่น โครงการเพื่อสร้างเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ ให้กับนักศึกษาใหม่ในวันปฐมนิเทศ เป็นต้น

2. จากผลการวิจัยที่พบว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองและได้รับการสนับสนุนทางสูงพร้อมกัน จะมีพฤติกรรมรับผิดชอบในภาพรวมสูง ดังนั้นผู้ที่เกี่ยวข้องควรพัฒนาหรือฝึกให้มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเอง พร้อมทั้งหัวหน้างาน อาจารย์และเพื่อนควรให้การสนับสนุนด้านต่าง ๆ เพื่อที่จะได้มีพฤติกรรมรับผิดชอบสูง

3. จากผลการวิจัยที่พบว่า นักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ ที่มีความสามารถในการบริหารเวลาและได้รับการสนับสนุนทางสังคมพร้อมกัน มีพฤติกรรมรับผิดชอบในภาพรวม พฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพ และพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนมาก ดังนั้นผู้ที่เกี่ยวข้องควรพัฒนาหรือฝึกให้มีความสามารถในการบริหารเวลา โดยฝึกให้มีการวางแผนในการใช้เวลา ดำเนินการตามแผนในการใช้เวลา และประเมินผลและปรับปรุงการใช้เวลา พร้อมทั้งหัวหน้างาน อาจารย์และเพื่อนควรให้การสนับสนุนด้านต่าง ๆ เพื่อที่จะได้มีพฤติกรรมรับผิดชอบสูง โดยเฉพาะในกลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุมาก และกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยครั้งนี้ศึกษาพฤติกรรมรับผิดชอบเฉพาะนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เท่านั้น ผู้ที่สนใจในประเด็นเดียวกันนี้อาจทำการศึกษาแก่นักศึกษาภาคปกติ นักศึกษาปริญญาโท หรือนักศึกษาปริญญาเอก เพื่อให้ได้ข้อมูลชัดเจนยิ่งขึ้นซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาให้นักศึกษาให้เกิดพฤติกรรมรับผิดชอบสูงต่อไป

2. การวิจัยครั้งนี้ศึกษาเฉพาะนักศึกษาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ดังนั้น จึงควรศึกษากับนักศึกษาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอื่นอีก 8 แห่ง เพื่อจะได้เป็นแนวทางในการพัฒนานักศึกษาต่อไป

3. การวิจัยครั้งต่อไปอาจทำการศึกษาโดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยอื่น ๆ เช่นการวิจัยเชิงทดลอง เพื่อฝึกอบรมสร้างเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ การวิจัยเชิงคุณภาพ เพื่อค้นหาหรือทำความเข้าใจพฤติกรรมรับผิดชอบ และมูลเหตุที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นเกี่ยวกับพฤติกรรมดังกล่าวของนักศึกษาภาคสมทบที่มีพฤติกรรมรับผิดชอบสูงที่เป็นกลุ่มที่ดีเยี่ยม (Best practices) ต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมการศาสนา. (2525). คู่มือการศึกษาจริยธรรมระดับอุดมศึกษา ตอนที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์กรมการศาสนา.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2520). แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2543). บริหารเวลาเพื่อความสำเร็จ. กรุงเทพฯ: ชัดเชส มีเดีย.
- โกศล มีความดี. (2547). ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับการมีจิตสาธารณะของข้าราชการตำรวจ. ปรินิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ขวัญฤดี ขำซ้อนลัดยศ. (2542). การศึกษาพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- คำแสง ทะลังสี. (2542). การทำนายและอธิบายพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว ตามแนวทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- งามตา วรินทร์านนท์. (2535). จิตวิทยาสังคม. สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- (2536). ลักษณะทางพุทธศาสนาและพฤติกรรมศาสตร์ของบิดามารดาที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูบุตร. รายงานการวิจัยฉบับที่ 50 สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- จรรยา สุวรรณทัต; และดวงเดือน พันธมนานิน. (2521). พฤติกรรมศาสตร์ เล่ม 1 : พื้นฐานความเข้าใจทางจิตวิทยา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- จรัส อุ่ณัฐวิวัฒน์. (2532). การรับรู้สาเหตุของความสำเร็จและความล้มเหลวในวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนที่มีมโนภาพเกี่ยวกับตนและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน. ปรินิพนธ์ วศ.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จินตนา ธนวิบูลย์ชัย. (2540). คุณสมบัติในการวัดและคุณภาพของมาตราเจตคติเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบต่อที่สร้างขึ้นโดยประยุกต์วิธีการของธอร์นไดค์. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จินตนา บิลมาศ; และคนอื่น ๆ. (2529). คุณลักษณะของข้าราชการพลเรือน. รายงานการวิจัย. กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาข้าราชการพลเรือน.
- จรัสรัตน์ นันทพิทวิกุล. (2538). การวิเคราะห์องค์ประกอบคุณลักษณะความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในกรุงเทพฯ. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- ชลธิชา แสงใสแก้ว. (2553). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนการใช้เวลาของบุคคลากรในกองบรรณาธิการนิตยสารสายผู้หญิง บริษัท อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร*. ปริญญาโท ศึกษาศาสตร์ (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- โชติมา สุรฤทธิธรรม. (2551). *ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย*. ปริญญาโท ศึกษาศาสตร์ (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ดวงเดือน พันธุมนานิน. (2522). *ความสำเร็จในชีวิตเริ่มในวัยเรียน*. เอกสารประกอบการบรรยายวิชาจิตวิทยาสังคม. จุลสารฉบับพิเศษปีเด็กสากล. สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- (2536). *รายงานการวิจัยเรื่องลักษณะทางจิตและพฤติกรรมของนักเรียนวัยรุ่นที่อยู่ในภาวะเสี่ยงในครอบครัวและทางป้อมกัน*. กรุงเทพฯ: สำนักงานส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ.
- (2543). *ทฤษฎีต้นไม้วัยธรรม : การวิจัยและพัฒนาบุคคล*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงเดือน พันธุมนานิน; และคณะ. (2524). *พฤติกรรมศาสตร์ เล่ม 2 จิตวิทยาจริยธรรมและจิตวิทยาภาษา*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ดวงเดือน พันธุมนานิน; และ พิณแข ประจันปัจฉิม. (2520). *จริยธรรมของเยาวชนไทย*. รายงานวิจัย ฉบับที่ 21. สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ทิพย์สุดา จันท์แจ่มหล้า. (2544). *ปัจจัยด้านจิตสังคมของผู้ดูแลที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมให้การสนับสนุนทางสังคมแก่ผู้ติดเชื้อเอดส์*. ปริญญาโท ศึกษาศาสตร์ (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ธวัชชัย ศรีพรงาม. (2547). *ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานอย่างปลอดภัยของพนักงานโรงงานอุตสาหกรรมสิ่งทอและปั่นด้าย*. ภาคนิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาลังคม). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- นฤช สุนทรศิริ. (2544). *วิเคราะห์การใช้เวลาเพื่อการศึกษาของนักศึกษาระดับปริญญาตรีภาคพิเศษ (กศ.บป.) สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา*. ปริญญาโท ศึกษาศาสตร์ (การศึกษาผู้ใหญ่). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นิชาภัทร์ โพธิ์บาง. (2550). *ลักษณะจิตใจและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานราชการอย่างมีจริยธรรมของเจ้าหน้าที่การเงินและบัญชี*. ปริญญาโท ศึกษาศาสตร์ (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นิภาพร โชติสุดแสน. (2545). *ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของนักศึกษาวิทยาลัย*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาลังคม). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

นีออน พินประดิษฐ์; และคณะ. (2541). *ปัจจัยทางจิตสังคมกับพฤติกรรมการติดสารเสพติด*. กรุงเทพฯ:

สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด.

----- (2546). *ตัวบ่งชี้ทางจิตสังคมของพฤติกรรมการทำงานในข้าราชการตำรวจสังกัดตำรวจภูธร ภาค 4*.

กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.

นุชนารถ ธาตุทอง. (2539). *การศึกษาระหว่างความขัดแย้งในบทบาทความคลุมเครือในบทบาทลักษณะทางจิต
บางประการกับพฤติกรรมการทำงานของนักวิชาการศึกษาในส่วนภูมิภาค*. ปรินิพนธ์ วท.ม. (การ
วิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่าย
เอกสาร.

บุญรับ คักดีมณี. (2532). *การเสริมสร้างจิตลักษณะเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการทำงานราชการ*. ปรินิพนธ์
กศ.ด. (พัฒนศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรี-นครินทรวิโรฒ. ถ่าย
เอกสาร.

ประเทิน มหาพันธ์. (2536). *สอนเด็กให้มีความรับผิดชอบ*. กรุงเทพฯ: โอ.เอส.พรีนติ้ง เฮาส์.

ปริญญา ณ วันจันทร์. (2536). *ปัจจัยที่เกี่ยวกับประสิทธิภาพในการทำงานของครูประถมศึกษาในจังหวัด
เชียงราย*. ปรินิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ปราณี จ้อยรอด. (2552). *ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการรับสื่ออินเทอร์เน็ตอย่างมีวิจารณญาณ ของนักเรียนช่วง
ชั้นที่ 4 ในเขตกรุงเทพมหานคร*. ปรินิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ผ่องพรรณ แววิเศษ. (2534). *ลักษณะจิตสังคมเพื่อการป้องกันพฤติกรรมทะเลาะวิวาทของวัยรุ่น*. ปรินิพนธ์
วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรี-
นครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

พงศ์วัช วิวัณฐ. (2546). *ปัจจัยสภาพแวดล้อมในการทำงานและลักษณะทางจิตที่เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของ
บุคลากรในการประกันคุณภาพการศึกษา*. ปรินิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

พจน์ จีระบลกิจ. (2543). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปฏิบัติตามอุดมคติตำรวจ : ศึกษาเฉพาะกรณีข้าราชการตำรวจ
ในจังหวัดสมุทรปราการ*. วิทยานิพนธ์ สส.ม. (การจัดการโครงการสร้างสวัสดิการสังคม). กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ. ถ่ายเอกสาร.

พินดา ธนวัฒนากุล. (2547). *ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานบริการอย่างมีความ
รับผิดชอบต่อพนักงานช่างในกลุ่มบริษัท ไทยรุ่งยูเนี่ยนคาร์ จำกัด (มหาชน)*. ปรินิพนธ์ วท.ม.
(การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.

พยงค์ จาดช้าง. (2539). การศึกษาการใช้เวลาของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยสังกัดกระทรวงสาธารณสุข.

วิทยานิพนธ์ พย.ม. (การพยาบาล). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
พรพรรณ อุทัยวี. (2544). ตัวบ่งชี้ทางจิตสังคมของพฤติกรรมใฝ่รู้ในนักศึกษาครู. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.

(จิตวิทยาการศึกษา). ขอนแก่น : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.

พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

พิชญา อินทรนัญ. (2550). พฤติกรรมผู้นำ ลักษณะทางจิตของผู้ร่วมงาน และบรรยากาศองค์กรที่มีผลต่อความรับผิดชอบและประสิทธิผลของพนักงานฝ่ายการตลาดธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน).

วิทยานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

พิมพ์ โหลคำ. (2550). ความสามารถในการบริหารเวลาของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

พิมพ์พรรณ เทพสุเมธานนท์. (2546). รายงานการวิจัยเรื่องการศึกษาพฤติกรรมความรับผิดชอบต่อของนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

มงคล ลัญฉิตวิฑูร. (2531, มีนาคม). ชีวิตกับเวลา. วารสารท้องถิ่น. 28(3): 74-79.

มยุรฉัตร สุขดำรงค์. (2547). ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานสินค้าอย่างมีความรับผิดชอบต่อเจ้าหน้าที่สินเชื่อ บมจ.ธนาคารกรุงไทย. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. (2553). ยุทธศาสตร์. สืบค้นเมื่อ 26 เมษายน 2553, จาก <http://www.rmutp.ac.th/about-us/strategy/>

มาริษา สก๊อต. (2548). จิตลักษณะและสถานการณ์ทางสังคมที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการทำงานของผู้ผลิตรายการโทรทัศน์. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ยงยุทธ เกษสาคร. (2541). ภาวะผู้นำและการจูงใจ. กรุงเทพฯ: ศูนย์เอกสารและตำรา สถาบัน ราชภัฏสวนดุสิต.

ยศวรณ นิพัฒน์ศิริพล. (2541). ปัจจัยด้านบุคคลและสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติการพยาบาลวิชาชีพในหอผู้ป่วยหนัก ในโรงพยาบาลของรัฐ เขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

รัชนี สังข์สุวรรณ. (2547). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความรับผิดชอบต่อการทำงานของข้าราชการสำนักบริหารงานส่งเสริมการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ กรุงเทพฯ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา).

กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

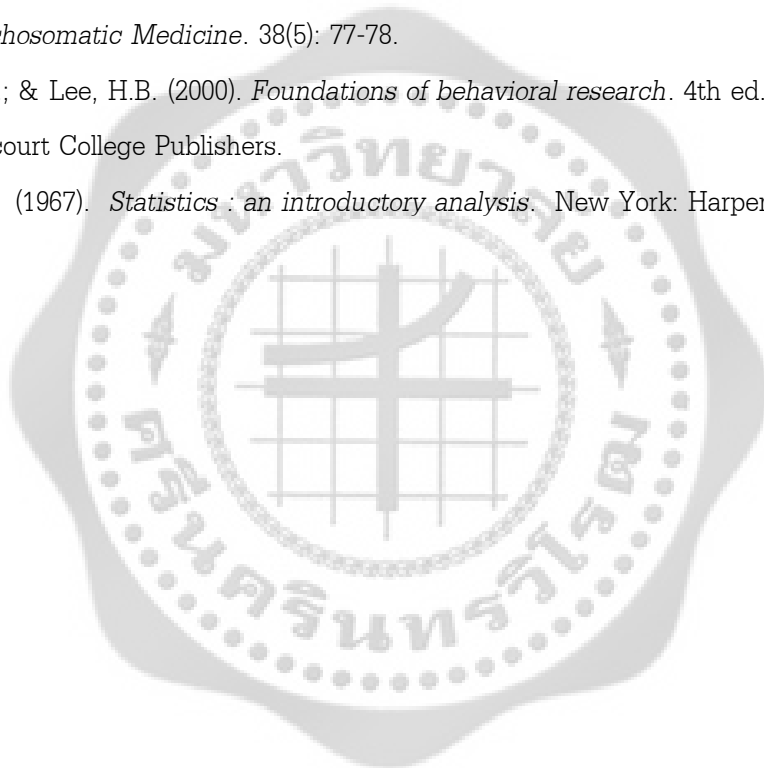
ราชบัณฑิตยสถาน. (2542). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.

- รุ่งสวรรค์ วรรณสุทธิ. (2540). ลักษณะทางพุทธศาสนา และลักษณะทางจิตสังคมที่มีผลต่อพฤติกรรมในการปฏิบัติงานของนักศึกษาศาสนาเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตปทุมธานี. วิทยานิพนธ์ พบ.ม. (พัฒนาลังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- เรวัต สดมณี. (2544). ปัจจัยจิตสังคมกับพฤติกรรมการทำงานอย่างมีจริยธรรม : ศึกษาเฉพาะกรณีกำลังพลในสายงานปลัดบัญชี. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร. ถ่ายเอกสาร.
- ลักษมี ลูประสงค์. (2546). ปัจจัยทางจิตสังคมและลักษณะทางพุทธที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานด้านการสื่อสารตามมาตรฐานสากลของประเทศไทยด้านการจัดการและสัมฤทธิ์ผลของภาครัฐ (P.S.O 1102 และระบบสื่อสาร) ของบุคลากรด้านการศึกษา กระทรวงสาธารณสุข. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วันนี อุบลแย้ม. (2545). ปัจจัยลักษณะพื้นฐานและสภาพแวดล้อมที่มีผลต่อพฤติกรรมความรับผิดชอบต่อตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนนวมิทธาโชติ หอวัง นนทบุรี. ภาคนิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาลังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- วาริ ศิริเจริญ. (2536). การทดลองใช้ชุดการสอนเพื่อเสริมสร้างคุณลักษณะด้านความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วารสารวิจัยสนเทศ. 13(15): 3.
- วิทยาธร ท่อแก้ว. (2549). การบริหารเวลา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- วิภาวี มหารักษ์กะ. (2550). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้บรรยากาศองค์กรกับพฤติกรรมการทำงานของพนักงานสายปฏิบัติการ โรงเรียนร่วมฤดีวิเทศศึกษา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วิรัตน์ ปานศิลา. (2542). การถ่ายทอดทางสังคมในการทำงาน จิตลักษณะและการรับรู้เกี่ยวกับบทบาทที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการทำงานของบุคลากรสาธารณสุข ระดับตำบลในภาคเหนือของไทย. วิทยานิพนธ์ วท.ด. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วีไลวรรณ ตั้งสกุล. (2546). ปัจจัยเชิงเหตุด้านจิตสังคมที่เกี่ยวกับความรับผิดชอบครอบครัวของนักศึกษาชายสายพัฒนัยการ. ภาคนิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาลังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ศักดิ์ชัย นิธิภูวี่. (2532). ความแปลกแยกกับพฤติกรรมในการทำงานของครูในสังกัดกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ด. (พัฒนาศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศักดิ์ไทย สุรกิจบวร. (2545). จิตวิทยาสังคมทฤษฎีและการปฏิบัติการ. กรุงเทพฯ: สวีริยาสาส์นพิมพ์.

- ศิริพรรณ เหมรังคะ. (2543). การศึกษาความรับผิดชอบของนักศึกษามัธยมศึกษา : ศึกษาเฉพาะนักเรียนมัธยมศึกษากลุ่มโรงเรียนกรมสามัญศึกษากรุงเทพมหานคร กลุ่มที่ 4. สารนิพนธ์ สส.ม. (การจัดการโครงการสวัสดิการสังคม). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ. ถ่ายเอกสาร.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์; และคนอื่น ๆ. (2541). พฤติกรรมองค์กร. กรุงเทพฯ: ชีระฟิล์มและไซเท็กซ์.
- สถาบันดำรงราชานุภาพ. (2553). การบริหารเวลา. เอกสารความรู้ สตร. ลำดับที่ 17/ปีงบประมาณ 2553.
- สมชาย ทวีทรัพย์. (2551, ตุลาคม). ความรับผิดชอบสำคัญอย่างไร. *วิทยาสาร*. 107(12): 46-49.
- สมพร กฤษณพิพัฒน์. (2541). ปัจจัยที่มีผลต่อการรักษาวินัยของข้าราชการตำรวจ. *วิทยานิพนธ์ สส.ม. (การจัดการโครงการสวัสดิการสังคม)*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ. ถ่ายเอกสาร.
- สมภพ วงศ์ประสาร. (2546). ทำการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการทำงานของคนงานในสถานประกอบการผลิตเครื่องดื่มและถนอมอาหาร เขตกิ่งอำเภอสามร้อยยอด จังหวัดประจวบคีรีขันธ์. *วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (จิตวิทยาชุมชน)*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.
- สมยศ นาวิการ. (2545). พฤติกรรมองค์กร. กรุงเทพฯ: ดอกหญ้า.
- สมวาสนา ธนเมธิกุล. (2546). จิตลักษณะและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตร สังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดขอนแก่น. *วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา)*. ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- สาโรช บัวศรี. (2526). *จริยธรรมศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการวัฒนธรรมแห่งชาติ.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2545). *แผนการศึกษาแห่งชาติ (พ.ศ.2545-2559) : ฉบับสรุป*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟฟิค.
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2551). *แผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ 10 (พ.ศ.2551-2554)*. กรุงเทพฯ.
- สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจ. (2546). *หลักเทคนิคการบริหารและการวางแผน*. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์. สถาบันราชภัฏราชนครินทร์.
- สุทธิดา ทองสงคลี. (2547). ปัจจัยเชิงเหตุแบบบูรณาการระหว่างบ้าน โรงเรียน และจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจที่จะดูแลญาติผู้สูงอายุของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2. *ภาคินพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคม)*. กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สุธาณี ทองลิ้ม. (2548). จิตลักษณะและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบบุตรในวัยเรียนของผู้ปกครอง. *ภาคินพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคม)*. กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สุนันท์ พรหมประกอบ. (2546). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคมของนักศึกษอาชีวศึกษา. *วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การพัฒนาครอบครัวและสังคม)*. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. ถ่ายเอกสาร.

- สุภะรัฐ ยอตระบำ. (2548). ปัจจัยเชิงเหตุแบบบูรณาการด้านบ้าน สถานศึกษา และจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับ ความตั้งใจที่จะรับผิดชอบครอบครัวของนักศึกษาชายระดับปริญญาตรี. ภาคนิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาลังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สุภาวดี วิหะประพันธ์. (2545). คู่มือการบริหารเวลาอย่างมีคุณค่า. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: เอ็กสเปอร์เน็ท.
- สุภาสิณี นุ่มเนียม. (2546). ปัจจัยทางสภาพแวดล้อมและจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบต่อหน้าที่ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น. ภาคนิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาลังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สุमितตรา เจิมพันธ์. (2545). จิตลักษณะและประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. ภาคนิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาลังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2541). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โสภณ มะเครือสี. (2537). การเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรม ตั้งใจเรียนของนักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้น. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- แสง ทวีคุณ. (2538). การฝึกเพื่อเสริมสร้างจิตลักษณะในการป้องกันพฤติกรรมทะเลาะวิวาทในนักเรียน อาชีวศึกษา. ปริญญานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อภิรดี โสภางค์. (2547). ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานอย่างมีจริยธรรมของเจ้าหน้าที่ จัดเก็บรายได้. ภาคนิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาลังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- อรพินทร์ ชูชม. (2545). วป 502 การสร้างและพัฒนาเครื่องมือวัดทางพฤติกรรมศาสตร์. (เอกสารคำสอน). กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- อรุณ รักรธรรม. (2524). พฤติกรรมข้าราชการไทย. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- อ้อมเดือน สดมณี. (2540). เอกสารประกอบการสอนวิชา สค.331 จิตวิทยาสังคม. สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- อัจฉรา สุขารมณ; และอรพินทร์ ชูชม. (2530). การศึกษาเปรียบเทียบนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า ระดับความสามารถกับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติ. สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อัชฌา ลิ้มปีไพบูลย์. (2535, พฤษภาคม-มิถุนายน). ข้อคิดนักบริหาร. วารสารเพิ่มผลผลิต. 1(3): 17-19.
- อิศรา รุ่งทวิชัย. (2548). การบริหารเวลาของนิสิตนักศึกษา. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- อุบล เลี้ยววาริณ. (2534). ความสำคัญของการศึกษาที่มีต่อจิตลักษณะและพฤติกรรมสุขภาพของผู้ปฏิบัติงานในเขตกรุงเทพมหานคร. ปรินญานิพนธ์ กศ.ด. (พัฒนาศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เอกชัย โลหะกมลชัย. (2546). การจัดสรรเวลากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตระดับปริญญาโท (ภาคพิเศษ) คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ปรินญานิพนธ์ ศศ.ม. (เศรษฐศาสตร์ การศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- Bhunthumnav, D. (2000). Importance of supervisory social support and its implications for HRD in Thailand. *Psychology and Developing Societies*. 155-156.
- Cobb, S. (1976, September-October). Social Support as a moderator of life Street. *Psychosomatic Medicine*. 38(5): 77-78.
- Kerlinger, F.N.; & Lee, H.B. (2000). *Foundations of behavioral research*. 4th ed. Orlando, FL: Harcourt College Publishers.
- Yamane Taro. (1967). *Statistics : an introductory analysis*. New York: Harper.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
ตารางแสดงค่าสถิติต่าง ๆ

ตาราง 30 ค่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรปัจจัยภายใน ตัวแปรปัจจัยภายนอกกับพฤติกรรมรับผิดชอบของ
นักศึกษานิเทศศาสตร์ ภาคสมทบ

ตัวแปร	1	2	3	4	5	6	7
1. พฤติกรรมรับผิดชอบ	1	.64*	.40*	.728*	.39*	.50*	.38*
2. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์		1	.28*	.61*	.45*	.44*	.34*
3. ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน			1	.43*	.00	.17*	.17*
4. เจตคติต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ				1	.42*	.56*	.49*
5. ความสามารถในการบริหารเวลา					1	.31*	.32*
6. การสนับสนุนทางสังคม						1	.65*
7. การเห็นแบบอย่างที่ดี							1

ตาราง 31 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษานิเทศศาสตร์ ภาคสมทบ เมื่อพิจารณา
ตามตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มรวม จำนวน 260 คน

ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน	การสนับสนุนทาง สังคม	รหัส	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	12	21	11
สูง	สูง	22	62	158.70	6.31*	8.91*	22.63*
ต่ำ	สูง	12	51	152.39		2.6	16.32*
สูง	ต่ำ	21	48	149.79			13.72*
ต่ำ	ต่ำ	11	99	136.07			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 32 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตความมุ่งมั่นและการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มเพศหญิง จำนวน 57 คน

ลักษณะมุ่งอนาคต ความมุ่งมั่น	การสนับสนุนทาง สังคม	รหัส	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	12	21	11
สูง	สูง	22	18	47.11	0.17	1.11	6.88*
ต่ำ	สูง	12	17	46.94		0.94	6.71*
สูง	ต่ำ	21	5	46.00			5.77*
ต่ำ	ต่ำ	11	17	40.23			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 33 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตความมุ่งมั่นและการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มอายุน้อย จำนวน 165 คน

ลักษณะมุ่งอนาคต ความมุ่งมั่น	การสนับสนุนทาง สังคม	รหัส	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	21	12	11
สูง	สูง	22	41	47.41	1.36	1.60	7.37*
สูง	ต่ำ	21	19	46.05		0.24	6.01*
ต่ำ	สูง	12	44	45.81			5.77*
ต่ำ	ต่ำ	11	61	40.04			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 34 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มโสด จำนวน 189 คน

ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน	การสนับสนุนทาง สังคม	รหัส	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	12	21	11
สูง	สูง	22	44	47.29	1.91	1.92	7.35*
ต่ำ	สูง	12	31	45.38		0.01	5.44*
สูง	ต่ำ	21	40	45.37			5.43*
ต่ำ	ต่ำ	11	74	39.94			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 35 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มสมรส จำนวน 71 คน

ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน	การสนับสนุนทาง สังคม	รหัส	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	21	12	11
สูง	สูง	22	18	48.72	1.35	2.47	8.4*
สูง	ต่ำ	21	8	47.37		1.12	7.05*
ต่ำ	สูง	12	20	46.25			5.93*
ต่ำ	ต่ำ	11	25	40.32			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 36 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มเรียนวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ จำนวน 181 คน

ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน	การสนับสนุนทาง สังคม	รหัส	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	12	21	11
สูง	สูง	22	42	47.07	1.22	2.57*	6.99*
ต่ำ	สูง	12	35	45.85		1.35	5.77*
สูง	ต่ำ	21	26	44.50			4.42*
ต่ำ	ต่ำ	11	78	40.08			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 37 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบและการเห็นแบบอย่างที่ดี ในกลุ่มอายุมาก จำนวน 95 คน

เจตคติที่ดีต่อ พฤติกรรมรับผิดชอบ	การเห็นแบบอย่างที่ดี	รหัส	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	21	11	12
สูง	สูง	22	19	57.21	3.53*	5.38*	6.39*
สูง	ต่ำ	21	22	53.68		1.85	2.86
ต่ำ	ต่ำ	11	37	51.83			1.01
ต่ำ	สูง	12	17	50.82			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 38 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ
เมื่อพิจารณาตามตัวแปรเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบและการเห็นแบบอย่างที่ดี ในกลุ่มเพศหญิง
จำนวน 57 คน

เจตคติที่ดีต่อ พฤติกรรมรับผิดชอบ	การเห็นแบบอย่างที่ดี	รหัส	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	22	12	11
สูง	ต่ำ	21	5	47.20	0.16	1.90	7.28*
สูง	สูง	22	25	47.04		1.74	7.12*
ต่ำ	สูง	12	13	45.30			5.38*
ต่ำ	ต่ำ	11	14	39.92			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 39 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ
เมื่อพิจารณาตามตัวแปรเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบและการเห็นแบบอย่างที่ดี ในกลุ่มอายุน้อย
จำนวน 165 คน

เจตคติที่ดีต่อ พฤติกรรมรับผิดชอบ	การเห็นแบบอย่างที่ดี	รหัส	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	21	12	11
สูง	สูง	22	63	47.58	0.92	2.82	7.97*
สูง	ต่ำ	21	12	46.66		1.90	7.05*
ต่ำ	สูง	12	30	44.76			5.15*
ต่ำ	ต่ำ	11	60	39.61			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 40 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบและการเห็นแบบอย่างที่ดี ในกลุ่มโสด จำนวน 189 คน

เจตคติที่ดีต่อ พฤติกรรมรับผิดชอบ	การเห็นแบบอย่างที่ดี	รหัส	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	21	12	11
สูง	สูง	22	51	47.50	0.36	3.97*	7.38*
สูง	ต่ำ	21	27	47.14		3.61*	7.02*
ต่ำ	สูง	12	32	43.53			3.41*
ต่ำ	ต่ำ	11	79	40.12			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 41 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มรวม จำนวน 260 คน

ความสามารถในการ บริหารเวลา	การสนับสนุนทาง สังคม	รหัส	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	12	21	11
สูง	สูง	22	60	161.33	11.67*	18.03*	22.04*
ต่ำ	สูง	12	53	149.66		6.36*	10.37*
สูง	ต่ำ	21	46	143.30			4.01
ต่ำ	ต่ำ	11	101	139.29			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 42 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มเพศชาย จำนวน 203 คน

ความสามารถในการบริหารเวลา	การสนับสนุนทางสังคม	รหัส	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	12	21	11
สูง	สูง	22	44	161.11	13.20*	17.59*	21.83*
ต่ำ	สูง	12	34	147.91		4.39	8.63*
สูง	ต่ำ	21	40	143.52			4.24
ต่ำ	ต่ำ	11	85	139.28			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 43 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มอายุมาก จำนวน 95 คน

ความสามารถในการบริหารเวลา	การสนับสนุนทางสังคม	รหัส	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	12	11	21
สูง	สูง	22	16	160.12	13.29*	15.75*	19.16*
ต่ำ	สูง	12	12	146.83		2.46	5.87
ต่ำ	ต่ำ	11	40	144.37			3.41
สูง	ต่ำ	21	27	140.96			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 44 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ จำนวน 79 คน

ความสามารถในการบริหารเวลา	การสนับสนุนทางสังคม	รหัส	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	12	11	21
สูง	สูง	22	17	162.82	13.4*	19.56*	20.12*
ต่ำ	สูง	12	19	149.42		6.16	6.72
ต่ำ	ต่ำ	11	23	143.26			0.56
สูง	ต่ำ	21	20	142.70			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 45 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการรับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มรวม จำนวน 260 คน

ความสามารถในการบริหารเวลา	การสนับสนุนทางสังคม	รหัส	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	12	21	11
สูง	สูง	22	60	58.43	5.19*	6.02*	8.17*
ต่ำ	สูง	12	53	53.24		0.83	2.98*
สูง	ต่ำ	21	46	52.41			2.15
ต่ำ	ต่ำ	11	101	50.26			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 46 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ
เมื่อพิจารณาตามตัวแปรความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มเพศชาย จำนวน
203 คน

ความสามารถในการ บริหารเวลา	การสนับสนุนทาง สังคม	รหัส	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	12	21	11
สูง	สูง	22	44	58.50	5.83*	6.18*	7.9*
ต่ำ	สูง	12	34	52.67		0.35	2.07
สูง	ต่ำ	21	40	52.32			1.72
ต่ำ	ต่ำ	11	85	50.60			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 47 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานอาชีพของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ
เมื่อพิจารณาตามตัวแปรความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มอายุมาก จำนวน
95 คน

ความสามารถในการ บริหารเวลา	การสนับสนุนทาง สังคม	รหัส	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	11	12	21
สูง	สูง	22	16	57.93	5.41*	5.85*	6.19*
ต่ำ	ต่ำ	11	40	52.52		0.44	0.78
ต่ำ	สูง	12	12	52.08			0.34
สูง	ต่ำ	21	27	51.74			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 48 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มรวม จำนวน 260 คน

ความสามารถในการบริหารเวลา	การสนับสนุนทางสังคม	รหัส	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	12	11	21
สูง	สูง	22	60	54.95	4.07*	7.22*	7.26*
ต่ำ	สูง	12	53	50.88		3.15*	3.19*
ต่ำ	ต่ำ	11	101	47.73			0.04
สูง	ต่ำ	21	46	47.69			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 49 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มเพศชาย จำนวน 203 คน

ความสามารถในการบริหารเวลา	การสนับสนุนทางสังคม	รหัส	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	12	21	11
สูง	สูง	22	44	54.75	4.75*	7.05*	7.30*
ต่ำ	สูง	12	34	50.00		2.30	2.55
สูง	ต่ำ	21	40	47.70			0.25
ต่ำ	ต่ำ	11	85	47.45			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 50 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มอายุมาก จำนวน 95 คน

ความสามารถในการบริหารเวลา	การสนับสนุนทางสังคม	รหัส	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	11	12	21
สูง	สูง	22	16	54.56	4.86	7.15	8.08*
ต่ำ	ต่ำ	11	40	49.70		2.29	3.22
ต่ำ	สูง	12	12	47.41			0.93
สูง	ต่ำ	21	27	46.48			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 51 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มโสด จำนวน 189 คน

ความสามารถในการบริหารเวลา	การสนับสนุนทางสังคม	รหัส	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	12	21	11
สูง	สูง	22	36	55.19	4.78*	7.09*	7.5*
ต่ำ	สูง	12	39	50.41		2.31	2.72
สูง	ต่ำ	21	30	48.10			0.41
ต่ำ	ต่ำ	11	84	47.69			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 52 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรความสามารถในการบริหารเวลาและการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ จำนวน 79 คน

ความสามารถในการบริหารเวลา	การสนับสนุนทางสังคม	รหัส	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	12	11	21
สูง	สูง	22	17	55.76	5.4*	7.59*	9.81*
ต่ำ	สูง	12	19	50.36		2.19	4.41
ต่ำ	ต่ำ	11	23	48.17			2.22
สูง	ต่ำ	21	20	45.95			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 53 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรความสามารถในการบริหารเวลาและการเห็นแบบอย่างที่ดี ในกลุ่มอายุมาก จำนวน 95 คน

ความสามารถในการบริหารเวลา	การเห็นแบบอย่างที่ดี	รหัส	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	11	12	21
สูง	สูง	22	23	46.52	2.83	4.22*	4.22*
ต่ำ	ต่ำ	11	39	43.69		1.39	1.39
ต่ำ	สูง	12	13	42.30			0.00
สูง	ต่ำ	21	20	42.30			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 54 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวมของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรความสามารถในการบริหารเวลาและการเห็นแบบอย่างที่ดี ในกลุ่มเรียนเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ จำนวน 79 คน

ความสามารถในการบริหารเวลา	การเห็นแบบอย่างที่ดี	รหัส	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	11	12	21
สูง	สูง	22	20	48.30	2.90	4.24*	5.42*
ต่ำ	ต่ำ	11	27	45.40		1.34	2.52
ต่ำ	สูง	12	15	44.06			1.18
สูง	ต่ำ	21	17	42.88			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ภาคผนวก ข

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและคุณภาพเครื่องมือวัด

แบบสอบถามการวิจัย

เรื่อง ปัจจัยทางจิตสังคมและความสามารถในการบริหารเวลาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบ
ของนักศึกษาปริญญาตรี ภาคสมทบ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

แบบสอบถามชุดนี้ประกอบด้วยแบบสอบถามย่อยทั้งหมด 8 ตอน ได้แก่

- ตอนที่ 1 ลักษณะทางชีวสังคมของผู้ตอบแบบสอบถาม
- ตอนที่ 2 แบบสอบถามพฤติกรรมรับผิดชอบ
- ตอนที่ 3 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
- ตอนที่ 4 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน
- ตอนที่ 5 แบบสอบถามเจตคติต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ
- ตอนที่ 6 แบบสอบถามความสามารถในการบริหารเวลา
- ตอนที่ 7 แบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคม
- ตอนที่ 8 แบบสอบถามการเห็นแบบอย่างที่ดี

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ☒ ลงใน ☐ หรือเติมข้อความลงในช่องว่างตามความเป็นจริง

ตอนที่ 1 แบบสอบถามลักษณะทางชีวสังคมของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง
2. อายุ.....ปี
3. สถานภาพ ☐ โสด ☐ สมรส
4. ช่วงเวลาเรียน
☐ วันจันทร์ถึงศุกร์เวลาเย็นและวันเสาร์หรือวันอาทิตย์
☐ วันเสาร์และวันอาทิตย์

ตอนที่ 2 แบบสอบถามพฤติกรรมรับผิดชอบ (ค่าความเชื่อมั่น .86)

ด้านความรับผิดชอบต่องานอาชีพ

1. เมื่อข้าพเจ้าพบปัญหาในการทำงาน ข้าพเจ้าพยายามคิดทบทวนหาสาเหตุเพื่อแก้ปัญหาให้ตรงจุด ($r = .40$)

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

2. แม้ว่าใกล้ถึงกำหนดเวลาส่งงานที่ได้รับมอบหมาย ข้าพเจ้าคงยังทำงานอย่างละเอียดรอบคอบ ($r = .32$)

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

3. แม้ว่าถึงเวลาเลิกงานแล้ว ข้าพเจ้าทำงานต่อให้เสร็จด้วยความตั้งใจ ($r = .24$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4. แม้ว่าข้าพเจ้ารู้สึกไม่สบาย ข้าพเจ้าก็ทำงานให้เสร็จตามที่ได้รับมอบหมาย ($r = .37$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

5. ข้าพเจ้าศึกษางานที่ได้รับมอบหมายก่อนลงมือทำงานนั้นเสมอ ($r = .35$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

6. ข้าพเจ้านิ่งเฉยเมื่องานที่ได้รับมอบหมายเกิดความผิดพลาด ($r = .46$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7. ข้าพเจ้าเต็มใจที่ต้องปรับแก้ไขงานหลายครั้ง เพื่อให้งานออกมาดี ($r = .46$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

8. ข้าพเจ้าอดไม่ได้ที่จะโต้เถียง เมื่อมีคนมาทำหน้าที่ข้าพเจ้าตั้งใจทำเต็มที่ ($r = .27$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

9. ข้าพเจ้าหาข้อมูลและทำความเข้าใจ เมื่อข้าพเจ้าไม่เข้าใจงานที่ได้รับมอบหมาย ($r = .42$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

10. ข้าพเจ้าแอบหลับเสมอ ถ้าข้าพเจ้ารู้สึกง่วงมาก ๆ และหัวหน้างานไม่อยู่ ($r = .54$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

11. แม้ว่าข้าพเจ้ารู้สึกเหนื่อยหรือเบื่อ แต่เมื่อหัวหน้ามอบหมายงานให้ ข้าพเจ้าสละความรู้สึกนั้นทิ้งแล้วตั้งใจทำงานนั้นทันที ($r = .24$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

12. ข้าพเจ้าขอลางานในวันที่ข้าพเจ้ารู้สึกว่าถูกตำหนิจากงานที่ส่งไป ($r = .44$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ด้านความรับผิดชอบต่อการเรียน

13. แม้ว่าจะมีอุปสรรคที่คาดไม่ถึงอย่างไรก็ตามหรือไม่สบาย ข้าพเจ้าพยายามเข้าเรียนทุกวิชา ($r = .40$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

14. ถ้าข้าพเจ้าไม่เข้าใจบทเรียน ข้าพเจ้าพยายามทบทวนหลาย ๆ ครั้งจนเข้าใจ ($r = .37$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

15. ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าติดภารกิจอื่น แต่ต้องส่งรายงานหรือการบ้าน ข้าพเจ้าจะทำให้เสร็จตามกำหนดเวลาที่กำหนด ($r = .40$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

16. แม้ว่าข้าพเจ้ามีหนังสือเรียนแล้ว แต่เมื่ออาจารย์ให้อ่านหนังสืออื่นเพิ่มเติม ข้าพเจ้าจะค้นคว้าตามที่อาจารย์สั่ง ($r = .40$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

17. แม้ว่าการบ้านจะยากแค่ไหน ข้าพเจ้าพยายามทำด้วยตนเอง ($r = .36$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

18. ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะอ่านหนังสือไม่ทันในการสอบ ข้าพเจ้าก็ไม่จดอะไรเข้าห้องสอบ ($r = .41$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

19. เมื่ออาจารย์ให้ข้าพเจ้าแก้ไขงานหรือการบ้านที่ไม่ถูกต้อง ข้าพเจ้าขอลอกเพื่อนที่ทำถูกต้อง ($r = .26$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

20. ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนเสมอ แม้ว่าเนื้อหานั้นเป็นเนื้อหาที่เข้าใจอยู่แล้ว ($r = .55$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

21. ในการสอบถ้ามีโอกาส ข้าพเจ้าจะแอบดูคำตอบจากเพื่อน ($r = .50$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

22. เมื่ออาจารย์ให้แก้ไขการบ้านหรือรายงานที่ไม่ถูกต้อง ข้าพเจ้ายอมรับและแก้ไขอย่างเต็มใจ ($r = .57$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

23. ถ้าข้าพเจ้าทำการบ้านเสร็จไม่ทันเวลา ข้าพเจ้าจะลอกเพื่อน ($r = .30$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

24. เมื่อข้าพเจ้ารู้สึกไม่สบาย ข้าพเจ้ามอบหมายงานในส่วนของข้าพเจ้าให้เพื่อนทำ ($r = .33$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ด้านความรับผิดชอบต่อส่วนรวม

25. ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องช่วยเหลือกิจกรรมของมหาวิทยาลัยเพราะข้าพเจ้าไม่ได้เป็นนักศึกษาภาคปกติ ($r = .39$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

26. ข้าพเจ้าเห็นห้องที่เปิดไฟแต่ไม่มีใครอยู่ในห้อง ข้าพเจ้าจะเข้าไปปิดไฟทันที ($r = .26$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

27. ถึงแม้ว่ารัฐบาลมีนโยบายไม่ต้องชำระค่าไฟฟ้าถ้าใช้ไม่ถึง 90 หน่วย แต่ข้าพเจ้าก็ไม่เปิดไฟหรือเปิดทีวีทิ้งไว้
($r = .27$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

28. ถึงแม้ว่าคนอื่นไม่เก็บภาชนะไปไว้ที่วางภาชนะหลังรับประทานอาหารเสร็จ แต่ข้าพเจ้าจะเก็บภาชนะของตนเอง
($r = .27$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

29. ถ้าข้าพเจ้าทราบแนวข้อสอบจากห้องเรียนอื่น ข้าพเจ้าจะบอกเพื่อนที่อยู่ในกลุ่มเท่านั้น ($r = .28$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

30. เมื่อข้าพเจ้าได้ยินคนนิทาในสิ่งที่ไม่ดีของมหาวิทยาลัย ข้าพเจ้าจะเข้าร่วมสนทนาด้วย ($r = .47$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

31. เมื่อชุมชนที่อาศัยอยู่จัดกิจกรรม ข้าพเจ้าจะเข้าร่วมและช่วยเหลือกิจกรรม ($r = .22$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

32. ถ้าบริเวณนั้นไม่มีถังขยะ ข้าพเจ้าจะเก็บขยะไว้ แล้วนำไปทิ้งที่ถังขยะหรือที่บ้าน ($r = .35$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

33. ข้าพเจ้าจะอธิบายสิ่งที่เข้าใจแม้ว่าจะเป็นบางส่วน ให้กับเพื่อนจนเข้าใจ ($r = .38$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

34. ข้าพเจ้าจะระมัดระวังความประพฤติทั้งในและนอกมหาวิทยาลัย เพื่อรักษาชื่อเสียงของวงศ์ตระกูลและมหาวิทยาลัย ($r = .50$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ตอนที่ 3 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (ค่าความเชื่อมั่น .67)

1. เมื่อทำงานใด ๆ ข้าพเจ้าจะทุ่มเทความพยายามให้กับงานนั้น ($r = .52$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2. ถ้าข้าพเจ้ายังไม่ประสบความสำเร็จในการทำงานใด ข้าพเจ้าก็จะพยายามทำงานนั้นอีกจนกว่าจะสำเร็จ ($r = .54$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3. เมื่อต้องทำการบ้าน ข้าพเจ้าจะให้ความสำคัญกับการบ้านนั้น ๆ ($r = .57$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4. ข้าพเจ้าจะทำงานให้เสร็จก่อน แม้ขณะนั้นจะมีละครหรือรายการที่สนใจก็ตาม ($r = .27$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

5. ข้าพเจ้าชอบทำงานที่ต้องใช้ความรับผิดชอบสูง ($r = .20$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

6. เมื่อข้าพเจ้าพบว่างานที่กำลังทำอยู่นั้นยาก ข้าพเจ้ามักจะเลิกทำโดยเร็ว ($r = .30$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7. เมื่อเริ่มต้นทำสิ่งใด ข้าพเจ้าจะพยายามทำจนกระทั่งสำเร็จ ($r = .39$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ตอนที่ 4 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (ค่าความเชื่อมั่น .52)

1. ข้าพเจ้ารีบทำการบ้านหรืองานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จก่อนไปเที่ยวเสมอ ($r = .50$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2. ถ้าข้าพเจ้าอยากได้สิ่งใดและต้องรอคอย ข้าพเจ้าจะหมดความอดทนหรือทนไม่ได้ ($r = .60$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3. เมื่อมีคนทำให้ข้าพเจ้าโมโห ข้าพเจ้าจะแสดงความไม่พอใจออกไปให้เขารู้ทันที ($r = .20$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4. เมื่อเวลาใกล้สอบ ข้าพเจ้าจะขยันมาเรียนเป็นพิเศษ เพื่อจะได้เข้าใจบทเรียนที่อาจารย์สอนและจะได้สอบได้คะแนนดี ($r = .24$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

5. ข้าพเจ้าพยายามใช้เงินอย่างประหยัด เพื่อให้เพียงพอต่อการใช้จ่ายตลอดเดือน ($r = .20$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

6. ข้าพเจ้าเห็นสิ่งของที่อยากได้ แม้จะมีราคาแพงข้าพเจ้าตัดสินใจซื้อและยอมอดในภายหลัง ($r = .26$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7. ถ้าข้าพเจ้าอยากได้สิ่งใด แต่ต้องรอคอย ข้าพเจ้าจะหมดความอดทนหรือทนไม่ได้ ($r = .56$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ตอนที่ 5 แบบสอบถามเจตคติต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ (ค่าความเชื่อมั่น .87)

เจตคติต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่ออาชีพ

1. การไปทำงานแต่เช้าทำให้ข้าพเจ้ามีเวลาทำงานเพิ่มมากขึ้น ($r = .42$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2. การยอมรับผลของการกระทำของตนเอง การถูกตำหนิจากหัวหน้างาน เป็นแรงผลักดันให้ข้าพเจ้าปรับปรุงงานของตนเอง ($r = .51$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3. ในความคิดของข้าพเจ้าความอดทนไม่จำเป็นในการทำงานเสมอไป ($r = .30$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4. ข้าพเจ้ารู้สึกไม่พอใจกับการที่ต้องแก้ไขงานบ่อย ๆ ($r = .31$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

5. ข้าพเจ้ายินดีในการทำงานซ้ำ ๆ แม้ว่าเพื่อนร่วมงานละทิ้งงานนั้นไปแล้ว ($r = .30$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

6. ข้าพเจ้ารู้สึกกระตือรือร้นที่จะต้องรับผิดชอบงานใหม่ ๆ ที่ได้รับมอบหมายเสมอ ($r = .54$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7. ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อหน่ายที่พบอุปสรรคในการทำงาน ($r = .28$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

8. ข้าพเจ้าพร้อมที่จะปรับปรุงงานของตนให้ดียิ่งขึ้น ($r = .53$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

9. ข้าพเจ้าพร้อมที่จะเผชิญปัญหาและแก้ไขปัญหาดัง ๆ ที่เกิดขึ้นเสมอ ($r = .47$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

10. ข้าพเจ้าพร้อมที่จะเรียนรู้งานใหม่ ๆ ที่หน่วยงานจัดให้ ($r = .54$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

เจตคติต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการเรียน

11. ข้าพเจ้าคิดว่าการศึกษาหาข้อมูลในห้องสมุดเป็นการเพิ่มเติมความรู้ให้ข้าพเจ้า ($r = .46$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

12. ข้าพเจ้ารู้สึกพอใจกับการที่ข้าพเจ้าเตรียมบทเรียนก่อนเข้าเรียนทุกวิชา ($r = .45$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

13. ข้าพเจ้ารู้สึกไม่พอใจ เมื่อได้รับมอบหมายให้ทำรายงานที่เกินความสามารถของข้าพเจ้า ($r = .51$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

14. ข้าพเจ้าชอบที่จะแก้ไขและพัฒนางานที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์ให้ดีขึ้น ($r = .50$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

15. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าไม่จำเป็นต้องใส่ใจมากนักในการทำรายงานกลุ่ม เพราะมีเพื่อนช่วยทำหลายคนแล้ว ($r = .60$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

16. ข้าพเจ้าพร้อมที่จะเข้าร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับการเรียนทุกวิชา ($r = .50$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

17. ข้าพเจ้าจะหลีกเลี่ยงการเข้าเรียน ถ้าข้าพเจ้าทำงานไม่เสร็จตามเวลา ($r = .53$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

18. เมื่อได้รับมอบหมายจากอาจารย์ ข้าพเจ้าพร้อมที่จะทำสุดความสามารถ ($r = .59$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

เจตคติต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่อส่วนรวม

19. ข้าพเจ้าคิดว่าการรักษาชื่อเสียงของมหาวิทยาลัยหรือวงศ์ตระกูลเป็นสิ่งสำคัญ เช่น ไม่ไปปฏิบัติตนให้ผู้อื่น
เดือดร้อน ($r = .59$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

20. ข้าพเจ้าคิดว่าการดูแลรักษาสาธารณสมบัติส่วนรวมไม่จำเป็นต่อข้าพเจ้า ($r = .47$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

21. ข้าพเจ้าคิดว่าการเป็นสิ่งที่ทำให้สังคมเป็นระเบียบเรียบร้อย ($r = .33$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

22. ข้าพเจ้ารู้สึกไม่พอใจ เมื่อเห็นผู้อื่นเปิดไฟทิ้งไว้โดยไม่มีใครอยู่ในห้อง ($r = .21$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

23. ข้าพเจ้ารู้สึกไม่พอใจที่จะต้องทำตามกฎระเบียบของมหาวิทยาลัยหรือสังคม ($r = .51$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

24. ข้าพเจ้ารู้สึกพอใจที่จะได้เข้าร่วมกิจกรรมของมหาวิทยาลัยหรือชุมชน ($r = .26$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

25. ข้าพเจ้ารู้สึกเฉย ๆ เมื่อเห็นคนทิ้งขยะลงบนพื้น ($r = .49$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

26. ข้าพเจ้าพร้อมที่จะช่วยเหลือคนที่มาขอความช่วยเหลือจากข้าพเจ้า ($r = .50$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ตอนที่ 6 แบบสอบถามการบริหารเวลา (ค่าความเชื่อมั่น .77)

1. ข้าพเจ้าจัดลำดับความสำคัญของงานว่าสิ่งใดควรทำก่อน-หลัง ($r = .32$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2. ข้าพเจ้ากำหนดตารางเวลาในการทำกิจกรรมในแต่ละวัน ($r = .48$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3. ข้าพเจ้าไม่ค่อยได้กำหนดขอบเขตของงานให้เหมาะสมกับเวลา ($r = .28$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4. ข้าพเจ้าตั้งเป้าหมายของงานที่ทำในแต่ละวันอย่างชัดเจนว่าในแต่ละวันจะต้องทำอะไร ($r = .46$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

5. ข้าพเจ้าสามารถดำเนินตามแผนที่วางไว้สำเร็จ ($r = .52$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

6. ข้าพเจ้าพยายามหลีกเลี่ยงกิจกรรมที่ทำให้เสียเวลา เช่น การคุยโทรศัพท์นาน ๆ การเดินเล่นตามห้างสรรพสินค้า ($r = .27$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7. แม้จะมีงานมากข้าพเจ้าจะดำเนินการตามแผนจนสำเร็จ ($r = .53$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

8. ข้าพเจ้าจะประเมินผลงานกับการใช้เวลาเป็นระยะ ($r = .46$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

9. หลังเลิกกิจกรรมแต่ละวันข้าพเจ้าจะตรวจสอบการใช้เวลาตามตารางกับการทำจริงในแต่ละวัน ($r = .55$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

10. ข้าพเจ้าตรวจสอบงานที่ทำกับตารางหรือแผนที่วางไว้ ($r = .60$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

11. ข้าพเจ้าแก้ไขตารางเวลาในแต่ละวันเพื่อให้เหมาะกับกิจกรรม ($r = .39$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ตอนที่ 7 แบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคม (ค่าความเชื่อมั่น .90)

ด้านการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว

1. ครอบครัวของข้าพเจ้าให้ความช่วยเหลือเพิ่มเติม เมื่อข้าพเจ้าพบปัญหาในการค้นคว้าความรู้ใหม่ ($r = .58$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2. ครอบครัวของข้าพเจ้าสามารถรับฟังความสำเร็จหรือความล้มเหลวของข้าพเจ้าได้ทุกเรื่อง ($r = .66$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3. ข้าพเจ้าสามารถปรึกษาหารือกับครอบครัวเกี่ยวกับการเรียน/งานได้ ($r = .67$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4. ข้าพเจ้าได้รับกำลังใจจากครอบครัวในการตั้งใจเรียน/ทำงานให้ประสบผลสำเร็จ ($r = .68$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

5. ครอบครัวของข้าพเจ้าสามารถช่วยวิเคราะห์ปัญหาของการเรียน/งานได้ ($r = .45$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

6. ครอบครัวของข้าพเจ้าให้ความช่วยเหลือในด้านวัตถุประสงค์ เช่น เงิน ได้ ($r = .47$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7. ครอบครัวของข้าพเจ้าปฎิบัตินโยบายข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้ามีความกลัดกลุ้มใจ ($r = .63$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

8. ครอบครัวของข้าพเจ้าไม่ให้ความสนใจ เมื่อข้าพเจ้าผิดพลาดในการเรียน/ทำงาน ($r = .40$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

9. ครอบครัวของข้าพเจ้าไม่เคยแสดงความห่วงใยข้าพเจ้า ($r = .57$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ด้านการสนับสนุนทางสังคมจากอาจารย์

10. อาจารย์ให้คำปรึกษา เมื่อข้าพเจ้ามีปัญหาเรื่องเรียน/งาน ($r = .41$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

11. อาจารย์แนะนำข้าพเจ้าในการค้นคว้าเอกสาร ($r = .41$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

12. ข้าพเจ้าได้รับกำลังใจจากอาจารย์ ในการพยายามตั้งใจเรียนจนประสบความสำเร็จ ($r = .32$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

13. อาจารย์ดูแลนักศึกษาในขณะที่ให้ทำงานในห้อง เพื่อให้ความช่วยเหลือ ($r = .54$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

14. อาจารย์ไม่สนใจขณะที่ข้าพเจ้ารายงานผลงานหน้าชั้น ($r = .59$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

15. อาจารย์ปล่อยปละข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้าผิดหวังในการเรียน ($r = .26$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

16. ข้าพเจ้าไม่ได้รับความช่วยเหลือจากอาจารย์เมื่อข้าพเจ้าทำงานที่มอบหมายไม่ได้ ($r = .49$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

17. อาจารย์แสดงความยินดีกับข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้าประสบผลสำเร็จในการเรียน/งาน ($r = .46$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

18. อาจารย์แสดงความเห็นใจข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้ามีปัญหาในการเรียน/งาน ($r = .43$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

19. อาจารย์ไม่รับฟังปัญหาของข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้ามาเรียนซ้ำ ($r = .44$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ด้านการสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อน

20. เมื่ออาจารย์ให้ทำงานกลุ่ม เพื่อนของข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้าเข้ากลุ่มด้วยความเต็มใจ ($r = .59$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

21. เพื่อนของข้าพเจ้ายอมรับฟังความคิดเห็นของข้าพเจ้า ($r = .46$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

22. เพื่อนของข้าพเจ้าจะจัดงานที่อาจารย์สั่งให้ข้าพเจ้าในวันที่ข้าพเจ้าไม่ได้เข้าเรียน ($r = .36$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

23. เพื่อนของข้าพเจ้าอธิบายงานที่ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ ($r = .41$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

24. เพื่อนของข้าพเจ้าปดลอบโยนข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้าทำงานผิดพลาด ($r = .46$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

25. เมื่อข้าพเจ้ามีเรื่องก่ดก่ลุ่มใจ ข้าพเจ้าสามารถรับทุกซ์กับเพื่อนของข้าพเจ้าได้ ($r = .53$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

26. เพื่อนของข้าพเจ้าไม่ให้ยืมอุปกรณ์การเรียน/เอกสาร ถ้าข้าพเจ้าไม่ได้เอามา ($r = .39$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

27. ในการสอบ เพื่อนของข้าพเจ้าจะให้ข้าพเจ้าดูคำตอบ ($r = .28$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

28. เมื่องานมีปัญหา เพื่อนของข้าพเจ้าจะเข้ามาช่วยแก้ไข ($r = .37$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

29. เมื่อมีผู้อื่นพูดกับข้าพเจ้าในสิ่งที่ไม่ดี เพื่อนของข้าพเจ้าจะคอยให้กำลังใจ ($r = .45$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ตอนที่ 8 แบบสอบถามการเห็นแบบอย่างที่ดี (ค่าความเชื่อมั่น .63)

1. ข้าพเจ้ารับรู้ได้ว่าผู้ปกครองมีสิ่งที่จะต้องทำหลายอย่างแต่ยังคงให้ความใส่ใจข้าพเจ้าด้วยความเต็มใจ ($r = .52$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2. ข้าพเจ้าเห็นความตั้งใจสอนของอาจารย์ ถึงแม้ว่าจะภาระงานอื่นมากมาย ($r = .56$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3. เพื่อนของข้าพเจ้าพยายามทำการบ้านด้วยตนเอง ($r = .34$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4. ข้าพเจ้าเห็นผู้ปกครองให้ความร่วมมือกับกิจกรรมในชุมชนที่ข้าพเจ้าอยู่เสมอ ($r = .30$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

5. ในขณะที่เรียน เพื่อนข้าง ๆ มักชวนกันคุยในเรื่องอื่น ๆ ($r = .25$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

6. ข้าพเจ้าเห็นผู้ปกครองทิ้งขยะลงบนสถานที่สาธารณะอย่างง่ายดาย ($r = .32$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7. ข้าพเจ้าเห็นอาจารย์ให้คำปรึกษานักศึกษาทุกคนอย่างเต็มที่ ($r = .31$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

...ขอขอบคุณเป็นอย่างสูงที่ทำให้ความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถาม...

ภาคผนวก ค

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

ชื่อสกุล

สถานที่ทำงาน

1. อ.ดร.มนตรี ลิ้มขันธ์ทอง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ
2. อ.ดร.นริศรา พึ่งโพธิ์สมก สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. ร.ต.อ.หญิง ดร.ปานจักษ์ เหล่ารัตนวรพงษ์ สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวสุขจิตร ตั้งเจริญ
วันเดือนปีเกิด	18 สิงหาคม 2515
สถานที่เกิด	อ.พนัสนิคม จ.ชลบุรี
ที่อยู่ปัจจุบัน	223 ถ.ศรีบุญชู อ.พนัสนิคม จ.ชลบุรี
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ผู้ช่วยศาสตราจารย์
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร 1381 พิบูลสงคราม บางซื่อ บางซื่อ กรุงเทพฯ

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2533	มัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6) จากโรงเรียนพนัสพิทยาคาร อ.พนัสนิคม จ.ชลบุรี
พ.ศ. 2537	ปริญญาตรี (คบ.) สาขาวิชาคณิตศาสตร์ จากวิทยาลัยรำไพพรรณี อ.เมือง จ.จันทบุรี
พ.ศ. 2543	ปริญญาโท (กศ.ม.) สาขาวิชาคณิตศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2554	ปริญญาโท (วท.ม.) สาขาวิชาการวิจัยพหุกรรมศาสตร์ประยุกต์ จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร